frederik

poHL

poarta

PRIMUL VOLUM DIN SAGA HEECHEE

FREDERIK POHL

POARTA

Traducere de MIHAI DAN PAVELESCU

Postfaţă de MIHAI BĂDESCU

CUPRINS

1

Mă numesc Robinette Broadhead, în ciuda faptului că sunt bărbat. Psihanalistul meu (căruia îi spun Sigfrid von Shrink, deşi nu-l cheamă aşa; n-are nici un nume, fiind o maşină) face o grămadă de bancuri electronice pe chestia asta:

— De ce-ţi pasă dacă unii cred că este un nume de fată, Bob?

— Nu-mi pasă.

— Atunci, de ce tot aduci vorba despre asta?

Mă enervează când aduce vorba despre ceea ce aduc eu vorba. Privesc plafonul de pe care atârnă *pinatas,* apoi mă uit pe fereastră.

De fapt, nu-i o fereastră reală. E o hologramă a valurilor ce se izbesc de malul din Kaena Point; programarea lui Sigfrid e destul de eclectică. După o vreme, rostesc:

— Nu e vina mea că părinţii mi-au ales acest nume. Am încercat să-l modific în R-o-b-i-n-e-t, dar toţi îl pronunţă greşit.

— L-ai fi putut schimba în altceva…

— Dacă aş fi făcut-o, îi răspund şi sunt convins că am dreptate, mi-ai fi zis că recurg la subterfugii, ca să-mi protejez dihotomiile interioare.

— Ceea ce ţi-aş spune, replică Sigfrid, încercând în mod stângaci să fie ironic, ar fi: Te rog, să nu foloseşti termeni psihanalitici. Aş fi mulţumit dacă ai spune doar ceea ce simţi.

— Mă simt fericit, rostesc pentru a mia oară. N-am nici o problemă. De ce n-aş fi fericit?

Schimbăm o sumedenie de replici de felul ăsta, şi nu-mi plac. Am impresia că ceva nu-i în regulă cu programul lui. Spune:

— *Tu* să-mi spui asta, Robbie? De ce nu eşti fericit?

Nu-i răspund. Insistă:

— Cred că eşti îngrijorat.

— Rahat, Sigfrid, răspund puţin dezgustat, totdeauna spui asta. Nu mă îngrijorează nimic.

Atunci el mă ia cu duhul blândeţii?

— Nu-i nimic rău în a spune ce simţi.

Privesc din nou pe fereastră, furios pentru că simt cum tremur şi nu ştiu de ce.

— Sigfrid, eşti o pacoste la casa omului, ştii asta?

```
481    IRRAY(0)=IRRAY(P)              13.320
       "C" Cred că eşti îngrijorat.   13.325
482    XTERNALS; 66AA3 IF; 5B         13.330
       GOTO ** 7Z3                    13.335
       XTERNALS @ 01R IF @ 7          13.340
       GOTO ** 724                    13.345
```

```
        "S" Rahat, Sigfrid,              13.348
        totdeauna spui asta.             13.350
        XTERNALS C99997AA! IF c8         13.355
        GOTO ** 724 IF? GOTO ** 7210     13.360
        "S" Nu mă îngrijorează nimic.    13.365
483     IRRAY. RAHAT. TOTDEAUNA.         13.370
        ÎNGRIJOREAZĂ/NIMIC.              13.375
484     "C" Spune-mi despre asta.        13.380
485     IRRAY(P)=IRRAY(Q) INIŢIEREA      13.385
        STĂRII DE CONFORT                13.390
        "C" Nu-i nimic rău în a spune    13.395
        ceea ce simţi.                   13.400
487     IRRAY(Q)=IRRAY(R) GOTO           13.405
        ** 1 GOTO ** 2 GOTO              13.410
        ** 3                             13.415
489     "S" Sigfrid eşti o pacoste       13.418
        la casa omului.                  13.420
        ştii asta?                       13.425
        XTERNALS c1! IF! GOTO            13.430
        ** 7210 IF ** 7210! GOTO         13.435
        ** 1 GOTO ** 2 GOTO ** 3         13.440
        IRRAY. DURERE.                   13.445
```

Răspunde ceva, dar nu-l ascult. Mă întreb de ce-mi pierd timpul venind aici. Dacă, vreodată, a existat cineva care să fi avut toate motivele să fie fericit, atunci eu trebuie să fiu acel cineva. Sunt bogat. Arăt destul de bine. Nu sunt prea bătrân şi, oricum, am Integrala Medicală aşa că, pentru vreo cincizeci de ani de-acum încolo, pot avea orice vârstă doresc. Locuiesc în New York, sub Marea Cupolă, unde nu stau decât cei care-s binişor aranjaţi, şi poate vreo câteva persoane celebre. Am o reşedinţă de vară deasupra digului Palisades, la Marea Tappan. Fetele se înnebunesc după cele trei brăţări Heechee ale mele. Pe Pământ nu vezi prea mulţi prospectori, nici chiar în New York. Le dau gata pe toate când le povestesc cum e de fapt prin nebuloasa Orion sau în Norul Mic al lui Magellan. (Bineînţeles, n-am fost în nici unul dintre locurile alea. Despre singurul loc cu adevărat interesant unde am fost nu-mi place să vorbesc.)

— Sau, rosteşte Sigfrid după ce a aşteptat numărul cuvenit de microsecunde pentru un răspuns la oricare ar fi fost ultima lui întrebare, dacă eşti într-adevăr fericit, de ce ai venit aici după ajutor?

Îl urăsc când îmi pune aceleaşi întrebări pe care mi le pun şi eu. Nu-i răspund. Mă răsucesc, căutându-mi o poziţie confortabilă pe salteaua din spumă de plastic, pentru că îmi dau seama că va fi o

şedinţă lungă şi plicticoasă. Dacă aş fi ştiut *de ce* am nevoie de ajutor, la ce mi-ar mai fi folosit el?

— Rob, nu eşti prea cooperant astăzi, se aude din difuzorul mic de la capătul saltelei.

Uneori, Sigfrid foloseşte un manechin extrem de reuşit care stă într-un fotoliu, ciocănind cu un creion în tăblia mesei, zâmbindu-mi din când în când. I-am spus însă că asta mă face nervos.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu la ce te gândeşti?

— La nimic în mod deosebit!

— Lasă gândurile să-ţi hoinărească. Spune-mi când se iveşte ceva.

— Îmi amintesc…, încep eu şi apoi mă opresc.

— Ce-ţi aminteşti, Bob?

— Poarta?

— Sună mai mult a întrebare decât a afirmaţie.

— Poate că aşa şi este. N-am ce-i face. Asta-mi amintesc: Poarta.

Am toate motivele să-mi amintesc Poarta. Aşa am căpătat banii şi brăţările şi alte lucruri. Îmi amintesc ziua când am părăsit Poarta. Era, ia să vedem, Ziua 31 a Orbitei 22, ceea ce înseamnă că au trecut şaisprezece ani şi câteva luni de atunci. Ieşisem de vreo treizeci de minute din spital şi ardeam de nerăbdare să-mi ridic banii, să prind nava şi să o întind.

— Te rog, spune cu voce tare la ce te gândeşti, Robbie, rosteşte politicos Sigfrid.

— Mă gândesc la Shikitei Bakin.

— Da, l-ai menţionat, îmi amintesc. Ce-i cu el?

Nu-i răspund. Bătrânul şi ologul Shikitei Bakin avea camera lângă a mea, dar nu vreau să-i povestesc asta lui Sigfrid. Mă răsucesc pe salteaua rotundă, gândindu-mă la Shicky şi încerc să plâng.

— Pari tulburat, Bob.

Continui să tac. Cred că Shicky a fost singura persoană din Poartă căreia i-am spus „la revedere”. Caraghios! Exista o mare diferenţă între poziţiile noastre. Eu eram prospector, iar Shicky gunoier. Îl plăteau atât cât să-şi acopere taxa de întreţinere a vieţii pentru că făcea orice; chiar şi în Poartă cineva trebuia să cureţe gunoiul. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să fie prea bătrân şi prea bolnav ca să mai fie de vreun folos. Dacă era norocos, îl aruncau în spaţiu şi murea. Dacă era ghinionist, îl trimiteau pe altă planetă. Acolo avea să moară, nu după mult timp, dar aflând ce înseamnă să trăieşti câteva săptămâni ca un infirm neajutorat.

Oricum, a fost vecinul meu. În fiecare dimineaţă, se scula şi aspira cu conştiinciozitate fiecare centimetru pătrat al odăiţei sale. Era murdară deoarece în Poartă plutea tot timpul foarte mult gunoi, în ciuda încercărilor de a-l îndepărta. Când era perfect curat, chiar şi printre rădăcinile tufelor pe care el le plantase şi le îngrijea, lua o

mână de pietricele, capace de sticle, bucăţele de hârtie – aceleaşi resturi pe care tocmai le aspirase – şi le aranja cu meticulozitate pe locul abia curăţat. Ciudat! N-am înţeles niciodată de ce o făcea, dar Klara spunea… Klara spunea că ea înţelege.

— Bob, la ce te gândeşti? întreabă Sigfrid.

Mă ghemuiesc în poziţie de foetus şi mormăi ceva.

— N-am înţeles ce ai spus, Robbie.

Nu spun nimic. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Shicky. Bănuiesc că a murit. Brusc, devin trist că Shicky a murit la o atât de mare distanţă de Nagoya şi vreau din nou să pot plânge. Dar nu pot. Mă zvârcolesc şi mă răsucesc. Mă izbesc de saltea până ce pârâie centurile de siguranţă. Nu ajută la nimic. Durerea şi ruşinea nu vor să se exteriorizeze. Sunt destul de încântat că mă străduiesc să scap de ele, dar trebuie să recunosc că nu reuşesc. Şi şedinţa cea plicticoasă continuă.

— Bob, îţi trebuie cam mult timp ca să răspunzi. Crezi că ascunzi ceva?

— Ce întrebare mai e şi asta? întreb abil. Chiar dacă ar fi aşa, cum aş putea eu să ştiu?

Fac o pauză pentru a arunca o privire în interiorul creierului meu, căutând în toate ungherele după secrete ascunse sub lacăt, secrete pe care i le-aş putea dezvălui lui Sigfrid. Rostesc precaut:

— Totuşi, nu cred. Nu *simt* că aş ascunde ceva. Mai degrabă sunt foarte multe lucruri pe care vreau să le spun şi nu ştiu cu care să încep.

— Ia-l pe oricare, Rob. Primul care îţi vine în minte.

Asta mi se pare o prostie. De unde să ştiu care-i primul când toate clocotesc laolaltă. Tata? Mama? Sylvia? Klara? Sărmanul Shicky încercând să-şi păstreze echilibrul în timpul zborului, zbătându-se precum un păianjen în timp ce culege gunoaiele din Poartă?

Scotocesc prin minte după locurile unde ştiu că doare, pentru că a mai durut. Cum mă simţeam la şapte ani, când băteam trotuarul de la Rock Park în sus şi în jos, în fruntea celorlalţi băieţi, cerşind atenţia oricui? Cum era când ieşisem din spaţiul real şi ştiam că suntem captivi, cu steaua-fantomă ivindu-se înaintea noastră din neant, ca rânjetul unei pisici Cheshire? Oho, am o sută de amintiri ca astea şi toate mă dor. Asta pot, asta fac. Ele sunt durerea. Sunt etichetate DURERE în indexul memoriei mele. Ştiu unde să le găsesc şi ştiu ce înseamnă să le las *să răzbată* la suprafaţă.

Dar nu dor, atât timp cât nu le eliberez.

— Aştept Bob, spune Sigfrid.

— Mă gândesc, îi răspund.

În timp ce stau, îmi amintesc că voi întârzia la ora de ghitară. Asta îmi reaminteşte ceva şi-mi privesc degetele mâinii stângi, ca să văd

dacă unghiile n-au crescut prea lungi, rugându-mă ca bătăturile să fie tari. N-am învăţat să cânt grozav la ghitară, dar majoritatea oamenilor nu sunt prea critici şi asta îmi face plăcere. Trebuie doar să exersezi şi să repeţi într-una. Ia să vedem, mă gândesc, cum faci trecerea de la re major la do?

— Bob, rosteşte Sigfrid, n-a fost o şedinţă prea productivă. Au mai rămas doar vreo zece-cincisprezece minute. De ce nu spui primul lucru care-ţi vine în minte… *acum.*

Resping primul lucru, şi-l spun pe al doilea:

— Primul lucru care-mi vine în minte este felul în care plângea mama când a fost omorât tata.

— Nu cred că acesta a fost, într-adevăr, primul lucru, Bob. Lasă-mă să ghicesc. Primul lucru era ceva în legătură cu Klara?

Pieptul mi se umple şi mă furnică. Respiraţia mi se taie. Deodată, înaintea mea apare Klara, aşa cum era acum şaisprezece ani şi nici o oră mai bătrână…

— De fapt, Sigfrid, zic eu, cred că vreau să vorbesc despre mama mea.

Îmi permit un chicotit dezaprobator, dar politicos. Sigfrid nici măcar nu oftează resemnat, dar în tăcerea lui simt şi oftatul şi resemnarea.

— Vezi, continui eu subliniind atent momentele importante, ea a dorit să se mărite imediat după moartea tatii. Nu chiar imediat… Nu vreau să crezi că se bucura de moartea lui, sau aşa ceva. Nu, îl iubise sincer. Totuşi, îmi dau acum seama, era o femeie sănătoasă şi tânără – mă rog, destul de tânără… Ia să vedem, cred că avea vreo treizeci şi trei de ani. Iar dacă n-aş fi fost eu, sunt convins că s-ar fi recăsătorit. Mă simt vinovat de asta. Am oprit-o. M-am dus la ea şi i-am spus: „Mamă, n-ai nevoie de alt bărbat. Eu voi fi bărbatul familiei. Eu voi avea grijă de tine”. Bineînţeles n-am putut. Aveam numai cinci ani.

— Cred că aveai nouă ani, Robbie.

— Oare? Ia să mă gândesc. Ce chestie, Sigfrid, cred că ai dreptate…

Apoi încerc să înghit un nod mare, ce mi-a apărut pe neaşteptate în gât, mă înec şi tuşesc.

— Spune, Rob! insistă Sigfrid. Ce voiai să spui?

— Lua-te-ar dracu, Sigfrid!

— Dă-i drumul, Rob. Spune.

— Ce să spun? Iisuse, Sigfrid! Mă faci să mă urc pe pereţi! Rahatul ăsta nu ne ajută pe niciunul!

— Te rog, spune-mi ce te frământă, Bob.

— Tacă-ţi gura aia de metal!

Toată durerea acoperită cu grijă vrea să iasă şi n-o pot opri, nu mă pot opune!

— Bob, îţi propun să încerci…

Izbesc canapeaua, smulgând bucăţi din saltea şi zbier:

— Taci dracului! Nu mai vreau s-aud! Nu pot face chestia asta, nu-nţelegi? Nu pot! Nu pot, nu pot!

Sigfrid aşteaptă răbdător să încetez cu plânsul, lucru care se întâmplă destul de brusc. Apoi, înainte ca el să spună ceva, rostesc obosit:

— La naiba, Sigfrid, n-ajungem nicăieri. Cred c-ar trebui să renunţăm. Sunt alţii care au nevoie de serviciile tale mai mult decât mine.

— În legătură cu asta, Rob, spune el, sunt destul de competent ca să-mi îndeplinesc toate serviciile.

Îmi şterg lacrimile cu batistele din hârtie pe care le-a pus lângă saltea şi nu-i răspund.

— Ba chiar, continuă el, există capacitate disponibilă. Tu însă trebuie să hotărăşti dacă mai continuăm sau nu cu şedinţele.

— Ai ceva de băut? îl întreb.

— Nu, nu în sensul la care te referi. Mi s-a spus însă că există un bar foarte plăcut la ultimul etaj al clădirii.

— Mă-ntreb ce mai caut pe aici.

Peste cincisprezece minute, după ce mi-am confirmat programarea pentru săptămâna viitoare, beau o ceaşcă de ceai în antecamera lui Sigfrid. Ascult dacă următorul pacient n-a început să strige, dar deocamdată nu se aude nimic.

Mă spăl pe faţă, îmi potrivesc eşarfa şi-mi netezesc vârtejul din păr. Urc la bar pentru una mică. Barmanul, care e om, mă cunoaşte şi-mi oferă un loc cu vederea spre sud, la marginea dinspre Lower Bay a cupolei. Îmi arată din ochi o fată înaltă, cu pielea arămie şi ochii verzi, singură, dar clatin din cap. Beau doar un pahar, admir picioarele fetei şi, gândindu-mă mai mult unde am să prânzesc, mă duc la ora de ghitară.

2

Toată viaţa am dorit să fiu prospector, cel puţin aşa îmi amintesc. N-aveam mai mult de şase ani, când ai mei m-au dus la un bâlci în Cheyenne. Crenvurşti şi floricele din soia, balonaşe cu hidrogen din hârtie colorată, un circ cu cai şi câini, roata norocului, jocuri… Şi tot acolo exista un cort cu pereţi opaci, un dolar intrarea; iar înăuntru cineva aranjase o expoziţie de obiecte din Tunelele Heechee de pe Venus. Evantaie de rugăciune, perle de foc şi oglinzi din metal Heechee pe care le puteai cumpăra cu douăzeci şi cinci de dolari bucata. Tata spunea că nu erau autentice, însă pentru mine erau. Totuşi, nu ne puteam permite să cumpărăm ceva. Şi, ca să fiu cinstit,

nu prea aveam nevoie de oglinzi. Ce să văd? Un chip pistruiat, cu dinţii strâmbi, cu părul pieptănat pe spate, cu coadă. Tocmai descoperiseră Poarta.

Coliba Heechee
Direct din Tunelurile Pierdute ale Venusului!
Obiecte religioase rare
Nestemate fabuloase, purtate cândva de rasa necunoscută
Descoperiri Ştiinţifice Uluitoare
FIECARE OBIECT CU CERTIFICAT DE AUTENTICITATE!
Reduceri speciale pentru studenţi şi grupuri de savanţi.
ACESTE OBIECTE EXTRAORDINARE
SUNT MAI VECHI DECÂT OMENIREA!
Acum pentru întâia dată la preţuri accesibile
Adulţi $2,50
Copii $1,50
Delbert Guyne, Ph.D, D.D., Proprietar

În noaptea aceea, l-am auzit pe tata vorbind în airbus, pe drumul spre casă, când credea că adormisem şi regretul din vocea lui m-a ţinut treaz.

Dacă n-aş fi fost eu şi cu mama, poate că ar fi găsit o cale să plece. Dar n-a avut niciodată şansa. A murit după un an. Tot ce am moştenit de la el a fost slujba lui, îndată ce am fost destul de mare ca să lucrez.

Nu ştiu dacă aţi muncit vreodată în minele de hrană, dar poate că aţi auzit de ele. Nu-i o viaţă prea veselă. Am început, cu o jumătate de normă, la doisprezece ani. La şaisprezece ani, aveam categoria tatei: perforator-încărcător – leafă bună şi muncă grea.

Ce poţi face însă cu banii? Nu ajung pentru Integrala Medicală. Nu ajung nici măcar ca să ieşi din mine, ci numai ca să fii un fel de celebritate locală. Lucrezi şase ore şi ai zece ore de pauză. Opt ore de somn şi din nou la lucru, cu hainele puţind tot timpul a argilă. Nu poţi fuma decât în încăperile etanşe. Ceaţa de ulei se infiltrează peste tot. Femeile sunt la fel de mirositoare, uleioase şi obosite ca şi tine.

Aşa încât, toţi făceam aceleaşi lucruri: munceam, ne luam de femeile altora şi jucam la loterie. În plus beam mult lichior ieftin şi tare, fabricat la nici cincisprezece kilometri distanţă. Uneori purta eticheta Scotch, alteori vodcă sau burbon, dar provenea din aceleaşi conducte slinoase. Nu eram prin nimic diferit de ceilalţi… decât că, odată, am câştigat loteria. Ea a fost biletul meu de evadare.

Înainte de ea, trăisem doar de pe o zi pe alta.

Mama era tot miner. După ce tata murise în incendiul puţului, ea mă crescuse în creşa companiei. Ne-am înţeles perfect, până când a

intervenit episodul psiho. Aveam pe atunci douăzeci şi şase de ani. Mă certasem cu prietena mea şi, deodată, nu mă mai puteam trezi dimineaţa. Aşa încât, m-au dat la o parte. Am fost trecut pe bară aproape un an şi, când m-au scos din salonul neurotic, maică-mea murise.

Recunosc: a fost greşeala mea. Nu vreau să zic că a fost premeditat, spun doar că ea ar fi supravieţuit, dacă nu m-ar fi avut pe mine pe cap. Nu existau destui bani ca să plătească medicii pentru amândoi. Eu aveam nevoie de psihoterapie. Ei îi trebuia un plămân nou. Nu l-a obţinut şi a murit.

După moartea mamei am detestat să mai locuiesc în acelaşi apartament, dar alternativa era sectorul burlacilor. Nu-mi plăcea ideea de-a locui într-o asemenea intimitate cu bărbaţi mulţi. Bineînţeles, m-aş fi putut însura. N-am făcut-o – Sylvia, fata cu care avusesem necazurile, dispăruse deja – dar nu pentru că aş fi avut ceva împotriva noţiunii de căsătorie. Poate că aşa credeţi, considerând trecutul meu psihiatric şi faptul că anterior locuisem cu mama. Dar nu-i adevărat. Îmi plac mult fetele. Aş fi fost fericit să mă însor şi să am un copil.

Dar nu în exploatările miniere.

Nu voiam să las minelor un fiu aşa cum făcuse tata.

Perforator-încărcător e o meserie a dracului de dură. Acum se folosesc arzătoare cu vapori dotate cu serpentine de încălzire Heechee, iar argila se despică politicoasă ca o bucată de ceară. Dar pe atunci perforam şi detonam. Intri în puţ cu liftul, la începutul schimbului. Peretele puţului e slinos şi duhneşte la douăzeci de centimetri de umărul tău, mişcându-se cu şaizeci de kilometri pe oră faţă de tine; am văzut mineri care luaseră ceva la bord, clătinându-se, întinzând mâna să se sprijine şi retrăgând un ciot. Apoi cobori din lift, luneci şi te clatini pe pasarela de scânduri cale de un kilometru, până ajungi la locul de muncă. Îţi găureşti locaşurile şi pui încărcătura. Te retragi după aceea într-o fundătură şi detonezi, sperând că n-ai greşit şi că masa unsuroasă nu te va acoperi. (Dacă eşti îngropat de viu, poţi trăi până la o săptămână sub marnă. Unii au trăit. De obicei însă, dacă nu eşti dezgropat după trei zile, niciodată nu mai eşti bun de nimic.) Apoi, dacă totul a decurs normal, te fereşti de încărcătorii-mânuitori care vin pe şinele lor şi te îndrepţi spre următorul loc.

Se zice că măştile absorb majoritatea hidrocarburilor şi a pulberii de piatră. Însă nu se ia în considerare mirosul. În plus, nu sunt convins că sunt absorbite *toate* hidrocarburile. Mama nu-i singurul miner cunoscut mie care avea nevoie de un plămân nou – şi nici singurul care n-a putut plăti pentru el.

Iar când ţi-ai terminat schimbul, unde să te duci?

Mergi într-un bar. Mergi cu o fată într-o cameră-dorm. Mergi ca să joci cărţi într-o cameră-rec. Te uiţi la televizor.

Nu ieşi afară prea mult. N-ai de ce. Exista câteva părculeţe îngrijite atent, plantate şi replantate; Rock Park are chiar garduri vii şi o pajişte. Fac pariu că n-aţi văzut niciodată o pajişte care săptămânal trebuie să fie spălată, frecată (cu detergent!) şi uscată cu aer cald ca să nu moară. Aşa că de cele mai multe ori lăsam parcurile copiilor.

Pe lângă parcuri, e doar suprafaţa lui Wyoming şi din câte poţi vedea nu se deosebeşte cu nimic de cea a Lunii. Nicăieri, nimic verde. Nimic viu. Nici o pasăre sau o veveriţă. Câteva pâraie noroioase şi vâscoase, permanent de culoare roşu-ocru, strălucitoare, datorită grăsimii. Ni se spune că avem noroc, deoarece în Wyoming minele sunt puţuri. În Colorado, unde se exploatează la suprafaţă, lucrurile stau şi mai prost.

Mi s-a părut întotdeauna greu de crezut, dar nu m-am dus niciodată să mă conving.

Peste toate astea se adaugă mirosul, aspectul şi zgomotul muncii. Amurgurile portocaliu-cafenii prin pâclă. Duhoarea permanentă. Toată ziua şi toată noaptea urletele furnalelor extractorului, încălzind şi pisând marna ca să scoată kerogenul din ea, şi bocănitul transportoarelor care depozitează sterilul.

Pentru extragerea ţiţeiului, roca trebuie încălzită. Atunci ea se dilată. În felul ăsta, n-ai unde s-o pui. N-o poţi îndesa la loc în puţul din care ai scos-o; e mai multă decât iniţial. Dacă scobeşti un munte de marnă şi extragi ţiţeiul, roca rămasă şi dilatată e suficientă pentru doi munţi. De aceea asta şi faci. Clădeşti munţi noi.

Reziduurile termice de la extractoare încălzesc izolatoarele de culturi; ţiţeiul îşi măreşte vâscozitatea curgând prin izolatoare iar separatorii îl decantează, îl usucă, îl presează… iar noi îl mâncăm, pe el sau o fracţiune a lui, la micul dejun. În dimineaţa următoare.

Ciudat! Înainte vreme, petrolul ieşea gâlgâind din pământ! Iar oamenii îl băgau în maşinile lor şi îl ardeau.

Toate emisiunile TV au reclame etice, care ne repetă cât de importantă este munca noastră, deoarece hrana întregii lumi depinde de noi. E adevărat. Nu trebuie să ne-o reamintească mereu. Dacă nu ne-am face treaba, ar fi foamete în Texas şi *kwashiorkor* printre nou-născuţii din Oregon. Cu toţii ştim asta. Contribuim cu cinci *trilioane* de calorii pe zi la dieta mondială, jumătate din raţia proteică pentru o cincime din populaţia globului. Totul provine din drojdia şi bacteriile cultivate în ţiţeiul de marnă din Wyoming, Utah şi Colorado. Lumea are nevoie de această hrană. Dar până acum ne-a costat cea mai mare parte a Wyomingului, jumătate din Appalachia, o felie mare din regiunea nisipurilor gudronice din Athabasca… şi ce o să facem cu

atâţia oameni când ultima picătură de hidrocarbură va fi convertită în drojdie?

Nu-i treaba mea, dar continui să mă gândesc la asta.

A încetat să fie problema mea, când am câştigat loteria: a doua zi după Crăciun, în anul când împlineam douăzeci şi şase de ani.

Premiul era de două sute cincizeci de mii de dolari. Suficient ca să trăieşti împărăteşte un an. Suficient ca să te căsătoreşti şi să întreţii o familie, dacă ambii soţi lucrează şi trăiesc modest.

Sau… suficient pentru un bilet *dus* până la Poartă.

Am luat tichetul de loterie şi am mers la agenţia de turism, unde am solicitat voiajul respectiv. S-au bucurat să mă vadă; nu făceau cine ştie ce afaceri aici. Mi-au rămas vreo zece mii de dolari. Nu i-am numărat. Am cumpărat băutură pentru tot schimbul meu, atât cât am putut duce. Cu cei cincizeci de oameni din schimb, cu toţi prietenii şi vizitatorii ocazionali, petrecerea a ţinut aproape douăzeci şi patru de ore.

Apoi m-am împleticit prin viscol, înapoi la agenţie. Peste cinci luni, în sfârşit pe drumul de-a deveni prospector, dădeam ocol asteroidului privind prin hublou crucişătorul brazilian care ne supraveghea.

3

Sigfrid nu încheie niciodată un subiect. Nu spune niciodată: „Bob, cred că am vorbit destul despre asta”. Dar uneori, când zac aici pe saltea de mult timp, fără să răspund mare lucru, glumind sau fredonând pe nas, după o vreme spune:

— Cred că ar trebui să ne îndreptăm în altă direcţie, Rob. Acum câtva timp, ai spus ceva interesant. Îţi aminteşti ultima dată când…

— Ultima dată când am vorbit cu Klara, aşa-i?

— Da, Bob.

— Sigfrid, ştiu întotdeauna ce-mi vei zice…

— Asta nu contează, Bob. Ia spune… Vrei să vorbim despre ce ai simţit atunci?

— De ce nu?

Îmi curăţ unghia degetului mijlociu de la mâna dreaptă, trecând-o printre cei doi dinţi de jos din faţă. O inspectez şi rostesc.

— Îmi dau seama că a fost un moment important. Poate cel mai cumplit moment al vieţii mele. Chiar mai cumplit decât cearta cu Sylvia, sau ştirea morţii mamei.

— Vrei să spui că preferi să vorbeşti despre ele, Rob?

— Deloc. Ai spus să vorbesc despre Klara, o să vorbesc despre Klara.

Mă aranjez pe saltea şi mă gândesc. M-a preocupat foarte mult interiorizarea transcedentală şi, uneori, când îmi pun o problemă în minte şi încep să-mi repet mantra, revin cu problema rezolvată: „Vinde acţiunile crescătoriei de peşti din Baja şi cumpără din

domeniul instalaţiilor sanitare”. Asta a fost una care s-a îndeplinit perfect. Sau: „Du-o pe Rachel la Merida pentru schi nautic în golful Campeche”. Asta mi-a băgat-o imediat în pat, după ce încercasem toate posibilităţile.

Apoi Sigfrid rosteşte:

— Nu răspunzi, Rob.

— Mă gândeam la ce ai spus.

— Te rog, nu te mai gândi, Rob. Vorbeşte. Spune-mi ce simţi despre Klara chiar în momentul acesta.

Încerc să mă gândesc în mod cinstit. Sigfrid nu m-ar lăsa în IT pentru asta, aşa încât caut prin minte sentimentele înăbuşite.

— Nu cine ştie ce, îi răspund. Oricum, nu la suprafaţă.

— Îţi aminteşti ce simţeai atunci, Bob?

— Bineînţeles.

— Încearcă să simţi ce ai simţit atunci, Bob.

— Bine.

Ascultător, reconstruiesc mental situaţia. Iată-mă, vorbind cu Klara prin radio. Dane ţipă ceva în lander. Suntem cu toţii îngroziţi. Sub noi, pâcla albăstruie se împrăştie şi văd pentru întâia oară vaga stea spectrală. Nava-Trei... nu, era un Cinci... Oricum, duhneşte a vomă şi sudoare. Mă doare tot trupul.

Îmi pot aminti exact, deşi aş minţi dacă aş spune că-mi permit să simt ceva.

— Sigfrid, chicotesc eu, există atâta durere, vinovăţie şi mizerie, încât nu mai rezist!

Uneori, încerc asta cu el, atunci când rostesc un adevăr dureros pe tonul cu care comanzi încă un punci cu rom. O fac când vreau să-i deviez atacul. Nu cred că reuşesc. Sigfrid are în el o grămadă de circuite Heechee. E mult mai bun decât maşinile Institutului unde m-au tratat în tinereţe. Îmi analizează permanent toţi parametrii fizici – conductivitatea pielii, pulsul, activitatea undelor beta şi aşa mai departe. Din centurile care mă fixează de saltea ştie cât de violent mă zbat. Îmi măsoară volumul vocii şi o spectrografiază, căutând intonaţiile. De asemenea, înţelege sensul cuvintelor. Sigfrid e extrem de deştept, considerând cât de prost este.

Uneori, e foarte greu să-l derutez. Termin şedinţa absolut stors, cu senzaţia că dacă aş mai fi rămas cu el un singur minut, aş fi căzut în durerea aceea care m-ar fi distrus.

Sau m-ar fi vindecat. Poate că este acelaşi lucru.

322	"S" Nu ştiu de ce	17.095
	revin la tine,	17.100
	Sigfrid.	17.105
323	IRRAY. DE CE.	17.110

324 "C" Îţi reamintesc, Robby, 17.115
ai folosit deja 17.120
trei stomacuri şi, ia să 17.125
văd, aproape cinci metri 17.130
de intestin. 17.135
325 "C" Ulcere, cancer. 17.140
326 "C" Se pare că ceva 17.145
te roade, 17.150
Bob. 17.155

4

Iată deci Poarta, crescând încetişor în hublourile navei.

Un asteroid. Sau poate nucleul unei comete. Cam vreo zece kilometri de-a lungul axei mari. În formă de pară. Pe dinafară arată ca un bulgăre carbonizat, cu sclipiri albăstrui. Pe dinăuntru este poarta către univers.

Sheri Loffat se rezemă de umărul meu. Adunaţi înapoia noastră, se holba ceata de viitori prospectori.

— Iisuse, Rob! Uită-te la crucişătoare!

— Dacă găsesc ceva în neregulă, şopti cineva din spate, praf ne fac.

— N-o să găsească nimic în neregulă, rosti Sheri, dar îşi încheie fraza cu un semn de întrebare.

Crucişătoarele păreau rele, ocolind geloase asteroidul, veghind ca nu cumva noii veniţi să fure secretele ce valorează mai mult decât ar putea plăti cineva.

Ne agăţasem de mânerele hublourilor ca să ne zgâim afară. Proşti, fără de margini. Puteam fi omorâţi. Probabilitatea ca orbita de apropiere a navei noastre să coincidă cu cea a Porţii sau a crucişătorului brazilian era destul de redusă, dar o modificare neînsemnată a traiectoriei ne făcea terci. Sau, exista cealaltă posibilitate: ca nava noastră să se răsucească cu nouăzeci de grade, expunându-ne direct soarelui. De la distanţa aceea, ar fi însemnat orbirea instantanee. Doream însă să vedem.

Crucişătorul brazilian nu s-a deranjat să se cupleze cu noi. Am văzut o serie de fulgere şi am înţeles că ne verificau prin laser. Era normal. Am spus că crucişătoarele urmăreau hoţii: de fapt, erau atât de preocupate să se supravegheze reciproc, încât n-aveau vreme şi de altceva. Nici de noi. Ruşii îi suspectau pe chinezi, chinezii pe ruşi, brazilienii pe venusieni. Şi toţi îi suspectau pe americani.

De aceea celelalte patru nave îi urmăreau pe brazilieni cu mai multă atenţie decât pe noi. Toţi ştiam că dacă certificatele noastre navale nu s-ar fi potrivit cu codurile expediate de cele cinci consulate din portul de plecare pământean, următorul pas n-ar fi fost o discuţie. Ar fi fost o torpilă.

Ciudat… Îmi puteam imagina torpila aceea. Îmi puteam imagina soldatul cu ochi reci care ar fi ochit şi ar fi lansat-o, felul în care nava noastră ar fi înflorit într-o flacără de lumină portocalie, iar noi toţi am fi devenit atomi risipiţi pe orbită… Însă torpilorul de pe crucişătorul respectiv, sunt convins, era atunci Francy Hereira. Mai târziu, am devenit prieteni destul de buni. Nu era ceea ce ai fi numit un ucigaş cu ochi reci. I-am plâns în braţe o zi întreagă după ce m-am întors din acea ultimă expediţie, în camera de spital unde el trebuia să mă percheziţioneze ca să nu ascund nimic de contrabandă. Şi Francy a plâns alături de mine.

Crucişătorul s-a deplasat şi toţi ne-am retras puţin, apoi ne-am năpustit din nou pentru că ne apropiam de Poartă.

— Parcă ar avea vărsat de vânt, rosti cineva din grup.

Aşa şi era: iar unele dintre cratere erau deschise. Ele erau docurile navelor aflate în misiune. Unele aveau să rămână veşnic deschise, căci navele n-aveau să se mai întoarcă. Cele mai multe erau însă acoperite cu nişte calote, aidoma pălăriilor de ciuperci.

Pălăriile erau chiar navele, cele mai importante obiecte din Poartă.

Nu erau uşor de văzut. Nici Poarta însăşi. Mai întâi că avea un albedo scăzut şi nici nu era prea mare: după cum spuneam, cam zece kilometri pe axa mare şi vreo cinci pe ecuatorul de rotaţie. Putea fi însă detectată. După ce primul şobolan-de-tuneluri i-a adus acolo, astronomii au început să se întrebe de ce asteroidul nu fusese descoperit cu un secol înainte. Acum, când ştiau unde să privească, îl găsiseră. Uneori, atingea magnitudinea şaptesprezece, văzut de pe Pământ. Banal! Te-ai fi aşteptat să fi fost descoperit în cursul unei subrutine de cartare.

Nu existau însă prea multe subrutine cartografice în direcţia respectivă şi se părea că Poarta nu era acolo unde se uitau astronomii.

De obicei astronomia solară nu priveşte spre soare. De obicei astronomia stelară rămâne în planul eclipticii, iar Poarta avea o orbită la nouăzeci de grade faţă de ecliptică. De aceea, a scăpat neobservată.

Piezofonul ţăcăni:

— Cuplarea peste cinci minute. Reîntoarceţi-vă în cuşete. Fixaţi plasele.

Eram aproape ajunşi.

* * *

Sheri Loffat se întinse şi-mi apucă mâna prin plasă. I-am strâns-o. Nu ne culcasem niciodată, de fapt nici nu ne cunoşteam până când ea nu apăruse în cuşeta de lângă mine, dar vibraţiile erau practic

sexuale. De parcă eram gata s-o facem în cel mai grozav stil posibil: însă acum, starea de excitare era provocată de Poartă.

Tunelurile Heechee au fost descoperite când oamenii au început să scormonească scoarţa Venusului.

N-au găsit însă nici un Heechee. Oricine ar fi fost aceştia şi indiferent când fuseseră pe Venus, acum dispăruseră. Nu lăsaseră nici măcar un corp într-o criptă, pentru a fi exhumat şi disecat. Existau doar tunelurile, cavernele, câteva produse nefolositoare şi minunile tehnologice de care oamenii erau uluiţi şi pe care căutau să le reconstruiască.

(Fragment din Conferinţa de presă a profesorului Hegramet.)

R: Cum arătau Heechee?

Profesor Hegramet: Nimeni nu ştie. N-am găsit încă ceva similar unei fotografii sau a unui desen, cu excepţia a două sau trei hărţi. Nici măcar o carte.

R: N-aveau un sistem de stocare a informaţiilor, analog scrisului?

Profesor Hegramet: Desigur că trebuie să fi avut. Însă nu-l cunoaştem. Am totuşi o ipoteză.

R: Ce anume?

Profesor Hegramet: Gândiţi-vă la propriile noastre metode de stocare şi cum ar fi fost privite ele în timpurile pretehnologice. Dacă i-am fi dat, să zicem, lui Euclid o carte, ar fi înţeles ce reprezintă, chiar dacă n-o putea citi, dar dacă i-am fi dat o bandă magnetică? N-ar fi ştiut ce să facă cu ea. Am bănuiala, nu, convingerea, că deţinem „cărţi” Heechee, dar nu le cunoaştem. O bară de metal Heechee… Poate spirala-Q din nave, despre a cărei funcţie nu ştim nimic… Ideea nu e nouă. Toate au fost testate pentru înregistrări magnetice, pentru microşanţuri, pentru structuri chimice… dar n-am găsit nimic. S-ar putea să nu avem instrumentul necesar pentru a detecta înregistrările.

R: În legătură cu Heechee există un aspect pe care nu-l pot înţelege. De ce au părăsit toate tunelurile astea? Unde au plecat?

Profesor Hegramet: Tânără doamnă, să fiu al dracului dacă ştiu.

Apoi, cineva a descoperit o hartă Heechee a sistemului solar. Pe ea existau Jupiter cu sateliţii săi, Marte, planetele mari, şi sistemul Pământ-Lună. De asemenea, Venus care era marcată cu negru pe suprafaţa albastru-strălucitoare a metalului hărţii. Exista şi Mercur… şi încă ceva, un al doilea punct marcat cu negru: un corp orbital în interiorul periheliului lui Mercur şi în afara orbitei lui Venus, înclinat la nouăzeci de grade faţă de planul eclipticei, aşa încât nu se apropia prea mult de nici una dintre planete. Un corp neidentificat de

astronomii pământeni. Ipoteza: un asteroid, sau o cometă – diferenţa era doar semantică – de care Heechee se preocupaseră în mod special, din anumite motive.

Probabil, mai devreme sau mai târziu, o sondă automată ar fi urmărit indicaţia, dar n-a fost nevoie. Faimosul Sylvester Macklen – care nu era pe atunci deloc faimos, ci doar un şobolan-de-tunel pe Venus – a găsit o navă Heechee şi a ajuns pe Poartă, unde a murit. A izbutit totuşi să anunţe omenirea unde se află, printr-un truc inteligent, aruncându-şi nava în aer. După aceea, o sondă NASA a fost retrasă din cromosfera soarelui şi Poarta a fost atinsă şi deschisă de om.

Înăuntru erau stelele.

Înăuntru, ca să fiu mai puţin poetic şi mai la obiect, erau aproape o mie de nave micuţe, asemănătoare ca formă unor ciuperci. Existau câteva tipuri de forme şi mărimi. Cele mai mici aveau vârful ca un buton, aidoma ciupercilor ce cresc în tunelurile din Wyoming, după ce s-a scos marna, şi care se vând la piaţă. Cele mari erau ascuţite ca hribii. Înăuntrul pălăriei se aflau cabinele şi o sursă de propulsie ce n-a putut fi identificată de nimeni. Tulpinile erau reactoare chimice, asemănătoare cu vechile landere lunare din primele programe spaţiale.

Nimeni n-a înţeles cum funcţionau navele, sau cum se pilotau.

Acesta era unul dintre lucrurile care ne înnebunea pe toţi: faptul că trebuia să ne încercăm norocul cu ceva total neînţeles. Odată ce porneai cu o navă Heechee, n-aveai absolut nici un control. Rutele erau înscrise în sistemul de ghidare, într-un mod pe care nu-l pricepea nimeni; puteai alege o rută, dar odată aleasă n-o mai puteai schimba – şi habar n-aveai unde o să nimereşti, până nu ajungeai acolo.

Totuşi, continuau să funcţioneze, deşi se aprecia că fuseseră construite cu o jumătate de milion de ani în urmă.

Primul individ care a avut curajul să intre într-una şi să încerce s-o pornească a reuşit. Nava s-a ridicat din craterul ei de pe suprafaţa asteroidului. A devenit strălucitoare şi a dispărut.

A revenit după trei luni, purtând înăuntru un astronaut lihnit de foame, scofâlcit, dar triumfător. Ajunsese pe o altă stea! Dăduse ocol unei planete mari şi cenuşii cu nori galbeni, învolburaţi, izbutise să inverseze comenzile şi sistemele automate de pilotaj îl aduseseră înapoi, în acelaşi loc.

Aşa încât, s-a trimis altă navă, de data asta una dintre cele mari, ascuţită ca un hrib, cu un echipaj de patru oameni, cu provizii şi aparatură tehnică. Au lipsit doar vreo cincizeci de zile. În acest timp, nu numai că ajunseseră la alt sistem solar, dar folosiseră şi landerul

pentru a coborî pe suprafaţa unei planete. Nu exista nimic viu acolo, dar… existase.

Au găsit resturi. Nu multe. Câteva, la poalele unui munte care scăpase de catastrofa generală ce pustiise planeta. Din colbul radioactiv, au scos o cărămidă, un bolţ ceramic şi un obiect pe jumătate topit care cândva ar fi putut să fie un flaut din crom.

Apoi a început goana către stele… iar noi intrasem în horă.

5

Sigfrid e o maşinărie destul de deşteaptă, totuşi uneori nu-mi pot da seama ce-i cu el. Mă pune mereu să-i povestesc ceea ce visez. Câteodată imaginez pentru el nişte vise care sunt convins că o să placă; nişte cadouri, pline de simboluri-penis, fetişisme şi complexe de vinovăţie, dar el mă dezamăgeşte. Porneşte pe o pistă tembelă care n-are nimic de-a face cu toate astea. I le spun, apoi stă şi clicăie şi bâzâie şi zumzăie un timp – nu-i chiar aşa, dar îmi imaginez toate astea în vreme ce aştept – după care rosteşte:

— Să examinăm altceva, Bob. Mă interesează anumite lucruri pe care le-ai afirmat despre femeia aceea, Gelle-Klara Moynlin.

— Sigfrid, iar ai pornit pe o cale greşită…

— Nu cred, Bob.

— Dar visul acela?! Dumnezeule, nu vezi cât de important este? De ce oare mi-a apărut chipul mamei?

— Ce-ar fi să mă laşi să-mi fac meseria, Bob?

— Am de ales? mă îmbufnez eu.

— Poţi să alegi, Bob, dar mi-ar plăcea să-ţi citez ceva ce ai spus într-o şedinţă mai veche.

Se opreşte şi-mi aud propriul glas, venind de undeva de prin benzile lui:

— Sigfrid, există atâta durere, vinovăţie şi mizerie încât nu mai rezist!

Aşteaptă să spun ceva.

— E o înregistrare bună, recunosc eu după o vreme, dar aş prefera să discutăm despre această fixaţie maternă din visele mele.

— Cred totuşi că ar fi mai productiv să explorăm cealaltă problemă, Bob. E posibil ca între ele să existe o legătură.

— Da?

Sunt gata să discut această posibilitate teoretică într-o manieră detaşată şi filosofică, dar nu-mi dă ocazia:

— Ultima ta conversaţie cu Klara, Bob. Te-aş ruga să-mi spui ce simţi în legătură cu ea.

— Ţi-am spus.

Nu mă încântă de loc toate astea; reprezintă o pierdere de timp şi fac tot posibilul ca el s-o înţeleagă din inflexiunile glasului meu şi încordarea trupului.

— A fost şi mai rău decât cu maică-mea, continui eu.

— Ştiu că ai prefera să vorbeşti despre mama ta, Rob, dar, te rog, nu acum. Spune-mi despre Klara. Ce simţi tu chiar în clipa aceasta?

Încerc să mă gândesc cât mai cinstit. La urma urmei, o pot face. Nu trebuie să-i şi spun ce gândesc. Dar nu pot răspunde decât:

— Nu prea multe.

După o scurtă pauză, e rândul lui:

— Doar atât: „nu prea multe”?

— Exact. Nu prea multe.

Oricum, la suprafaţă nu-i mare lucru. Îmi amintesc ce simţeam atunci. Îmi deschid prudent memoria, ca să-mi reamintesc. Coborând în pâcla aceea albăstruie… Zărind pentru prima dată spectrul palid al stelei… Vorbind cu Klara prin radio, în timp ce Dane îmi şopteşte la ureche… Închid totul la loc.

— Doare rău, Sigfrid, rostesc pe un ton neutru.

Uneori, încerc să-l păcălesc, spunând lucruri extrem de emoţionante pe tonul cu care comanzi o cafea, dar nu cred că am succes. Sigfrid ascultă intensitatea şi intonaţiile, dar şi respiraţia şi pauzele, pe lângă sensul imediat al cuvintelor. E extraordinar de deştept, dacă ne gândim cât de tâmpit este.

6

O echipă din cinci civili, câte unul de pe fiecare crucişător, ne-a percheziţionat, ne-a verificat identitatea şi ne-a predat unei funcţionare a Corporaţiei. Sheri chicotise când percheziţia rusului îi atinsese un punct sensibil şi şoptise:

— Ce-or fi crezând că aducem aici, Rob?

I-am făcut semn să tacă. Funcţionara luase formularele de sosire de la chinezul Spec/3 care le întocmise şi începuse să ne strige. Eram opt cu toţii.

— Bine aţi sosit, rosti ea. Fiecare dintre voi va primi un îndrumător personal. El o să vă ajute să vă găsiţi un loc, vă va răspunde la întrebări şi vă va anunţa când să vă prezentaţi la medic sau la cursuri. Tot el o să vă dea copia contractului pe care-l veţi semna. Din banii lăsaţi în nava care v-a adus aici, vi se vor scădea o mie o sută cincizeci de dolari; e taxa de întreţinere pentru primele zece zile. Restul îl puteţi scoate oricând, cu un CEC-P. Îndrumătorul o să vă arate cum să procedaţi. Linscott!

Negrul din Baja California ridică mâna.

— Îndrumătorul tău este Shota Tarasvili. Broadhead!

— Aici!

— Dane Metchnikov, spuse funcţionara.

Am început să privesc în jur, dar Dane Metchnikov venea deja către mine. Mi-a scuturat hotărât mâna, m-a tras de o parte, apoi mi-a spus:

— Salut!

— Aş vrea să-mi iau rămas bun de la prietena..., am început eu.

— O să fiţi toţi aici, mormăi el. Haide!

După două ore de la sosirea în Poartă, căpătasem o cameră, un îndrumător şi un contract. Îl semnasem pe loc. Nici măcar nu-l citisem. Metchnikov păruse surprins:

— Nu vrei să ştii ce-ai semnat?

— Nu acum.

De fapt, la ce bun? Dacă nu mi-ar fi plăcut vreo clauză, o puteam schimba? Şi, de fapt, ce alte posibilităţi aveam? E destul de înspăimântător să fii prospector. *Urăsc* ideea de a fi omorât. De fapt, urăsc ideea morţii; să nu mai fii viu, totul să înceteze şi să ştii că ceilalţi continuă să trăiască, să facă dragoste şi să se distreze fără tine. Dar n-o urăsc pe cât uram ideea de a mă reîntoarce la minele de hrană.

CONTRACT

1. Subsemnatul, ... , în totalitatea capacităţilor mintale, donez Autorităţii Porţii toate drepturile privind descoperirile, artefactele, obiectele şi orice lucruri de valoare pe care le pot găsi în timpul sau ca rezultat al explorării cu orice navă sau informaţie furnizată de respectiva Autoritate.

2. Autoritatea Porţii poate vinde, închiria sau dispune după cum doreşte de orice artefact, obiect sau lucru de valoare obţinut din activitatea mea. În acelaşi timp, îmi asigură 50% (cincizeci procente) din toate câştigurile derivând din astfel de vânzări sau închirieri, până la costurile explorării în sine (inclusiv costul călătoriei mele până la Poartă şi taxele ulterioare de întreţinere) şi 10% (zece procente) din veniturile obţinute după plătirea celor de mai sus. Accept aceste alocaţii ca plată pentru îndeplinirea sarcinilor ce îmi vor fi ordonate de Autoritatea Porţii şi specific că nu voi solicita plăţi suplimentare.

3. Acord Autorităţii Porţii întreaga putere şi autoritate de-a decide în orice situaţie referitoare la exploatarea, vânzarea sau închirierea de drepturi în orice fel de descoperiri, inclusiv dreptul de a asocia descoperirile mele sau orice obiecte de valoare, rezultate sub acest contract, cu cele ale altora în scopul exploatării, închirierii sau vânzării, în care caz partea mea va fi proporţională cu câştigul obţinut de Autoritatea Porţii; în plus, acord Autorităţii Porţii dreptul de a se abţine de la exploatarea uneia sau tuturor descoperirilor ori lucrurilor de valoare, după voia ei.

4. Absolv Autoritatea Porţii de orice plângere personală sau provenită din partea mea, cauzate de orice rănire, accident sau

pierdere, de indiferent de ce natură pentru mine, legată de activităţile mele sub acest contract.

5. În eventualitatea oricărei neînţelegeri derivând din contract, sunt de acord ca termenii să fie interpretaţi în conformitate cu legile şi precedentele cazuri ale Porţii, şi nu ale altor legi sau precedente ale oricărei alte jurisdicţii.

Semnătura

Metchnikov îşi agăţă gulerul într-un cârlig de pe peretele camerei mele, ca să nu-mi stea în cale în timp ce despachetam. Era un bărbat scund, palid, nu prea vorbăreţ. Nu părea comunicativ, dar cel puţin nu râdea de mine pentru că eram un nou-venit stângaci. Poarta este foarte apropiată de zero *g.* Nu mai încercasem până atunci senzaţia lipsei de gravitaţie; nu-i ceva obişnuit în Wyoming, aşa încât greşeam într-una. Când m-am plâns, Metchnikov a replicat:

— O să te obişnuieşti. Ai vreo pipă?

— Mă tem că nu.

Suspină arătând puţin ca un Buda spânzurat pe perete cu genunchii strânşi la piept.

Îşi privi ceasul şi spuse:

— Mai târziu, o să te duc să bem ceva. Aşa-i obiceiul. Numai că nu-i prea interesant până pe la douăzeci şi două. Atunci, Blue Hell o să fie plin de lume şi o să te prezint. Să vezi ce poţi găsi. Ce eşti, normal, homo, ce anume?

— Mai degrabă normal.

— Nu contează. În privinţa asta, eşti pe cont propriu. Eu o să te prezint celor pe care-i cunosc, dar apoi te descurci singur. E bine să te obişnuieşti cu asta. Ai harta?

— Harta?

* * *

— Ce dracu! E-n pachetul ăla pe care ţi l-au dat.

Am deschis sertarele la întâmplare până am găsit plicul respectiv. Înăuntrul erau: copia contractului, o broşură intitulată *Bine aţi venit în Poartă,* repartiţia camerei, chestionarul medical pe care trebuia să-l completez până a doua zi la ora opt dimineaţa… şi o foaie care, despăturită, părea planul unul circuit electric, foarte complicat.

— Asta-i. Poţi localiza unde te afli? Ţine minte numărul camerei: Nivelul Babe, Cuadrantul Est, Tunelul Opt, Camera cincizeci şi unu. Scrie-o.

— E gata scrisă, Dane, pe repartiţie.

— Bine, atunci n-o pierde. Dane se desfăcu din cârlig, lăsându-se să cadă încetişor pe podea. Du-te acum şi te plimbă niţel singur. Ne întâlnim aici. Mai vrei să ştii ceva?

M-am gândit, în timp ce el mă privea nerăbdător:

— Ăăă... te superi dacă te întreb ceva personal, Dane? De câte ori ai ieşit până acum?

— Şase călătorii. Bun, ne întâlnim la ora douăzeci şi două.

Apoi, împinse uşa şi dispăru în verdele de junglă al coridorului.

M-am lăsat să cad – încet, delicat – în singurul meu scaun adevărat şi am încercat să mă încredinţez că eram cu adevărat în pragul universului.

Nu ştiu dacă vă pot face să înţelegeţi cum îmi părea universul din Poartă. Ca unui tânăr cu Integrala Medicală. Ca o masă în cel mai bun restaurant din lume, când altcineva plăteşte consumaţia. Ca o fată pe care abia ai întâlnit-o şi care te place. Ca un cadou nedesfăcut.

Primele lucruri care te izbesc în Poartă sunt micimea tunelurilor, care îţi par şi mai mici decât în realitate, pentru că sunt ticsite de vitrine din sticlă cu plante; apoi ameţeala datorată gravitaţiei scăzute şi mirosul. Cunoşti Poarta încetul cu încetul. N-o poţi prinde dintr-odată; nu-i decât un labirint de tuneluri în stâncă. Nici măcar nu sunt sigur că au fost explorate absolut toate. Cu siguranţă că există kilometri întregi în care nu intră nimeni, niciodată, sau nu prea des.

Aşa erau Heechee. Au înhăţat asteroidul, l-au placat cu metal, l-au sfredelit cu tuneluri pe care le-au umplut cu tot ce aveau – când am sosit noi, majoritatea erau goale, aşa cum e, în tot universul, orice a aparţinut cândva Heechee-lor. Apoi au plecat, nu se ştie de ce.

Punctul central al Porţii este Heecheetown, o peşteră fusiformă, situată lângă centrul geometric al asteroidului. Se zice că Heechee au locuit acolo pe când au construit Poarta. La început, şi noi am stat acolo, sau în apropiere; noi, cei abia veniţi de pe Pământ. (Şi din alte părţi. Chiar înaintea noastră, sosise o navă de pe Venus.) Acolo se află birourile companiei. Mai târziu, dacă ne îmbogăţeam din vreo expediţie, ne puteam muta mai la suprafaţă, unde gravitaţia e mai mare şi zgomotul mai mic. Şi, mai presus de orice, duhneşte mai puţin. Cam două mii de oameni au respirat aerul pe care-l respiram eu, au eliminat apa pe care o beam şi şi-au trimis mirosurile în aer. Majoritatea nu stăteau prea multă vreme, dar mirosurile lor rămâneau.

Nu-mi păsa de miros. Nu-mi păsa de nimic. Poarta era biletul meu de loterie pentru Integrala Medicală, o casă cu nouă camere, câţiva copii şi o grămadă de distracţii. Câştigasem deja o loterie. Şansele de a câştiga o alta mă făceau aproape insolent.

BINE AŢI VENIT ÎN POARTĂ

Felicitări!

Faceţi parte dintre foarte puţinii oameni care, anual, pot deveni parteneri în cadrul Societăţii Porţii, Inc. Prima dumneavoastră obligaţie este de a semna Contractul alăturat. Nu sunteţi obligaţi să o faceţi imediat. Aveţi dreptul să-l studiaţi şi să cereţi lămuriri juridice, în măsura în care sunt posibile.

Totuşi, până nu semnaţi nu aveţi dreptul să ocupaţi spaţiul locuibil al Corporaţiei, să mâncaţi la cantina Corporaţiei sau să participaţi la cursurile de instruire organizate de Corporaţie.

Pentru cei care se găsesc aici ca vizitatori, sau nu doresc deocamdată să semneze Contractul, cazarea şi masa sunt disponibile la Hotelul şi Restaurantul Porţii.

Totul era excitant, deşi exista destulă mizerie. Nu ne înconjura prea mult lux. În schimbul a 238.575 $, căpătai transportul până la Poartă, zece zile de hrană, cazare şi aer, un curs concentrat despre nave şi posibilitatea de a te îmbarca pe prima navă gata de plecare. Sau pe oricare alta îţi plăcea. Nu te obliga nimeni să iei o anumită navă; nici măcar să pleci în vreo expediţie.

ÎNTREŢINEREA PORŢII

Pentru a participa la costurile necesare întreţinerii Porţii, toate persoanele trebuie să plătească o taxă zilnică pentru aer, controlul temperaturii, administraţie şi alte servicii.

Dacă sunteţi turist, taxa va fi inclusă în nota hotelului.

Taxele pentru alte persoane sunt afişate. Ele pot fi plătite în avans pentru perioade până la un an, după dorinţă. Refuzul de a plăti taxa zilnică duce la expulzarea imediată din Poartă.

Notă: *Nu se garantează acceptul vreunei nave de a prelua persoana expulzată.*

Corporaţia nu avea nici un profit din cele menţionate. Toate preţurile erau aproximativ egale cu costurile. Asta nu însemna că erau ieftine şi, bineînţeles, nici că primeai ceva bun. Mâncarea semăna cu ce extrăsesem şi mâncasem, toată viaţa. Camera era cam cât o autoclavă mai mare; un scaun, câteva sertare, o masă pliantă şi un hamac pe care-l puteai întinde dintr-un colţ în altul, când voiai să dormi.

Vecinii mei erau o familie de pe Venus. I-am zărit prin uşa întredeschisă. Imaginaţi-vă! Patru persoane dormind în cămăruţa aia! Dormeau câte doi laolaltă în cele două hamacuri încrucişate. Vizavi era camera lui Sheri. I-am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns. Nu era încuiată… Nimeni nu-şi încuie uşa în Poartă şi unul dintre motive

este că nu prea ai ce fura. Sheri nu era înăuntru. Hainele pe care le purtase pe navă erau azvârlite peste tot.

Am bănuit că ieşise ca să cunoască locurile şi mi-a părut rău că nu venisem ceva mai devreme. Mi-ar fi plăcut să merg cu cineva. M-am rezemat de unul dintre pereţii coridorului şi am scos harta.

Mi-a dat nişte idei. Existau locuri numite „Parcul Central” şi „Lacul Superior”. Ce erau? Ce putea fi „Muzeul Porţii” care suna interesant, sau „Spitalul Terminal”, care suna destul de rău – mai târziu am aflat că „terminal” avea înţelesul de *final,* în călătoria de întoarcere de oriunde ai fi venit. Corporaţia ştia probabil cum suna, dar nu-i prea păsa de sentimentele unui prospector.

Ceea ce doream cu adevărat era să văd o navă!

Imediat ce gândul mi-a fulgerat prin minte, mi-am dat seama că doream foarte mult lucrul ăsta. M-am întrebat cum aş putea ieşi la nivelul de la suprafaţă, unde erau docurile navelor. Ţinându-mă cu o mână de bară, am încercat cu cealaltă mână să ţin harta deschisă. Nu mi-a trebui mult să-mi dau seama unde mă aflam. Mă găseam la o intersecţie de cinci drumuri, marcată pe hartă cu „Steaua Estică Babe G”. Unul dintre cele cinci tuneluri ducea la un puţ vertical, dar nu ştiam care anume.

Am pornit la întâmplare, m-am oprit într-o fundătură şi la întoarcere am ciocănit la o uşă ca să aflu drumul exact. Uşa s-a deschis.

— Scuzaţi-mă, am spus… şi m-am oprit.

Bărbatul care deschisese uşa părea la fel de înalt ca şi mine, dar nu era. Ochii se aflau la acelaşi nivel cu ai mei. El însă se oprea la talie. Nu avea picioare.

Mi-a răspuns ceva dar n-am înţeles; nu era în engleză. Oricum nu conta. Îl priveam fascinat. Între încheieturile mâinilor şi talie se întindea o ţesătură transparentă, strălucitoare, şi flutura uşor din aripi pentru a se menţine în aer. Nu era prea dificil, în gravitaţia redusă a Porţii. Era totuşi o privelişte surprinzătoare.

— Scuzaţi-mă, am repetat. Voiam doar să ştiu cum să ajung la Nivelul Tanya.

Încercam să nu mă holbez, dar nu reuşeam.

Mi-a zâmbit, cu dinţii albi într-o faţă bătrână, fără cute. Avea ochi negri sub o creastă de păr alb şi scurt. A ieşit, pe lângă mine, în coridor şi a rostit într-o engleză excelentă:

— Desigur. Faceţi prima la dreapta. Mergeţi până la următoarea stea şi acolo, a doua la stânga. Există şi nişte indicatoare.

Îmi arătă cu bărbia direcţia către răscruce.

I-am mulţumit şi l-am lăsat plutind înapoia mea. Aş fi vrut să mă întorc. Însă ar fi fost nepoliticos. Curios! Nu mă gândisem că în Poartă puteau exista ologi.

Cât de naiv puteam să fiu pe atunci…

Văzându-l, am cunoscut Poarta într-un chip pe care statisticile nu-l arătaseră. Statisticile sunt destul de clare şi le-am studiat cu toţii, toţi care venisem ca prospectori şi ceilalţi, mult mai mulţi, care doar visau să vină. Aproape optzeci la sută dintre expediţiile de pe Poartă reveneau cu mâna goală. Cam cincisprezece la sută nu se mai întorceau de loc. Aşa încât în medie, o persoană din douăzeci revenea dintr-o expediţie de prospectare aducând ceva profitabil Porţii – şi, în general, omenirii. Majoritatea acestora sunt norocoşi dacă primesc suficient ca să-şi poată plăti şederea aici.

Iar dacă ai un accident în timpul expediţiei… ei bine, atunci e vai de capul tău. Spitalul Terminal e dotat perfect, dar ca să te poată vindeca trebuie mai întâi să ajungi acolo. Poţi petrece luni întregi pe drum. Dacă te accidentezi la celălalt capăt al drumului – şi aşa se întâmplă cel mai des – nu prea au cum să te ajute până nu te întorci în Poartă. Şi atunci e prea târziu ca să te facă întreg, ba poate chiar prea târziu ca să te menţină în viaţă.

Apropo, pentru călătoria de întoarcere de acolo de unde ai fost, nu te taxează nimeni. Întotdeauna navele pleacă mai pline decât se întorc. Diferenţa e denumită „pierderi”.

Călătoria înapoi e gratuită… dar unde te duci?

* * *

Am coborât pe cablu până la Nivelul Tanya, am cotit într-un tunel şi m-am izbit de un bărbat cu şapcă şi brasardă. Poliţia Corporaţiei. Nu vorbea engleza dar mi-a făcut semn şi statura lui era convingătoare; am luat cablul în sus, am suit un nivel, am traversat până la alt puţ şi am încercat din nou.

Singura diferenţă a fost că, de data asta, paznicul vorbea engleza.

— Nu poţi trece mai departe, mi-a spus.

— Voiam doar să văd navele.

— Sigur că da. Doar că nu poţi. Trebuie să ai o insignă albastră, continuă el atingând-o pe cea de pe pieptul său. Asta înseamnă specialist al Corporaţiei, echipaj de zbor sau V.I.P.

— Sunt din echipajul de zbor.

— Eşti un peştişor nou din transportul de pe Pământ, aşa-i? rânji el. Amice, o să fii din echipaj abia când o să semnezi pentru un zbor şi nu mai înainte. Dă-i drumul pe unde-ai venit.

— Îţi dai seama ce simt, nu? am încercat să-i ating sensibilitatea. Vreau numai să arunc o privire.

— Nu poţi până nu ţi-ai terminat cursul, doar dacă n-o să te aducă ei aici pentru demonstraţii. După aia o să vezi mai mult decât ai vrea.

Am mai stăruit puţin, dar avea prea multe argumente de partea lui. Când am ajuns însă la cablul de urcare, tunelul a tremurat şi o bubuitură mi-a asurzit urechile. O clipă am crezut că explodase

asteroidul. Am privit paznicul, care a ridicat din umeri ceva mai prietenos.

— Am spus doar că nu le poţi vedea, zise el, dar auzitul e gratuit.

Am înghiţit *„brr”* sau „Doamne sfinte” pe care voiam să le rostesc de fapt, zicând:

— Unde crezi că merge asta?

— Revino peste şase luni. Poate o să ştim până atunci.

Replica nu era prea încurajatoare. Totuşi, eu m-am simţit încurajat. După toţi anii ăia în minele de hrană, iată-mă, nu numai în Poartă dar chiar acolo unde câţiva prospectori îndrăzneţi porniseră într-o călătorie ce avea să le aducă gloria şi o uriaşă avere! Nu contează riscurile. Asta înseamnă să trăieşti în linia întâi.

CE ESTE POARTA?

Poarta este un artefact creat de aşa-numiţii Heechee. A fost realizată în jurul unui asteroid, sau a nucleului unei comete atipice. Momentul respectiv nu este cunoscut, dar e aproape sigur că precede apariţia civilizaţiei umane.

Înăuntrul Porţii mediul ambiant aminteşte Pământul, cu excepţia faptului că gravitaţia este relativ mică. (De fapt este nulă, dar forţa centrifugă ce derivă din mişcarea de rotaţie a Porţii determină un efect similar cu gravitaţia). Dacă aţi venit de pe Pământ, veţi constata în primele zile anumite dificultăţi respiratorii, datorate presiunii atmosferice scăzute. Totuşi, presiunea parţială a oxigenului este identică cu cea a înălţimii de 2000 de metri de pe Pământ şi este perfect adecvată tuturor persoanelor cu sănătate normală.

N-am reuşit să mai fiu atent la ce făceam şi, la întoarcere, m-am rătăcit. Am ajuns la Nivelul Babe cu zece minute întârziere.

Dane Metchnikov tocmai pleca de lângă uşa mea. Nu păru că mă recunoaşte. Cred că ar fi trecut pe lângă mine, dacă nu l-aş fi oprit.

— Hei, mormăi el. Ai întârziat.

— Am fost în Nivelul Tanya. Voiam să văd navele.

— Hm. Nu poţi intra acolo decât dacă ai o insignă albastră sau o brăţară.

Asta aflasem însă, nu-i aşa? L-am urmat fără să-mi mai consum energia încercând să conversez.

Metchnikov era un individ obişnuit, exceptând favoriţii extrem de cârlionţaţi care-i urmăreau linia maxilarelor. Păreau daţi cu gel, astfel încât fiecare cârlionţ avea o viaţă proprie. Totuşi „daţi cu gel” nu-i corect. Nu erau deloc rigizi. Se mişcau odată cu el, iar când vorbea sau zâmbea muşchii maxilarelor făceau ca barba să danseze şi să plutească. Zâmbi, în sfârşit după ce am ajuns în Blue Hell. A

făcut cinste cu primul rând, explicând atent că aşa era tradiţia, dar că tradiţia se limita la un singur pahar. Al doilea rând l-am dat eu. Zâmbetul i-a revenit când am dat şi al treilea.

În gălăgia din Blue Hell era greu să te faci înţeles, dar i-am spus că am auzit o lansare.

— Da, mi-a răspuns, ridicând paharul. Sper să aibă o călătorie bună.

Purta şase brăţări din metal Heechee albastru, cu puţin mai groase decât nişte sârme. Zăngăniră uşor când înghiţi jumătate din băutură.

— Sunt ceea ce bănuiesc eu? l-am întrebat. Câte una pentru fiecare călătorie?

— Exact, răspunse şi goli paharul. Acum mă duc să dansez.

L-am urmărit, îndreptându-se către o femeie într-un sari roz luminos. Cu siguranţă, nu era un tip prea vorbăreţ.

Pe de altă parte, oricum nu puteai întreţine o discuţie în hărmălaia de acolo. Nici să dansezi prea mult. Blue Hell era situat în mijlocul Porţii, fiind parte a cavernei fusiforme. Gravitaţia era atât de scăzută încât nu cântăream mai mult de un kilogram sau două; dacă cineva încerca un vals sau o polcă, ar fi zburat. Aşa încât se practicau acele dansuri de liceeni care par a fi inventate pentru ca băieţii de paisprezece ani să nu privească dintr-un unghi prea direct la fetele de paisprezece ani cu care dansează. Ţii picioarele pe loc, iar corpul, braţele, umerii şi şoldurile pleacă încotro au chef. Mie îmi place să ating. Nu poţi însă avea totul. Oricum îmi place să dansez.

Am zărit-o pe Sheri în cealaltă parte a încăperii, cu o femeie mai în vârstă despre care am presupus că e îndrumătoarea ei şi am invitat-o la dans.

— Cum îţi place până acum? am zbierat deasupra muzicii.

Ea a încuviinţat şi a strigat ceva drept răspuns, dar nu ştiu ce. Am dansat cu o negresă imensă care purta două brăţări albastre, apoi din nou cu Sheri, apoi cu o fată pe care mi-o băgase pe gât Dane Metchnikov, probabil ca să scape de ea, apoi cu o femeie înaltă şi cu o faţă dură, care avea cele mai groase şi mai negre sprâncene pe care le-am văzut vreodată la o femeie. (Părul îl purta strâns în două codiţe ce pluteau înapoia şi în jurul ei când se mişca). Şi ea avea două brăţări. Iar între dansuri, am băut.

Aveau mese pentru grupuri de opt sau zece, dar nu existau asemenea grupuri. Fiecare stătea unde voia şi-şi luau unul altuia locul fără să le pese dacă ocupantul avea să se întoarcă. O vreme au stat cu mine vreo şase membri ai Flotei Braziliene, îmbrăcaţi în alb, şi discutând între ei în portugheză. Un timp mi s-a alăturat şi un bărbat cu un cercel de aur, dar nici lui nu-i puteam înţelege cuvintele. (Înţelegeam, însă, destul de bine ce voia.)

Ăsta a fost şi va fi întotdeauna necazul în Poartă. Aduce cu o conferinţă internaţională unde s-a defectat echipamentul de traducere. Auzi un fel de esperanto, bucăţi din vreo zece limbi diferite puse cap la cap, ceva în genul: *„Ecoutez, gospodin, tu es verrückt”.* Am dansat de două ori cu o braziliancă, o puştoaică slăbuţă şi brunetă cu nasul coroiat dar cu ochi frumoşi, căprui şi am încercat să pronunţ câteva cuvinte simple. Poate că m-a înţeles. Totuşi, unul dintre bărbaţii din grupul ei vorbea o engleză perfectă şi mi i-a prezentat şi pe ceilalţi. N-am reţinut dintre toate numele decât pe al său, Francesco Hereira. Mi-a făcut cinste cu un rând şi m-a lăsat să ofer un rând tovarăşilor săi, şi atunci mi-am dat seama că-l mai văzusem: Era unul dintre cei care ne percheziţionase la sosire.

Pe când comentam despre asta, Dane s-a aplecat peste mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Mă duc să joc. Adio, sau poate vrei să vii şi tu…

Nu era cea mai caldă invitaţie posibilă, dar vacarmul din Blue Hell creştea într-una. L-am urmat şi-am descoperit un cazinou întreg, imediat lângă Blue Hell, cu mese de blackjack, pocher, o ruletă cu mişcare lentă, cu o bilă mare şi densă, barbut cu nişte zaruri cărora le trebuia o eternitate să se rostogolească, ba chiar şi o zonă îngrădită pentru baccara. Metchnikov s-a îndreptat spre mesele de blackjack şi bătea darabana pe speteaza unui scaun, aşteptând un loc liber. Abia atunci observă că îl însoţisem.

— Oh! privi în jurul camerei. Ce ai vrea să joci?

— Le-am jucat pe toate, i-am răspuns prelungind puţin cuvintele. Poate niţel baccara, m-am lăudat.

Mă privi întâi cu respect, apoi amuzat:

— Cincizeci e miza minimă.

Îmi mai rămăseseră cinci sau şase mii de dolari. Am ridicat din umeri.

— Asta înseamnă cincizeci de mii, continuă el.

M-am sufocat. El se mută în spatele unui jucător al cărui fişic de fise scădea şi rosti absent:

— La ruletă poţi coborî până la zece dolari. La celelalte, minim e o sută. Ah, şi mi se pare că există pe undeva şi un automat unde poţi juca cu fise de zece dolari.

Plonjă în scaunul liber şi nu l-am mai revăzut.

Am privit un timp şi am observat că şi fata cu sprâncene negre era la masă, studiindu-şi atentă cărţile. N-a ridicat ochii.

Îmi dădeam seama că nu-mi voi putea permite prea multe jocuri de noroc aici. Ba chiar am constatat că nu-mi puteam permite nici toate băuturile pe care le cumpărasem, şi atunci sistemul meu senzorial intern a început să mă atenţioneze cât de mult băusem.

Ultimul lucru de care îmi aduc aminte era că trebuie să ajung cât mai repede înapoi, în camera mea.

SYLVESTER MACKLEN: PĂRINTELE PORŢII

Poarta a fost descoperită de Sylvester Macklen, un explorator de tunele de pe Venus, care în timpul unor săpături a găsit o navă Heechee operabilă. A reuşit s-o aducă la suprafaţă şi apoi în Poartă, unde se află acum în Docul 5-33. Din nefericire, Macklen nu a fost în stare să se întoarcă şi, deşi a reuşit să-şi semnaleze prezenţa, detonând rezervorul de combustibil al landerului navei, el a murit înainte ca o echipă de salvare să ajungă pe Poartă.

Macklen a fost un bărbat curajos şi plin de resurse, iar placa de la Docul 5-33 comemorează sacrificiul său unic pentru umanitate. La datele corespunzătoare se ţin slujbe de către reprezentanţii diverselor religii.

7

Stau întins şi nu mă simt prea grozav. Mă refer la starea fizică. M-am operat recent şi probabil că firele nu s-au resorbit, încă.

— Vorbeam despre meseria ta, Bob, spune Sigfrid. E o chestie plicticoasă, dar măcar e sigură.

— Îmi uram meseria, îi răspund. Cine n-ar urî minele de hrană?

— Dar ţi-ai păstrat-o, Bob. Nici măcar n-ai încercat să te apuci de altceva. Poate ai fi reuşit la o fermă marină. Şi ai abandonat şi şcoala.

— Vrei să zici că m-am băgat singur în rahat?

— Eu nu spun nimic, Bob. Te întreb ce simţi.

— Mda. Cred că ai dreptate. M-am gândit la o schimbare. M-am gândit multă vreme, îi spun amintindu-mi cum era în zilele acelea de început cu Sylvia.

Îmi amintesc cum stăteam cu ea în carlinga unui planor parcat, într-o noapte de ianuarie – nu aveam alt loc unde să mergem – şi vorbeam despre viitor. Ce vom face. Cum vom trece peste toate piedicile. Din câte îmi dau seama, aici nu-i nimic pentru Sigfrid. I-am spus de mult totul despre Sylvia, care în cele din urmă s-a măritat cu un acţionar. Dar, cu mult înainte de asta, totul se terminase între noi.

— Cred, îmi readun gândurile, încercând să fac şedinţa cât mai profitabilă, că aveam un fel de dorinţă a morţii.

— Aş prefera să nu foloseşti termeni psihanalitici, Bob.

— Mă rog, înţelegi tu ce vreau să spun. Ştiam că timpul trecea. Cu cât rămâneam mai mult în mină, cu atât mi-ar fi fost mai greu să plec. Nu exista însă ceva mai bun. Erau şi compensaţii. Prietena mea, Sylvia. Mama, atât cât a trăit. Prieteni… Chiar şi unele distracţii. Deltaplanorismul. E grozav să fii peste dealuri şi, când eşti suficient

de sus, Wyoming nu arată aşa de rău, şi de abia se simte mirosul de grăsime.

— Ai pomenit de prietena ta, Sylvia. Te înţelegeai cu ea?

Ezit, frecându-mi burta. Am înăuntru aproape o jumătate de metru de intestin nou. Costă îngrozitor de mult lucrurile astea şi uneori ai senzaţia că fostul proprietar le vrea înapoi. Te întrebi cine a fost. Cum a murit? Sau n-a murit? Ar putea trăi încă, atât de sărac încât să-şi vândă din trup, aşa cum am auzit că fac fete drăguţe cu un sân sau cu o ureche mai frumoasă.

— Te împrieteneai uşor cu fetele, Bob?

— Acum mă descurc grozav.

— Nu acum, Bob. Cred că ai spus că în copilărie nu te împrieteneai uşor.

— Cine-o face?

— Dacă am înţeles bine, Robbie, mă întrebi dacă există cineva care să-şi reamintească copilăria ca pe o experienţă absolut fericită şi lipsită de griji şi, bineînţeles, răspunsul este „nu”. Însă de-a lungul vieţii unii oameni sunt mai afectaţi decât alţii de întâmplările din copilărie.

— Da. Amintindu-mi copilăria, cred că eram niţel speriat de gaşcă… scuze, Sigfrid! Mă refeream la ceilalţi copii. Toţi păreau că se cunosc între ei. Tot timpul aveau ce să-şi spună unul celuilalt. Secrete… Îşi împărtăşeau experienţele. Interesele… Eu eram un singuratic.

— Ai fost singur la părinţi, Robbie?

— Ştii doar. Da… Poate că din cauza asta. Amândoi părinţii munceau. Şi nu le plăcea să mă joc în preajma minelor. Era periculos! Da, într-adevăr era periculos pentru copii. Poţi să te accidentezi printre maşinăriile alea, sau uneori se produce vreo surpare sau o emanaţie de gaze. Stăteam mai tot timpul acasă, privind spectacole şi ascultând casete. Mâncând… Am fost un copil gras, Sigfrid. Îmi plăceau toate chestiile dulci, zaharoase, cu toate caloriile alea. Ai mei erau de vină că-mi cumpărau mai multă hrană decât aveam nevoie.

507 IRRAY. MATURITATE. GO TO 26.830
*M 88 26.835
508 "C" Poate că maturitatea înseamnă 26.840
să doreşti ce vrei, 26.845
nu ceea ce îţi spune altcineva 26.850
că ar trebui să-ţi doreşti 26.855
511 XTERNALS @ IF @ GO TO & & 26.865
"S" Poate că da, Sigfrid, scumpul 26.870
meu zeu de tinichea, dar eu simt 26.875

că maturitatea înseamnă moarte 26.880

Îmi place şi acum să fiu răsfăţat. Acum am o dietă superioară nu atât de periculoasă pentru obezitate şi de o mie de ori mai scumpă. Am mâncat caviar adevărat. Adesea. Adus din acvariul de la Galveston. Am şampanie adevărată şi unt…

— Îmi amintesc cum stăteam în pat, reiau eu, cred că eram micuţ, să fi avut vreo trei ani. Aveam un ursuleţ-vorbitor. Îl luam cu mine în pat şi-mi spunea povestioare în vreme ce eu îl înţepam cu creionul şi încercam să-i rup urechile. Îl iubeam, Sigfrid.

Mă opresc şi Sigfrid intervine imediat:

— De ce plângi, Robbie?

— Nu ştiu! zbier cu lacrimile curgându-mi pe faţă şi-mi privesc ceasul; cifrele verzi tremură printre lacrimi. Oh, rostesc foarte natural şi mă ridic în capul oaselor, cu lacrimile continuând să-mi şiroiască, deşi izvorul lor a secat. Acum, chiar că trebuie să plec, Sigfrid. Am o întâlnire. O cheamă Tania. O fată minunată. Orchestra simfonică Houston. Iubeşte muzica lui Mendelssohn şi trandafirii, şi vreau să văd dacă pot să-i găsesc nişte hibrizi din ăia albastru-închis, care să se potrivească cu ochii ei.

— Rob, ne-au mai rămas aproape zece minute.

— O să le recuperăm altă dată. Ştiu că nu poate face asta, aşa încât adaug repede: Pot folosi toaleta? Am nevoie.

— Vrei să-ţi excretezi sentimentele, Rob?

— Hai, nu face pe deşteptul. Ştiu ce vrei să spui. Ştiu că pare un mecanism tipic de transfer…

— Rob!

— … bine, ştiu că pare că m-ascund. Zău, însă, trebuie să merg. La toaletă, mă refer. Desigur şi la florărie. Tani e nemaipomenită. E o fiinţă minunată. Nu vorbesc despre sex, dar şi aici e extraordinară. Poate me… Poate…

— Rob? Ce ai vrut să spui?

Respir adânc şi reuşesc să rostesc:

— E foarte pricepută la sexul oral, Sigfrid.

— Bob?

Recunosc tonul ăsta. Repertoriul de tonalităţi al lui Sigfrid e destul de larg, dar am reuşit să identific părţi din el. Crede că a dat un fir.

— Ce-i?

— Bob, cum spui când ai contact sexual oral cu o femeie?

— Cristoase, Sigfrid, ce joc tâmpit mai e şi ăsta?

— Cum spui, Bob?

— Of! Ştii tot atât de bine ca şi mine.

— Te rog, spune-mi, Bob.

— Poţi spune: „Mi-o mănâncă”!
— Altfel, Bob?
— Sunt o mulţime! „Să-i dai capul” e alta. Cred că am auzit o mie de expresii pentru asta.
— Alta, Bob?
Furia şi durerea s-au adunat cu încetul şi acum totul dă pe afară.
— Termină cu tâmpenia asta, Sigfrid!
Mă doare burta şi mi-e frică să nu-mi dau drumul în pantaloni; parcă sunt din nou copilaş.
— Iisuse, Sigfrid! Când eram mic, vorbeam cu ursuleţul. Acum am patruzeci şi cinci de ani şi continui să vorbesc cu o maşină stupidă, de parcă ar fi vie!
— Dar există şi altă expresie, nu-i aşa, Bob?
— Există mii! Pe care-o vrei?
— Vreau expresia pe care erai gata să o foloseşti şi te-ai oprit, Bob. Te rog, încearcă s-o spui. Ea înseamnă ceva special pentru tine, aşa încât nu poţi rosti cuvintele nepăsător.
Mă prăbuşesc pe saltea şi acum plâng cu adevărat.
— Te rog, spune-o, Bob. Care e expresia?
— Să te ia dracul, Sigfrid! A merge jos! Asta-i. Mergi jos, mergi jos, mergi jos!

8
CUI APARŢINE POARTA?

Poarta este unică în istoria umanităţii şi s-a apreciat că este prea valoroasă pentru a aparţine unui grup de persoane sau unui guvern anume. În felul acesta, s-a înfiinţat Societatea Porţii, Inc.
Societatea Porţii (de obicei denumită generic „Corporaţia”) este o corporaţie multinaţională, ai cărei parteneri generali sunt guvernele Statelor Unite ale Americii, Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Braziliei, Confederaţiei Venusiene şi Asiei Noilor Popoare şi ai cărei parteneri pe termen redus, sunt toate persoanele fizice care, ca şi dumneavoastră, au semnat Contractul anexat.

— Bună dimineaţa, rosti cineva în mijlocul unui vis, în care eram prins în nişte nisipuri mişcătoare prin mijlocul nebuloasei Orion. Ţi-am adus puţin ceai.
Am ridicat o pleoapă. Am privit peste marginea hamacului într-o pereche de ochi negri ca tăciunele, aşezaţi pe un chip de culoarea nisipului. Eram complet îmbrăcat şi mototolit; ceva mirosea îngrozitor, şi mi-am dat seama că eu eram acela.
— Mă numesc, Shikitei Bakin rosti necunoscutul. Te rog, bea acest ceai. Va ajuta la rehidratarea ţesuturilor.

Am privit mai departe şi am văzut că se oprea la mijloc; el era bărbatul fără picioare şi cu aripi pe care-l întâlnisem, cu o zi înainte, în tunel.

— Îh, am făcut şi m-am străduit şi mai tare obţinând un: „Bună dimineaţa”.

Nebuloasa Orion dispărea din mintea mea şi odată cu ea senzaţia de a trebui să te împingi printre nori de gaz ce se solidificau rapid. Mirosul neplăcut rămânea. Camera duhnea de trăsnea, chiar şi pentru condiţiile Porţii şi mi-am dat seama că vomitasem pe podea.

Am fost gata-gata să repet figura. Lovind încetişor aerul cu aripile, Bakin plasă cu dexteritate pe hamac un flacon cu dop. Pluti apoi până la sertarul cel mai de sus al dulapului, se aşeză acolo şi rosti:

— Cred că în dimineaţa asta, la opt fix, ai vizita medicală.

— Da?

Am izbutit să destup flaconul şi am sorbit o înghiţitură de ceai. Era extrem de fierbinte, fără zahăr şi lipsit de orice gust, dar părea să-mi potolească măruntaiele.

— Da. Aşa cred. Aşa-i obiceiul. În plus, a sunat de câteva ori telefonul.

— Hă? am reînceput eu.

— Presupun că era îndrumătorul care voia să-ţi reamintească ora. Acum este şapte şi cincisprezece, domnule…

— Broadhead, am mormăit şi apoi am repetat: Mă numesc Bob Broadhead.

— Da. Mi-am permis să mă asigur că eşti treaz. Te rog, savurează-ţi ceaiul, domnule Broadhead. Bucură-te de şederea pe Poartă.

Înclină din cap, îşi dădu drumul de pe sertar, pluti spre uşă şi dispăru. Capul îmi zvâcnea la fiecare mişcare când am coborât din hamac, încercând să ocolesc mizeria de pe podea şi să reuşesc cât de cât să mă curăţ. M-am gândit la depilare, dar îmi lăsasem barbă de vreo douăsprezece zile şi voiam s-o mai păstrez; începuse să se îndesească, şi nici n-aveam forţă.

FOLOSIREA DUŞULUI

În mod automat, duşul trimite două jeturi de apă în 45 secunde. Săpuniţi-vă între jeturi.

Aveţi dreptul la 1 folosire a duşului la fiecare 3 zile.

Duşurile suplimentare pot fi obţinute pe baza balanţei de credit la preţul de: 45 secunde – 5$

Când m-am împleticit în cabinetul medical, întârziasem doar cu vreo cinci minute. Ceilalţi din grupul meu sosiseră deja, aşa încât a trebuit să aştept şi să fiu ultimul. Mi-au luat sânge din trei locuri: din

deget, din interiorul cotului şi din lobul urechii; eram convins că toate analizele aveau să arate alcool în sânge. Dar n-a contat. Examenul medical era numai o formalitate. Dacă puteai supravieţui călătoriei cu nava până la Poartă, puteai rezista şi călătoriei cu o navă Heechee. Doar dacă nu se întâmpla vreun accident. Caz în care probabil nu puteai supravieţui oricum, oricât de sănătos ai fi fost.

* * *

Am mai avut timp de o ceaşcă cu cafea, băută rapid la o tarabă pe care o ţinea cineva lângă un puţ de coborâre (întreprinderi particulare pe Poartă? nu ştiusem de existenţa lor), apoi am mers la primele cursuri. Ne-am întâlnit într-o cameră mare la nivelul Dog, lungă, îngustă şi cu plafonul jos. Semăna cu un autobuz, cu două locuri de fiecare parte, lăsând în mijloc un culoar de trecere. Sheri a apărut târziu, arătând proaspătă şi voioasă, şi s-a strecurat lângă mine; întregul nostru grup era acolo, toţi şapte care venisem împreună de pe Pământ, familia de patru de pe Venus şi alţi câţiva despre care ştiam că sunt peştişori ca şi mine.

— N-arăţi *prea* rău, şopti Sheri în vreme ce instructorul îşi aranja câteva hârtii pe masă.

— Mi se vede mahmureala?

— De fapt, nu. Dar o bănuiesc. Te-am auzit sosind aseară. De fapt, adăugă ea gânditoare, te-a auzit întregul tunel.

M-am strâmbat. Încă îmi simţeam mirosul, totuşi se părea că partea cea mai mare era în interiorul meu. Nimeni nu mi se ferea din cale, nici măcar Sheri.

Instructorul se ridică şi ne privi o vreme, gânditor.

— Bun, făcu el şi se uită din nou pe hârtii, apoi clătină din cap. Nu fac prezenţa. Eu predau cursul de conducere a unei nave Heechee.

Am observat că avea o grămadă de brăţări; nu i le-am putut număra dar erau cel puţin şase. Mă intrigau aceşti oameni care fuseseră de atâtea ori afară şi totuşi nu erau bogaţi.

— Acesta este numai unul dintre cele trei cursuri pe care le aveţi, continuă el. După aceea vi se va preda supravieţuirea în medii necunoscute şi, în sfârşit, identificarea obiectelor valoroase. Acum ne ocupăm de manevrarea navei şi voi ilustra practic. Veniţi după mine.

Ne-am ridicat cu toţii şi l-am urmat afară din cameră, de-a lungul unui tunel, pe cablul de coborâre al unui puţ şi pe lângă paznici – poate chiar aceiaşi care mă alungaseră în seara precedentă. De data asta, ei încuviinţară către instructor şi ne priviră trecând. Am ajuns într-un pasaj lung şi larg, cu plafonul scund şi cu vreo duzină de cilindri din metal pătat înălţându-se din podea. Păreau nişte copaci fără ramuri şi nu am priceput imediat ce anume erau.

Am înghiţit un nod.

— Sunt *nave,* am şoptit către Sheri, mai tare decât intenţionasem.

Câţiva m-au privit. Am recunoscut printre ei o fată cu care dansasem cu o noapte în urmă, cea cu sprâncene negre şi dese. A încuviinţat din cap şi mi-a zâmbit; i-am zărit brăţările şi m-am întrebat ce făcea aici şi cum se descurcase în cazinou.

Instructorul ne strânse în jurul lui şi începu:

— Aşa cum a zis cineva, acestea sunt nave Heechee. Landere. Cele cu care coborâţi pe o planetă dacă sunteţi atât de norocoşi să găsiţi una. Nu par prea mari, dar într-un tomberon din ăsta încap cinci persoane. Nu foarte confortabil, dar se poate. Desigur, în general vorbind, întotdeauna veţi lăsa pe cineva în nava principală, aşa încât în lander vor fi cel mult patru.

Ne duse lângă cea mai apropiată navă şi toţi ne-am satisfăcut pornirea de-a o atinge, zgâria sau ciocăni. Apoi continuă:

— Existau nouă sute douăzeci şi patru de nave andocate în Poartă, la data primei explorări. Până acum, vreo două sute s-au dovedit non-operative. În majoritatea cazurilor, nu ştim de ce; pur şi simplu nu merg. Trei sute patru au ieşit în cel puţin o călătorie. Treizeci şi trei dintre acelea sunt aici, disponibile. Celelalte n-au fost încă încercate.

Se cocoţă pe unul dintre cilindri şi se aşeză, în timp ce vorbea:

— Un lucru asupra căruia trebuie să vă decideţi este dacă vreţi să vă luaţi una dintre cele treizeci şi trei încercate, sau una dintre celelalte, care n-au zburat niciodată. Evident, n-au zburat cu oameni la bordul lor. Aşa încât, plătiţi şi alegeţi. Oricum e ca un joc de noroc. O mare parte a navelor care nu s-au mai întors erau la primul zbor, aşa că există un risc evident. Este normal, nu? La urma urmei, de când Heechee le-au lăsat aici, nimeni nu le-a mai întreţinut sau reparat. Pe de altă parte, există un risc şi pentru cele care au fost plecate şi s-au întors cu bine. Nu poate exista o funcţionare veşnică. Bănuim că unele nave care n-au mai revenit nu mai aveau combustibil. Necazul este că nu ştim ce fel de combustibil este, sau cât de mult, sau când anume s-au epuizat rezervele.

Bătu cu palma în blindaj.

— Asta, şi toate celelalte pe care le vedeţi aici, au fost construite pentru echipaje de cinci Heechee. Pe cât ne putem da seama… Noi însă le-am trimis cu trei oameni. Se pare că Heechee se tolerau mai uşor în spaţii restrânse decât oamenii. Există nave şi mai mari şi mai mici, dar rata dispariţiei lor a fost foarte proastă în ultimele două orbite. Probabil e numai o perioadă ghinionistă, dar… Oricum, personal aş pleca cu un Trei. Voi faceţi ceea ce vreţi. Astfel ajungem la a doua alegere, care este: cu cine plecaţi. Căscaţi ochii. Căutaţi oameni care… Ce-i?

Sheri agitase mâna până când fusese remarcată.

— Aţi spus „foarte proastă”, rosti ea. Ce înseamnă asta?

— În ultima orbită fiscală, răspunse răbdător instructorul, s-au întors cam trei din zece Cinciuri. Astea sunt navele cele mai mari. Chiar şi aşa, în câteva cazuri echipajele erau moarte la sosire.

— Mda, făcu Sheri, e foarte prost.

— Nu, nu-i prost deloc în comparaţie cu navele de o persoană. Acum două orbite, am parcurs o orbită întreagă şi doar două Unuri s-au întors. *Asta* e prost.

— De ce? întrebă tatăl familiei de şobolani-de-tunel.

Se numeau Forehand.

Instructorul îl privi un moment:

— Dacă afli vreodată, zise el, spune-ne şi nouă. Mai departe, în privinţa alegerii unui echipaj, e cel mai bine dacă găsiţi pe cineva care a mai zburat deja. Poate reuşiţi, poate nu. În general, prospectorii care se îmbogăţesc pleacă; cei care sunt încă flămânzi nu vor să-şi strice echipa. Inevitabil, o grămadă dintre voi, peştişorii, va trebui să plecaţi cu alţi virgini. Mda… privi în jur gânditor. Bine, hai să-i dăm drumul. Împărţiţi-vă în grupuri de câte trei – nu contează cu cine sunteţi în grup, nu de aici vă alegeţi partenerii – şi suiţi-vă într-unul dintre landerele deschise. Nu atingeţi nimic! Se presupune că sunt dezactivate, dar trebuie să vă spun că nu rămân totdeauna aşa. Intraţi, coborâţi în cabina de comandă şi aşteptaţi să vină un instructor.

Atunci am auzit pentru prima dată că mai existau şi alţi instructori. Am privit în jur, încercând să-i deosebesc de peştişori, în vreme ce el spuse:

— Sunt întrebări?

— Da, făcu Sheri din nou. Cum vă numiţi?

— Iar am uitat asta? Sunt Jimmy Chou. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Să-i dăm drumul.

* * *

CE FACE CORPORAŢIA?

Scopul Corporaţiei este de a exploata navele spaţiale lăsate de Heechee şi de a comercializa, dezvolta sau utiliza în alt mod toate artefactele, bunurile, materiile prime sau alte obiecte de valoare descoperite de respectivele nave.

Corporaţia încurajează dezvoltarea comercială a tehnologiei Heechee şi acordă împrumuturi în acest scop.

Beneficiile sunt folosite la plata părţilor ce revin partenerilor pe termen limitat, aşa cum sunteţi dumneavoastră, care au descoperit noi obiecte valoroase; la plata întreţinerii Porţii, pe lângă taxele individuale; la plata unei sume anuale pentru menţinerea supravegherii de către crucişătoarele spaţiale ale fiecărui partener general; pentru crearea şi păstrarea unei rezerve adecvate în cazul

unor accidente neprevăzute; şi pentru finanţarea cercetărilor asupra obiectivelor interesante.

În anul fiscal încheiat pe 30 februarie curent, beneficiile totale ale Corporaţiei au depăşit suma de 3,7 x 10^{12} dolari SUA.

Acum ştiu mult mai multe decât instructorul meu, inclusiv ce i s-a întâmplat după o jumătate de orbită – săracul Jimmy Chou a plecat înaintea mea şi s-a întors când eu eram în a doua călătorie. Era mort. Arsuri de la duze; se spunea că ochii îi fierseseră în orbite. Dar pe atunci el ştia totul, iar mie mi se părea straniu şi minunat.

Ne-am cocoţat până la hubloul eliptic care te lăsa să te strecori printre duze, am coborât în capsula de asolizare şi de acolo, pe o scară, în nava propriu-zisă.

Am privit în jur; trei Ali Baba holbându-se la peştera comorilor. Am auzit un foşnet deasupra şi s-a ivit un cap. Avea sprâncene dese şi ochi frumoşi şi aparţinea fetei cu care dansasem noaptea trecută.

— Vă distraţi? întrebă ea.

Noi ne strânsesem laolaltă, ferindu-ne de orice obiect ce părea că se putea mişca şi nu cred că arătam prea relaxaţi.

— Daţi-i drumul, continuă ea, priviţi în jur. Familiarizaţi-vă. O să vă săturaţi. Vedeţi şirul ăla vertical de roţi cu spiţe şi mânere? E selectorul de ţinte. Este lucrul cel mai important şi nu trebuie atins deocamdată – poate niciodată. Spirala aurie de lângă fata blondă – puteţi ghici pentru ce-i?

Fata blondă, care era din familia Forehand, se trase de lângă obiect şi clătină din cap. Am imitat-o, însă Sheri riscă un răspuns:

— Ar putea fi un înregistrator de itinerar?

Instructoarea o privi gânditoare:

— Hm… Nu cred, dar sper că unul dintre voi, peştişorii, va da răspunsul. Aici nu-l ştie nimeni. Uneori, în timpul zborului, se încinge; nimeni nu ştie de ce. Toaleta e acolo. O să vă distraţi *extraordinar* cu ea. Totuşi funcţionează, după ce veţi învăţa cum. Vă puteţi întinde hamacurile şi dormi aici sau, de fapt, oriunde veţi dori. Colţul ăla şi cu nişa sunt nişte spaţii moarte. Dacă sunteţi într-un echipaj care vrea intimitate, le puteţi izola. Oricum, nu-i cine ştie ce.

— Nimănui de aici nu-i place să-şi spună numele? întrebă Sheri.

— Sunt Gelle-Klara Moynlin, zâmbi instructoarea. Vreţi să ştiţi şi restul despre mine? Am fost afară de două ori, fără succes şi acum îmi omor timpul până vine călătoria cea bună. Aşa încât lucrez ca instructor-asistent.

— De unde ştiţi care-i călătoria cea bună? întrebă Forehand.

— Eşti o fată deşteaptă. Întrebarea-i bună. E una dintre întrebările pe care îmi place să le aud de la voi pentru că arată că gândiţi, dar dacă există un răspuns nu ştiu care-i ăla. Să vedem… Ştiţi deja că

nava asta este un Trei. A făcut până acum şase călătorii, dar putem bănui în mod rezonabil că are destul combustibil pentru alte câteva. Aş lua-o mai degrabă pe ea decât un Unu. Alea-s pentru jucătorii cu bătaie lungă.

— Şi domnul Chou a spus la fel, rosti Forehand, dar tata mi-a zis că a parcurs toate rapoartele începând de la Orbita Întâi şi că Unurile nu sunt chiar atât de rele.

— Tatăl tău poate afla şi părerea mea, spuse Gelle-Klara Moynlin. Statisticile nu sunt totul. Unurile sunt pe cont propriu, dar singur nu le poţi face pe toate; ai nevoie de camarazi, unul pe orbită – cei mai mulţi dintre noi ţinem un om în navă; ne simţim mai siguri, cel puţin există cineva care *poate* să ajute dacă se întâmplă ceva. Doi coboară cu landerul, să exploreze. Bineînţeles, dacă aveţi baftă, trebuie să împărţiţi câştigul la trei. Când e vorba de ceva mare, lovelele sunt suficiente. În caz de ghinion, o treime de nimic nu-i mai prejos decât întregul.

— Atunci, n-ar fi mai bine într-un Cinci? am întrebat eu.

Klara mă privi şi aproape îmi făcu cu ochiul; nu credeam că-şi mai aminteşte dansurile din noaptea trecută.

— Poate da, poate nu. Chestia cu Cinciurile este că au accepţiune de ţinte aproape nelimitată.

— Te rog, vorbeşte ca oamenii, o imploră Sheri.

— Cinciurile acceptă itinerare pe care nu le au Treiurile şi Unurile. Eu cred că unele dintre acele itinerare sunt periculoase. Cea mai distrusă navă pe care am văzut-o înapoindu-se a fost un Cinci. Tăiată, arsă şi îndoită; nimeni nu ştia cum de s-a mai întors. Bineînţeles, nimeni n-avea habar unde fusese, dar am văzut pe cineva spunând că ar fi putut trece prin fotosfera unei stele. Echipajul nu ne-a putut spune. Erau morţi cu toţii.

— Desigur, continuă ea gânditoare, un Trei blindat are o accepţiune de ţinte la fel de mare ca un Cinci, dar riscul rămâne risc. Bun, să trecem la treabă, da? Tu, indică ea spre Sheri, aşează-te acolo.

Forehand şi cu mine ne-am învârtit în jurul combinaţiei de mobilier uman şi Heechee pentru a-i face loc. Nu era prea mult. Dacă scoteai totul dintr-un Trei, rămânea o încăpere cam de patru ori trei metri, dar, bineînţeles, dacă scoteai totul, n-ar mai fi funcţionat.

Sheri se aşeză în faţa coloanei de roţi spiţate, foindu-se şi încercând să stea comod.

— Ce fel de funduri aveau Heechee? se plânse ea.

— O altă întrebare bună la care n-am un răspuns, făcu Klara. Dacă afli, spune-ne şi nouă. Corporaţia a instalat chingile acelea pe scaun. Nu este echipamentul original. Bun! Acum, ceea ce priveşti este

selectorul de ţinte. Pune mâna pe una dintre roţi. Pe oricare. Numai să nu atingi alta. Mişc-o!

Privi îngrijorată cum Sheri atinse roata de la bază, apoi puse palma pe ea, se propti în braţele scaunului şi împinse. În cele din urmă, se mişcă şi luminile de-a lungul şirului de roţi începură să clipească.

— Brr, rosti Sheri, trebuie să fi fost destul de puternici!

Am trecut pe rând şi am încercat aceeaşi roată – Klara nu ne-a lăsat să atingem alta în ziua aceea – şi, când mi-a venit rândul, am fost surprins să descopăr că trebuia să mă chinuiesc din greu ca s-o pot clinti. Nu simţeai o rigiditate cauzată de înţepenire; îţi dădeai seama că părea construită ca să se învârtă greu. Şi probabil că aşa şi era când te gândeşti câte necazuri aveai dacă, din greşeală, schimbi traiectoria în timpul zborului.

* * *

Desigur, acum ştiu şi despre asta mai multe decât ştia pe atunci instructoarea mea. Nu pentru că sunt deştept, dar a fost nevoie, şi mai este încă, de o grămadă de timp ca oamenii să descopere ce se întâmplă când fixezi o ţintă pe selector.

În principiu este vorba de un şir vertical de generatoare de numere. Luminile care clipesc sunt numere; nu-i uşor de priceput, pentru că nu *arată* ca nişte numere. Nu sunt poziţionale sau în sistem zecimal. (Se pare că Heechee exprimau numerele ca sume de prime şi exponenţi, dar asta mă depăşeşte cu totul.) Doar piloţii de testare şi programatorii de zboruri care lucrau pentru Corporaţie erau în stare să citească numerele şi nici ei n-o făceau direct, ci un computer translator. Primele cinci cifre citite de jos în sus par să exprime poziţia ţintei în spaţiu. (Dane Metchnikov credea că ordinea importantă nu-i de jos în sus, ci din faţă în spate ceea ce poate că spune ceva despre Heechee. Se orientau tridimensional, ca oamenii primitivi, şi nu bidimensional, ca noi.) Credeţi că trei nume ar fi suficiente ca să descrie orice poziţie, oriunde în univers, nu-i aşa? Adică, dacă aţi face o reprezentare tridimensională a galaxiei, puteţi exprima orice punct, dând un număr pentru fiecare dintre cele trei dimensiuni. Dar Heechee aveau nevoie de cinci numere. Să însemne asta că Heechee percepeau cinci dimensiuni? Metchnikov spune că nu…

În fine… Odată ce te fixai pe primele cinci numere, celelalte şapte puteau fi puse în poziţii arbitrare şi totuşi să pleci când strângeai bulbul de acţionare.

NAVELE PORŢII

Navele disponibile în Poartă sunt capabile de zboruri interstelare la viteze cu mult mai mari decât cea a luminii. Mijloacele de propulsie nu sunt cunoscute (vezi manualul de pilotaj). Există de asemenea un sistem destul de convenţional de propulsie, folosind hidrogen şi oxigen lichid pentru controlul poziţiei, şi pentru acţionarea vehiculului de asolizare ce se află în fiecare navă interstelară.

Există trei categorii majore, denumite Clasa I, Clasa 3 şi Clasa 5, în funcţie de numărul persoanelor pe care le pot transporta. Unele nave au o construcţie mai masivă şi sunt denumite „blindate”. Majoritatea acestora sunt din Clasa 5.

Fiecare navă e programată să ajungă la un număr de destinaţii. Înapoierea este automată şi practic destul de sigură. Cursul de manevrare a navelor vă va pregăti corespunzător pentru toate operaţiunile necesare pentru pilotarea navei; consultaţi totuşi şi manualul de pilotaj pentru măsurile de siguranţă.

Ceea ce se face de obicei – sau ceea ce fac programatorii de zboruri, pe care Corporaţia îi plăteşte să facă asta pentru tine – este să se aleagă patru numere aleatorii. După aceea se caută a cincea cifră până se obţine un fel de strălucire roz de avertizare. Uneori e palidă, alteori puternică. Dacă te opreşti acolo şi apeşi ovalul teşit de sub bulb, celelalte numere încep să-şi schimbe poziţiile, doar cu câţiva milimetri într-o parte sau cealaltă, şi rozul devine tot mai strălucitor. Când se opresc, culoarea e orbitoare. Metchnikov spune că-i un fel de reglaj fin automat. Maşina admite o eroare umană – scuze, mă refer la o eroare Heechee – aşa încât, atunci când te apropii de o ţintă adevărată, ea face automat corecţiile în locul tău. Probabil are dreptate.

(Desigur, ca să se afle toate astea a costat o grămadă de timp şi de bani şi, mai mult, a costat câteva vieţi. E periculos să fii prospector. Dar pentru primii care au fost afară, era de-a dreptul sinucidere.)

Uneori poţi trece prin toate cifrele cu poziţia a cincea fără să obţii nimic. Tot ce poţi face este să blestemi. Apoi schimbi unul dintre primele patru numere şi o iei de la început. Durează numai câteva secunde ca să treci prin toate, dar piloţii de testare au căutat sute de ore până au obţinut culoarea bună.

Bineînţeles, când ajunsesem eu acolo, piloţii de testare şi programatorii de zboruri clasificaseră câteva sute de ţinte posibile, prin intermediul culorii. Nu fuseseră încă folosite… ca şi toate ţintele ce fuseseră folosite şi nu mai meritau să revii la ele.

Însă nu ştiam toate astea în clipa aceea, când stăteam în scaunul Heechee modificat, şi totul era absolut nou pentru mine. Nu ştiu dacă vă pot face să înţelegeţi ce simţeam.

Ce mai! eram pe un scaun unde, cu o jumătate de milion de ani în urmă, stătuseră Heechee. Aparatul dinaintea mea era un selector de ţinte. Nava putea merge *oriunde.* Oriunde! Dacă alegeam ţinta corectă, mă puteam afla în jurul lui Sirius, Procyon sau chiar a Norilor lui Magellan!

Instructoarea obosi să stea atârnată cu capul în jos şi se târî înăuntru înghesuindu-se înapoia mea.

— E rândul tău, Broadhead, rosti ea punându-mi mâna pe umăr şi atingându-mi spatele cu sânii.

N-aveam chef de atingeri.

— Nu există, am întrebat, alt mod de-a spune unde poţi ajunge?

Anunţuri

DE UNDE ştiţi că nu sunteţi un Unitarian? Asociaţia Porţii se formează. 87-539.

CĂUTĂM PARTENER pentru călătorii, de tip Sappho şi Lesbia, urmate în caz de reuşită, de o viaţă fericită în Irlanda de Nord. Doar tri-parteneri. 87-033 sau 87-034.

DEPOZITAŢI-VĂ BUNURILE. Evitaţi chiria, şi confiscarea de către Corporaţie. Puteţi include dispoziţii în caz de nerevenire. 88-125.

— Poate, răspunse ea, dacă ai fi un Heechee instruit ca pilot.

— Nici ceva de felul că o anumită culoare înseamnă că mergi mai departe decât indică altă culoare?

— Până acum, nimeni nu şi-a dat seama de aşa ceva. Desigur, continuăm să încercăm. Există o întreagă echipă care analizează rapoartele misiunilor întoarse, comparându-le cu programările făcute pe selectorul de ţinte. Deocamdată nu s-a obţinut nimic. Acum, hai să-i dăm drumul, Broadhead. Pune mâna pe prima roată, cea folosită şi de ceilalţi. Împinge-o. O să-ţi trebuiască mai multă forţă decât credeai.

Aşa era. De fapt, mi-era aproape teamă să împing prea tare. Ea se aplecă înainte, îşi puse mâna peste a mea, şi îmi dădui seama că mirosul de ulei de mosc ce-mi invadase nările de o vreme fusese al ei. Nu era numai mosc; feromonii femeii se potriveau frumuşel în chimio-receptorii mei. Era o schimbare foarte plăcută după duhoarea din Poartă.

Totuşi, n-am obţinut nici măcar o umbră de culoare, deşi am încercat cinci minute până i-a făcut semn lui Sheri să treacă în locul meu.

* * *

Când m-am întors în cameră, cineva o curăţase. M-am întrebat, recunoscător, cine putuse fi, însă eram prea epuizat ca să-mi bat mult capul. Până te obişnuieşti cu gravitaţia scăzută, oboseşti al naibii; îţi suprasoliciţi toţi muşchii pentru că trebuie să reînveţi mişcările cele mai economice.

Mi-am întins hamacul şi aţipisem când am auzit un ciocănit la uşă, apoi vocea lui Sheri:

— Bob?

— Ce-i?

— Dormi?

Era vădit că nu, dar am interpretat întrebarea în sensul dorit de ea:

— Nu, stăteam întins şi mă gândeam.

— La fel şi eu… Bob?

— Da?

— Nu vrei să vin în hamac la tine?

Am făcut un efort ca să mă trezesc îndeajuns pentru a aprecia avantajele întrebării.

— Ţin foarte mult, continuă ea.

— Bine. Sigur. Adică, îmi face plăcere.

Intră în cameră şi m-am tras într-o parte, lăsând-o lângă mine. Purta o bluză tricotată şi chiloţi şi o simţeam moale şi caldă legănându-ne împreună în hamac.

— Sexul nu-i obligatoriu, armăsare, făcu ea. Mi-e bine oricum.

— Să vedem ce-o să apară. Ţi-e frică?

Răsuflarea îi era mirosul cel mai dulce; i-o puteam simţi pe obraz.

— Mai mult decât credeam.

— De ce?

— Bob, se foi ea găsindu-şi o poziţie confortabilă, ştii, câteodată spui nişte tâmpenii…

— Îmi pare rău.

— Zău, mi-e frică. Tu nu vezi ce facem? Intrăm într-o navă despre care nu ştim dacă va ajunge acolo unde trebuie şi nu ştim nici măcar *unde* trebuie să ajungă. Călătorim mai repede decât lumina şi nu ştim cum. Nu ştim câtă vreme vom fi plecaţi, chiar dacă ştim unde mergem. Aşa că, putem călători tot restul vieţii şi chiar putem muri înainte de a ajunge acolo, sau să ne ciocnim de ceva ce ne poate ucide în două secunde. Am dreptate? Am! Şi tu vii şi mă întrebi de ce mi-e frică?

— Făceam şi eu conversaţie, i-am răspuns, mulându-mă după linia spatelui ei şi prinzându-i un sân, nu cu agresivitate, ci pur şi simplu fiindcă îl simţeam plăcut.

— Şi nu numai atât. Nu cunoşteam nimic despre cei care au construit toate astea. De unde ştim că nu-i decât o glumă sinistră? Poate că-i modul lor de a aduce carne proaspătă în raiul Heechee.

— Nu ştim, aprob eu. Întoarce-te cu faţa la mine.

— Iar nava pe care ne-au arătat-o azi-dimineaţă nu prea e aşa cum credeam, continuă ea, întorcându-se şi punându-mi o mână înapoia cefii.

De undeva, nu ştiu de unde, răsună un fluierat ascuţit.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu.

Fluieratul se repetă şi mai tare, atât în tunel, cât şi în cameră.

— A, e telefonul.

Ceea ce auzisem era propriul meu piezofon şi celelalte din jurul meu, sunând toate odată. Fluieratul se opri şi se auzi o voce:

— Vă vorbeşte Jim Chou. Toţi noii veniţi care vor să vadă cum arată o navă ce se înapoiază dintr-o expediţie proastă să vină la Docul Patru. O aduc acum.

Puteam auzi un murmur din camera de alături şi simţeam cum bătea inima lui Sheri.

— Hai şi noi, i-am spus.

— Da. Deşi… nu cred că vreau prea tare.

Nava se înapoiase la Poartă, dar nu până la capăt. Unul dintre crucişătoarele de pază o detectase şi se apropiase de ea. Acum era remorcată la docurile Corporaţiei, acolo unde intrau de obicei rachetele de pe planete. Puntea era suficientă, să ţină chiar şi un Cinci. Acesta era un Trei… mai exact ce mai rămăsese din el.

— Iisuse, şopti Sheri. Ce crezi că li s-a întâmplat, Bob?

— Oamenilor? Au murit.

În privinţa asta nu putea fi nici o îndoială. Era o epavă. Landerul dispăruse, rămăsese numai vehiculul interstelar. Pălăria de ciupercă exista încă, dar îndoită, crăpată şi deformată de căldură. Crăpată! Metalul Heechee, care nici măcar nu se înmuia sub arcul electric!

Nu văzusem însă partea cea mai rea.

De fapt n-am apucat s-o vedem, doar am auzit de ea. În navă mai exista un om. Acoperea de tot interiorul. Fusese pur şi simplu împroşcat prin cabina de comandă şi rămăşiţele lui arseseră pe pereţi. Din ce cauze? Fără îndoială, datorită căldurii şi acceleraţiei. Poate că ajunsese în păturile superioare ale unui soare, sau pe o orbită minimă în jurul unui stele neutronice. Diferenţele gravitaţionale ar fi putut distruge nava şi echipajul. N-am aflat niciodată adevărul.

Ceilalţi doi membri ai echipajului nu mai existau. Nu era uşor de constatat, însă analiza organelor a descoperit un singur maxilar, un

pelvis, o coloană – deşi în sfărâmături mărunte. Poate ceilalţi doi fuseseră în lander.

— Mişcă, plevuşcă!

Sheri mă apucă de braţ şi mă trase la o parte. Apăruseră cinci indivizi în uniforme: albastrul american şi brazilian, bejul rusesc, albul venusian şi maroul închis chinezesc. Americanul şi venusianul erau de fapt femei; chipurile erau diferite, dar expresiile îmbinau identic disciplina cu scârba.

— Haide, mă trase Sheri.

Nu voia să-i vadă pe oamenii de ordine scormonind prin resturi, şi nici pe mine nu mă încânta spectacolul. Toată clasa, Jimmy Chou, Klara şi ceilalţi instructori au început să se retragă spre camerele lor. Nu însă destul de repede. Până atunci privisem prin hublourile ecluzei; când echipa de pe crucişătoare a deschis-o, ne-a izbit aerul dinăuntru. Nu ştiu cum l-aş putea descrie. Ceva ca un bălegar răscopt şi ars, amestecat cu duhoarea de porci. Chiar şi în atmosfera viciată a Porţii, era greu de suportat.

Instructoarea ne-a părăsit la nivelul ei – destul de coborât, în cartierul cu chirii ridicate din jurul Nivelului Easy. Când i-am spus la revedere, a ridicat capul şi am observat pentru prima dată că plângea.

La uşa familiei Forehand, Sheri şi mine le-am urat noapte bună, apoi m-am întors spre ea, dar mi-a luat-o înainte:

— Cred că o să mă culc singură, Bob. Iartă-mă, dar, ştii, parcă nu mai am chef.

REGULI DE SECURITATE PENTRU NAVELE PORŢII

Se cunoaşte că mecanismul pentru călătoria interstelară este conţinut într-un container poliedric, situat sub chila centrală a navelor de 3 şi 5 persoane şi în instalaţia sanitară a navelor de 1 persoană.

Nimeni n-a reuşit să deschidă un asemenea container. Toate încercările s-au încheiat prin explozii de aproximativ 1 kilotonă.

Una dintre temele majore de cercetare este deschiderea containerului prin mijloace nedistructive. Dacă, în calitatea dumneavoastră de partener pe termen limitat, posedaţi o informaţie sau sugestie în această direcţie, vă rugăm să contactaţi de urgenţă un ofiţer al Corporaţiei.

În nici un caz, nu încercaţi să deschideţi singur containerul. Este strict interzisă atingerea lui, sau acostarea unei nave cu containerul violat. Infracţiunea se pedepseşte prin retragerea tuturor drepturilor şi expulzarea imediată de pe Poartă.

Echipamentul de dirijare al traiectoriei constituie de asemenea un pericol potenţial, în nici un caz, nu încercaţi să modificaţi ţinta *după* începerea zborului. Nici o navă care a încercat aşa ceva nu s-a mai întors.

9

Nu ştiu de ce mă întorc mereu la Sigfrid von Shrink. Mă întâlnesc cu el în fiecare miercuri după-amiaza şi nu-i place dacă vin băut sau drogat. Aşa că-mi strică toată ziua. Eu plătesc o groază pentru toate astea. Habar n-aveţi cât costă să trăieşti ca mine! Apartamentul de deasupra pieţii Washington e optsprezece mii de dolari pe lună. Taxele de rezident sub Marea Cupolă mai adaugă şi ele trei mii. (Nici pe Poartă nu costă aşa mult!) Mai am o serie de conturi destul de încărcate pentru blănuri, vinuri, lenjerie, bijuterii, flori… Sigfrid spune că încerc să cumpăr iubirea. Perfect, aşa-i. Ce-i rău în asta? Îmi pot permite. Şi n-am mai pomenit despre cât mă costă Integrala Medicală.

Totuşi, Sigfrid îmi revine gratuit. Integrala Medicală îmi acoperă orice fel de terapie psihanalitică doresc; pentru acelaşi preţ, adică pe degeaba, pot avea terapie de grup, sau masaj intern. Uneori, îl tachinez în legătură cu asta:

— Chiar considerând că eşti doar un maldăr de şuruburi ruginite, îi spun, nu prea eşti grozav. Preţul însă îmi convine.

— Spunând că eu sunt lipsit de valoare, simţi că tu eşti mai valoros? mă întrebă el.

— Nu neapărat.

— Atunci, de ce insişti să-mi reaminteşti că sunt o maşină? Sau că nu cost nimic? Sau că sunt limitat de programare?

— Mă calci pe nervi, Sigfrid. Ştiu că asta nu-l va satisface, aşa încât trebuie să-i explic. Mi-ai distrus dimineaţa. Astă noapte a dormit la mine o prietenă: S.Ya. Lavorovna. E *senzaţională.*

Îi spun câte ceva despre cum arată S.Ya., în pantalonii colanţi şi cu părul auriu şi lung până la brâu.

— Pare drăguţă, comentează Sigfrid.

— Să ştii că da. Singurul necaz e că se trezeşte greu dimineaţa. Când e gata de acţiune, eu trebuie să vin aici, părăsindu-mi reşedinţa de vară, deasupra Mării Tappan.

— O iubeşti, Bob?

Răspunsul e *nu,* aşa că trebuie să-l fac să creadă că e *da.*

— Nu, răspund eu.

— Cred că mi-ai dat un răspuns cinstit, Rob, spune el aprobator, şi dezamăgitor. De asta eşti furios pe mine?

— Nu ştiu. De fapt, cred că trec printr-o pasă proastă.

— Te poţi gândi la vreun motiv?

Aşteaptă, aşa încât trebuie să-i răspund:

— Păi, am pierdut aseară la ruletă.
— Mai mult decât îţi poţi permite?
— Cristoase! Nu!
Totuşi e sâcâitor. Mai sunt şi alte chestii. Se apropie anotimpul friguros. Reşedinţa mea de la Marea Tappan nu-i sub Cupolă, aşa încât dejunul luat împreună cu S.Ya. pe terasă n-a fost o idee prea grozavă. Nu mai vreau să-i spun asta lui Sigfrid. Mi-ar răspunde ceva absolut raţional de genul: „Atunci, de ce n-aţi mâncat în casă?” Şi va trebui să-i spun, din nou, că visul meu din copilărie era să am o reşedinţă de vară la Marea Tappan şi să dejunez pe terasă. Pe atunci, aveam vreo doisprezece ani şi tocmai îndiguiseră Hudsonul. Visam mereu Să Dau Lovitura şi să trăiesc în stilul Celor Bogaţi.
Ei, toate astea le mai auzise…
Sigfrid tuşeşte:
— Mulţumesc, Bob, spune el, anunţându-mă astfel că şedinţa a luat sfârşit. Ne revedem săptămâna viitoare?
— Ca întotdeauna, zâmbesc eu. Cum zboară timpul! De fapt, astăzi voiam să plec ceva mai devreme.
— Chiar aşa, Bob?
— Am altă întâlnire cu S.Ya., îi explic. Diseară vine din nou la mine. Să fiu sincer, ce-mi face ea e o terapie net superioară.
— Asta e tot ce aştepţi tu de la o legătură, Robbie?
— Adică doar sexul?
Răspunsul este *nu,* dar nu vreau să ştie ce aştept eu de la legătura mea cu S.Ya. Lavorovna.
— Ea e altfel decât cele mai multe prietene ale mele, Sigfrid. De pildă, are la fel de mult nerv ca şi mine. Are şi o slujbă a naibii de bună. O admir.
În realitate, nu-i chiar aşa. Adică, nu-mi prea pasă dacă o admir sau nu. S.Ya. are o trăsătură mai impresionantă chiar decât faptul că are cel mai frumos funduleţ dat vreodată de Dumnezeu unei femei. Slujba ei a naibii de bună e legată de procesarea informaţiilor. A urmat Universitatea Akademogorsk, apoi Institutul Max Planck pentru Inteligenţa Maşinilor şi predă la catedra de Inteligenţă Artificială a Universităţii New York. Cunoaşte despre Sigfrid mai multe decât ştie el însuşi despre sine, iar asta îmi sugerează posibilităţi interesante.

10

În a cincea mea zi pe Poartă m-am trezit devreme şi mi-am înfulecat micul dejun în Heecheetown Arms, înconjurat de turişti, cartofori cu ochii injectaţi din cazinoul de dincolo de axă, şi marinari de pe crucişătoare, aflaţi în permisie. Era luxos şi scump. Merita însă, datorită turiştilor. Le puteam simţi ochii. Ştiam că vorbeau despre mine, în special un tip african fără riduri, dar bătrân, din

Dahomey sau Ghana, cred, cu nevastă-sa, tânără, grăsuţă şi acoperită cu bijuterii. Din punctul lor de vedere, eram un erou de roman. Era adevărat, nu aveam brăţări, dar nici unii veterani nu le purtau.

M-am răstignit pe un scaun. Mă gândisem să comand ouă şi şuncă adevărate dar, cu toată euforia mea, m-am oprit la timp şi am cerut suc de portocale (spre surprinderea mea, era natural), o brioşă şi câteva ceşti de cafea neagră daneză. Ceea ce îmi lipsea într-adevăr era o fată drăguţă pe braţul scaunului. Existau vreo două femei atractive care păreau a fi din echipajul crucişătorului chinezesc însă niciuna doritoare să schimbe mesaje radio prin intermediul ochilor.

Am hotărât să le păstrez ca posibilităţi deschise pentru viitor, am plătit nota (chestie suficient de dureroasă) şi am plecat la cursuri.

Anunţuri

ORDONAŢI BUCĂTĂRIE specifică. Szechuan, California, Canton. Comenzi speciale pentru petreceri. Wongs, tel. 83-242.

LECTURI şi cariere PV pentru veteranii retraşi! Înscrieţi-vă acum pentru cicluri de conferinţe, pregătiri holografice sau relaţii cu publicul. Diplome autentificate la absolvire, posibilităţi de câştig peste 3.000$ / săpt. 86-521.

BINE AŢI venit pe Poartă! Contactaţi de urgenţă serviciul nostru unic. 200 de nume şi preferinţe fişate. Taxa: 50$. 88-963.

Pe drum, m-am întâlnit cu Forehanzii. Bărbatul, al cărui nume părea a fi Sess, a lăsat cablul de coborâre şi m-a aşteptat, urându-mi politicos bună dimineaţa.

— Nu v-am văzut la dejun, făcu nevastă-sa aşa că le-am povestit unde fusesem.

Fiica mai mică, Lois, părea uşor invidioasă. Maică-sa observă şi o mângâie pe braţ:

— Nu-i nimic, scumpo. Vom mânca acolo, înainte de a ne întoarce pe Venus. Apoi, către mine: Deocamdată, trebuie să ne chivernisim bănuţii. Când vom da însă lovitura, ne-am făcut nişte planuri extraordinare…

— Ca toţi, de altfel, i-am răspuns, dar ceva mă frământa. Într-adevăr vă întoarceţi pe Venus?

— Bineînţeles, răspunseră aproape în cor, părând extrem de miraţi.

Am rămas la fel de mirat. Nu-mi dădusem seama că şobolanii-de-tunel considerau cloaca aia puturoasă şi fierbinte drept căminul lor. Sess Forehand îmi citise pesemne expresia. Erau o familie retrasă, însă nu le scăpau multe. Zâmbi şi spuse:

— La urma urmei, e casa noastră. Aşa cum e şi Poarta, într-un fel.

Asta era într-adevăr un lucru surprinzător.

— De fapt, suntem rude cu descoperitorul Porţii, Sylvester Macklen. Ai auzit de el?

— Cum să nu!

— Ne-a fost un fel de văr. Cred că ştii povestea…

Eram gata să zic că da, însă în mod evident era mândru de vărul său şi nu-l puteam învinui, aşa încât am ascultat o variantă puţin diferită a cunoscutei legende:

— Se găsea într-unul dintre tunelurile de la Polul Sud, când a găsit nava. Dumnezeu ştie cum a reuşit s-o scoată la suprafaţă, apoi să intre în ea şi să apese pe butonul de pornire care a dus-o acolo unde era programată – aici.

— Corporaţia nu vă plăteşte drepturi? am întrebat. Adică, dacă tot plătesc pentru descoperiri, ce poate fi mai important decât asta?

— Oricum, noi nu căpătăm nimic, rosti sumbră Louise F.; banii erau un subiect delicat la Forehanzi. Sylvester nu pornise să descopere Poarta. După cum am învăţat la curs, navele se înapoiază automat. Oriunde ai merge, ajunge să strângi bulbul şi revii aici. Numai că asta nu l-a ajutat pe Sylvester, pentru că el se *afla deja aici.* Era drumul de întoarcere al unei călătorii ce avusese o escală de vreun milion de ani.

— Era deştept şi puternic, continuă Sess. Trebuie să fii aşa, ca să poţi explora. Aşa încât n-a intrat în panică. Însă până ar fi venit cineva să cerceteze, el n-ar mai fi avut cu ce trăi. Putea să mai prelungească puţin agonia, folosind oxigenul lichid şi hidrogenul din rezervoarele landerului pentru aer şi apă. Întotdeauna mă întreb de ce n-a făcut-o.

— Pentru că oricum ar fi murit de foame, interveni Louise apărându-şi ruda.

— Şi eu cred. Când l-au găsit, îşi ţinea însemnările în mână. Îşi tăiase beregata.

Erau oameni drăguţi, dar mai auzisem toate astea şi întârziam la ore.

Bineînţeles, în zilele acelea cursurile nu erau prea antrenante. Ne ocupam de Agăţarea Hamacului (Începători) şi Folosirea Toaletei (Avansaţi). Vă întrebaţi, pesemne, de ce nu ne învăţau cum să conducem navele. Răspunsul e simplu. Ele mergeau singure, aşa cum îmi spuseseră Forehanzii şi toţi ceilalţi. Nici landerele nu erau prea greu de operat, deşi se pilotau numai manual. Odată suit în lander, tot ce aveai de făcut era să compari un fel de reprezentare holografică tri-D a zonei unde voiai să mergi şi să manevrezi un punct luminos până în locul dorit. Landerul mergea acolo îşi calcula singur traiectoria, corectând abaterile. Aveai nevoie de oarecare coordonare

musculară ca să aduci punctul luminos pe poziţia dorită, dar era un sistem foarte comod.

Între cursurile de hamace şi toalete, discutam despre ce urma să facem după absolvire. Graficele de lansare erau ţinute la zi şi apăreau pe monitorul PV din clasă, când apăsai pe un buton. Unele aveau deja ataşate nume, şi am recunoscut câteva. Tikki Trumbull era o fată cu care dansasem şi lângă care stătusem în cantină; o dată sau de două ori. Era pilot exterior şi pentru că umbla după echipaj, m-am gândit să merg cu ea. Toţi şmecherii mi-au spus însă că misiunile exterioare erau pierdere de timp.

Trebuie să vă explic ce înseamnă piloţi exteriori. Sunt cei care transportă echipaje la Poarta Doi. Există vreo duzină de Cinciuri care fac asta în mod regulat. Iau patru persoane (de asta solicita Tikki oameni), apoi pilotul revine singur, sau cu prospectorii întorşi – dacă există – şi cu ceea ce au găsit. De obicei, este câte cineva.

Echipajul care a descoperit Poarta Doi e visul nostru, al tuturor. Ei *au dat lovitura.* Pe cuvânt că au dat-o! Poarta Doi nu era nici mai mult nici mai puţin decât altă Poartă, dar situată pe orbita altei stele. Nu existau multe comori pe Poarta Doi în comparaţie cu cele existente la noi; Heechee curăţaseră frumuşel locul, cu excepţia navelor. Ce-i drept, nu erau nici prea numeroase; doar vreo sută cincizeci faţă de cele aproape o mie existente pe Poarta noastră. Totuşi, o sută cincizeci de nave reprezintă o descoperire, ca să nu mai vorbim de faptul că asigurau unele destinaţii aparent intangibile pentru navele Porţii Unu.

Distanţa până la Poarta Doi părea să fie de vreo patru sute de ani-lumină şi călătoria dura o sută nouă zile dus. Steaua în jurul căreia se rotea Doi este de tipul B-albastru strălucitor. Se bănuieşte că ar fi Alcyone din Pleiade, deşi există unele îndoieli. De fapt, nu este steaua *adevărată* a Porţii Doi; aceasta se roteşte în jurul unei pitice roşii din apropiere. Probabil că pitica este o binară distantă cu albastra, deşi se afirmă că e imposibil, datorită vârstelor diferite ale celor două stele. Cineva s-ar putea mira de ce Heechee şi-au pus nodurile de tranzit interstelar să orbiteze în jurul unor stele atât de puţin importante, însă multe lucruri sunt de mirare la ei.

Nimic dintre toate acestea însă n-a afectat buzunarul echipajului care a descoperit locul. Au procentaj din orice obiect găsit de un prospector plecat de pe Poarta Doi! Nu ştiu cât au câştigat până acum, dar cred că-i vorba de zeci de milioane. Poate chiar sute. De asta nu prea merită să pleci cu un pilot exterior; nu ai, practic, şanse mari şi trebuie să împărţi tot ce găseşti.

DISPONIBILITĂŢI DE LANSARE

30-107. CINCI. TREI locuri libere, vorbitori de engleză. Terry Yakamora (tel. 83-675) sau Jay Parduk (83-004).
30-108. TREI. Blindat. Un loc liber, engleză sau franceză. EXPEDIŢIE CU PRIMĂ. Dorlean Sugrue (P-telefon 88-108)
30-109. UNU. Expediţie de verificare. Trecut singur. Întrebaţi la Şeful Lansărilor.
30-110. UNU. Blindat. EXPEDIŢIE CU PRIMĂ. Întrebaţi la Şeful Lansărilor.
30-111. TREI. Înscrieri libere. Întrebaţi la Şeful Lansărilor.
30-112. TREI. Călătorie probabil scurtă. Înscrieri libere. Garanţii minime. Întrebaţi la Şeful Lansărilor.
30-113. UNU. Patru locuri libere prin Poarta Doi. Transportul într-un Cinci corespunzător. Tikki Trumbull (tel. 87-869)

De aceea am solicitat lista de lansări şi le-am analizat în lumina experienţei noastre de cinci zile. Care era destul de limitată. Am apelat la Gelle-Klara Moynlin pentru sfaturi. La urma urmei, ea plecase de două ori. A studiat lista zborurilor şi a numelor, umezindu-şi buzele.

— Terry Yakamora e un tip decent, ne-a spus. Nu-l ştiu pe Parduk, însă aici ar merita încercat. Lăsaţi deoparte zborul lui Dorlean. Se dă o primă de un milion de dolari, dar nu se spune că tabloul de comandă nu-i original. Experţii Corporaţiei au pus înăuntru un computer să supervizeze selectorul de ţinte Heechee, iar eu n-am încredere în el. Şi, bineînţeles, n-aş recomanda un Unu sub nici o formă.

— Dacă ar fi după tine, Klara, ce ai alege? întrebă Lois Forehand.

Klara se încruntă gânditoare, frecându-şi sprânceana stângă cu vârful degetelor:

— Poate pe Terry. De fapt, oricare dintre ei. Oricum însă deocamdată n-am de gând să mai plec.

Am vrut s-o întreb de ce, dar se întoarse cu spatele la ecran:

— Gata, oameni buni, înapoi la lecţii. Ţineţi minte, sus pentru treaba mică; jos, închideţi, număraţi până la zece şi sus pentru treaba mare.

* * *

Am sărbătorit împlinirea unei săptămâni de cursuri, invitându-l la un pahar pe Dane Metchnikov. Nu asta fusese prima mea intenţie. Iniţial dorisem s-o invit pe Sheri şi să bem paharul în hamac, însă era plecată pe undeva. De aceea, am apăsat butoanele piezo-telefonului şi l-am căutat pe Metchnikov.

A părut surprins de ofertă:

— Mulţumesc, a zis, apoi mi-a făcut o contrapropunere. Uite ce-i. Ajută-mă să car nişte chestii şi după aia te invit *eu* la un pahar.

Am coborât la el; stătea la un nivel sub Babe. Camera nu era mai grozavă decât a mea şi era goală, cu excepţia câtorva genţi mari. Mă privi aproape cu prietenie şi mormăi:

— Ei, de-acum eşti prospector.

— Nu încă. Mai am două cursuri.

— În sfârşit… ne vedem pentru ultima dată. Mâine, plec cu Terry Yakamora.

M-am arătat uimit:

— Am înţeles că abia te-ai întors, acum zece zile.

— Nu prea faci bani stând degeaba pe aici. Aşteptam un echipaj care să-mi placă. Vrei să vii la petrecerea de adio? În camera lui Terry. La opt fix.

— Îmi convine, i-am răspuns. Pot s-o aduc pe Sheri?

— Da, de fapt mi se pare că oricum vine. Dacă n-ai nimic împotrivă, îţi fac cinste acolo. Acum, ajută-mă să depozitez toate astea.

Adunase o cantitate surprinzătoare de obiecte. M-am întrebat cum de izbutise să le îngrămădească într-o cameră la fel de micuţă ca a mea: trei genţi ticsite, holodiscuri şi un video, benzi de literatură şi câteva cărţi. M-am înhămat la genţi. Pe Pământ ar fi cântărit cu mult peste posibilităţile mele, probabil cincizeci sau şaizeci de kilograme, dar, desigur, pe Poartă le manipulam cu uşurinţă; singura greutate era cotitul pe coridoare şi coborârea pe cablu la diferite niveluri. Eu aveam destulă masă, însă Metchnikov nu se prea descurca pentru că ducea tot felul de obiecte fragile şi cu forme ciudate. Cred că ne-am chinuit vreo oră. Am ajuns într-un colţ al asteroidului pe care nu-l mai văzusem, unde o pakistaneză bătrână a numărat lucrurile, i-a dat o chitanţă lui Metchnikov şi a început să le târască de-a lungul unui coridor cu pereţii acoperiţi de iederă.

— Pfui, gemu el. Mulţumesc mult.

— Pentru puţin.

Am pornit înapoi către puţul de ascensiune şi, presupun că simţindu-se îndatorat, Metchnikov încercă să facă conversaţie.

— Ei, cum au fost cursurile?

— Ce aş putea spune în afară de faptul că le-am terminat şi totuşi n-am nici o idee cum zboară nenorocitele astea de nave?

— Eh, bineînţeles că nu ştii, răspunse el. Cursul n-are să te înveţe aşa ceva. Îţi formează doar o idee generală. Aşa cum înveţi, aşa o să faci. Singura parte mai grea e cea cu landerul. Oricum, ţi-ai luat casetele?

— Ah, da.

Când terminasem prima săptămână de cursuri, fiecare dintre noi primise un set de şase casete. Pe ele se găsea tot ceea ce ni se

spusese, plus o grămadă de chestii despre diferitele aparate pe care Corporaţia le poate instala pe tabloul de comandă al navei.

— Atunci, n-ai decât să le asculţi. Lucrul cel mai deştept e să le iei cu tine când te îmbarci. Ai vreme suficientă să treci prin ele. Majoritatea timpului, navele zboară nepilotate.

— Mda, am făcut eu.

— Salut!

Îmi făcu semn cu mâna şi coborî pe cablu, fără să mai privească înapoi. Aparent, acceptasem să-mi ofere în cursul petrecerii băutura ce mi-o datora. În tot cazul, acolo nu-l costa nimic.

M-am gândit s-o mai caut pe Sheri, apoi m-am răzgândit. Eram într-o zonă necunoscută a Porţii şi n-aveam nici harta la mine. Am hoinărit la întâmplare, traversând intersecţii de tuneluri unde mirosea a praf şi a mucegai, iar oamenii erau puţini, apoi o secţiune locuită în cea mai mare parte de est-europeni. Nu recunoşteam limbile, dar de pereţi şi de iedera ce creştea peste tot atârnau notiţe şi anunţuri într-un alfabet ce părea chirilic sau chiar şi mai straniu. Am ajuns la un puţ cu cablu, m-am gândit o clipă şi am luat-o în sus. Când te rătăceşti pe Poartă, metoda clasică e s-o iei în sus, până când ajungi la axă unde nu mai există „sus”.

Acum însă am nimerit în Parcul Central şi mi-a venit chef să stau puţin lângă un copac.

Parcul Central nu-i chiar un parc. E un tunel mai larg, nu departe de centrul de rotaţie al asteroidului, care a fost destinat exclusiv vegetaţiei. Am găsit acolo portocali (care explicau oranjada) şi iederă, ferigi şi muşchi, dar nici un fir de iarbă. Nu ştiu exact care-i cauza. Probabil că se plantează doar varietăţile sensibile la puţina lumină existentă, reflectată de metalul albastru Heechee din jur. Poate că n-au găsit un soi de iarbă care să realizeze eficient fotosinteza. Motivul principal al existenţei Parcului Central era de-a absorbi bioxidul de carbon şi a reda oxigenul; asta înainte de a extinde plantarea în toate tunelurile. În acelaşi timp, mai lua din miros, sau oricum dădea impresia asta, şi mai creşteau şi ceva fructe. Avea o lungime de vreo optzeci de metri şi era de două ori mai înalt decât mine. Lăţimea îi permitea să aibă câteva cărărui şerpuite. Materia în care creşteau plantele semăna perfect cu noroiul de pe Pământ, în realitate era humus, făcut din sedimentele de canalizare a celor câteva mii de persoane ce folosiseră toaletele Porţii, însă nu-ţi puteai da seama de lucrul ăsta nici după aspect, nici după miros.

Acest parc este MONITORIZAT prin circuit PV

Vă puteţi bucura de el. Nu rupeţi flori sau fructe. Nu faceţi rău plantelor. În parc, puteţi mânca din fructele căzute, în următoarele limite:

Struguri, vişine	8/persoană
Fructe mici sau dude	6/persoană
Portocale, lămâi, pere	1/persoană

Nu luaţi pietrişul de pe alei. Depozitaţi orice gunoi în containere.

SECŢIA ÎNTREŢINERE
CORPORAŢIA PORŢII

Primul pom destul de mare pentru a putea sta sub el era un dud, dar dedesubtul lui erau întinse plase fine ca să prindă fructele ce cădeau. Am trecut mai departe şi pe alee a apărut o femeie cu un copil.

Un copil! Nu ştiusem că există copii pe Poartă. Era o fetiţă de vreun an şi jumătate, care se juca cu o minge atât de mare şi de lentă în gravitaţia scăzută, încât părea un balon.

— Bună, Bob.

Asta a fost a doua surpriză: femeia care mă saluta era Gelle-Klara Moynlin. Fără să mă gândesc, am rostit:

— Nu ştiam că ai o fetiţă.

— Nici nu am. Se numeşte Kathy Francis, iar maică-sa mă lasă să o plimb uneori. Kathy, el e Bob Broadhead.

— Bună, Bob, făcu puştoaica, studiindu-mă de la vreo trei metri. Eşti prieten cu Klara?

— Aşa cred. E profesoara mea. Vrei să jucăm volei?

Kathy îşi încheie observaţiile asupra mea şi rosti atentă, pronunţând fiecare cuvânt limpede şi precis:

— Nu ştiu să joc volei, dar o să-ţi aduc şase dude. Atât ai voie.

— Mulţumesc.

M-am aşezat lângă Klara, care-şi strânsese genunchii la piept şi privea fetiţa:

— E drăguţă.

— Da, aşa cred. Oricum, e greu de spus când n-ai alţi copii în jur ca să faci o comparaţie.

— Nu-i prospectoare, nu?

Nu intenţionasem să glumesc, însă Klara râse cu poftă.

— Părinţii ei sunt permanent plecaţi. Oricum, în marea parte a timpului. Acum de pildă, maică-sa e în prospectare şi testare; mulţi fac asta. Poţi să-ţi petreci timpul străduindu-te să vezi ce voiau Heechee, înainte de a încerca soluţiile tale.

— Pare periculos.

Îmi făcu semn să tac. Se întorcea Kathy, purtând câte trei dude în fiecare palmă. Avea un fel ciudat de a merge: părea că nu foloseşte muşchii fesieri şi ai coapselor; se împingea pe rând pe călcâiul fiecărui picior şi se lăsa să plutească până la pasul următor. După ce mi-am dat seama de asta, am încercat şi eu şi s-a dovedit a fi un mod eficient de a umbla la o gravitaţie aproape de zero, dar reflexele mă trădau. Cred că trebuie să te fii născut pe Poartă, ca să poţi umbla aşa tot timpul.

În parc, Klara era mult mai relaxată şi mai feminină decât la cursuri. Sprâncenele ce păruseră masculine şi furioase deveniseră prietenoase. Continua să miroasă foarte atrăgător.

Era plăcut să flecăreşti cu ea, în timp ce Kathy se învârtea pe lângă noi, jucându-se cu mingea. Comparam locurile pe unde fusesem şi nu găseam nimic în comun. Singurul lucru oarecum mai asemănător era faptul că mă născusem aproape în aceeaşi zi cu fratele ei mai mic cu doi ani.

— Îţi iubeşti fratele? am întrebat-o.

— Sigur că da. El era cel mai mic. Era însă Berbec, născut sub semnul lui Mercur şi al Lunii. Din cauza asta, schimbător şi capricios. Cred că ar fi avut o viaţă complicată.

Mă interesa mai puţin s-o întreb ce se întâmplase cu el, cât dacă realmente credea în toate prostiile astea. Ar fi fost însă lipsă de tact şi, oricum, ea continua să vorbească:

— Eu sunt Săgetător. Iar tu… ah, sigur. Eşti ca Davide.

— Aşa cred, am rostit politicos. Eu, ăăă, nu prea cred în astrologie.

— Nu astrologie, ci geneţialogie. Una e superstiţie, cealaltă e ştiinţă.

— Aha…

— Văd că eşti suspicios, izbucni ea în râs. Nu contează. Dacă crezi, e-n regulă; dacă nu… la urma urmei nu trebuie să crezi în legea gravitaţiei ca să te faci praf, când cazi de la etajul două sute.

Kathy, care se aşezase lângă noi, întrebă politicoasă:

— Vă certaţi?

— Nu tocmai, scumpo, o mângâie Klara pe păr.

— Atunci e bine, Klara, pentru că eu trebuie să merg la toaletă şi nu cred că pot aici.

— Oricum, era vremea să plecăm. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bob. Ai grijă de melancolie, auzi?

Plecară mână în mână, Klara încercând să imite mersul aparte al fetiţei. Arăta interesant…

* * *

În aceeaşi seară, am mers cu Sheri la petrecerea de adio a lui Dane Metchnikov. Klara era şi ea acolo, arătând chiar şi mai bine într-o salopetă decupată la mijloc.

— Nu ştiam că-l cunoşti pe Dane, i-am spus.

— Care este? Vreau să spun că Terry m-a invitat. Intri?

Petrecerea se extinsese şi afară, în tunel. M-am uitat prin deschizătura uşii şi am rămas surprins văzând cât spaţiu era înăuntru; Terry Yakamora avea două camere întregi, ambele duble faţă de a mea. Avea o baie adevărată, sau, mă rog, un duş deasupra capului.

— Frumuşel, am rostit admirativ şi apoi am aflat din spusele altui musafir că şi Klara locuia în acelaşi tunel. Asta mi-a schimbat părerea asupra ei; dacă îşi putea permite chiria din acest sector, de ce mai stătea pe Poartă? De ce nu era înapoi acasă, cheltuindu-şi banii şi distrându-se? Sau, dacă tot rămăsese pe Poartă, de ce pierdea vremea abia scoţând-o la capăt cu slujba de instructoare şi nu pleca într-o altă expediţie?

N-am avut însă ocazia s-o întreb. În majoritatea nopţii, a dansat cu Terry Yakamora şi ceilalţi membri ai echipajului care aveau să plece.

O pierdusem din vedere pe Sheri, până când a venit ea la mine după un foxtrot lent, aproape static, aducându-şi partenerul. Acesta era un tânăr, aproape un băiat: arăta de vreo nouăsprezece ani. Îmi părea cunoscut: brunet, cu părul aproape alb, cu o barbă ca o semilună ce-i trecea pe sub bărbie. Nu venise de pe Pământ odată cu mine. Nu era în clasa noastră. Îl văzusem însă undeva.

Sheri făcu prezentările:

— Bob, îl ştii pe Francesco Hereira?

— Nu cred.

— E de pe crucişătorul brazilian.

Atunci mi-am amintit. Era unul dintre cei care scormoneau prin rămăşiţele de carne arsă din nava avariată, văzută cu câteva zile în urmă. După însemnele de pe manşete, era torpilor. Echipajele crucişătoarelor făceau, temporar, de pază pe Poartă şi căpătau şi învoiri. Când sosisem noi, el ieşise din tură. Tocmai atunci, cineva puse o bandă cu o horă şi după dans, cu răsuflarea întretăiată, m-am pomenit alături de Hereira, rezemat de un perete, i-am spus că-mi amintisem figura lui în episodul cu epava.

— Ah, da, domnule Broadhead. Îmi amintesc.

— E o muncă dură, am încercat să fac conversaţie. Nu?

Cred că băuse destul, aşa că-mi răspunse:

— Domnule Broadhead, făcu el analitic, definiţia tehnică a acestei părţi din meseria mea este „examinare şi înregistrare”. Nu-i întotdeauna dură. De exemplu, nu peste multă vreme vei pleca în expediţie şi când te vei întoarce, eu, sau altcineva cu aceeaşi slujbă,

îşi va băga nasul în toate găurile tale. O să-ţi cotrobăi buzunarele, o să cântăresc, măsor şi fotografiez fiecare lucru din nava ta. Asta ca să fiu sigur că nu vrei să scoţi ceva de valoare de pe navă şi de pe Poartă fără să achiţi Corporaţiei partea ce-i revine. Apoi înregistrez ce ai găsit: dacă nu-i nimic, scriu „zero” pe fişă şi un alt inspector de pe alt crucişător, ales la întâmplare, face exact acelaşi lucru. Aşa încât ai doi pe capul tău.

Nu părea ceva prea amuzant pentru mine, dar nici atât de rău pe cât mă aşteptam. I-am spus lucrul ăsta.

Zâmbi, descoperindu-şi dinţii mărunţi şi foarte albi.

— Când prospectorul care trebuie căutat e Sheri, sau Gelle-Klara nu-i rău, nu-i rău deloc. Ba te poţi distra de minune. Dar, domnule Broadhead, nu mă prea amuză să caut bărbaţi. Mai ales când sunt morţi. Ai fost vreodată în prezenţa a cinci corpuri omeneşti, moarte de trei luni, dar neîmbălsămate? Aşa a fost prima navă pe care am inspectat-o. Cred că ceva mai rău de atâta nu poate exista.

GĂRZI ŞI ÎNVOIRI
NAVA MILITARĂ SUA MAYAGUEZ

1. Următorii ofiţeri şi mb. de echipaj se găsesc în tranzit pe Poartă pentru o zi temporală, pentru inspecţie de contrabandă şi patrulare:

LINKY, Tina N/A
MASKO, Casimir, J srg. mj. 1
MIRARCHI, Iory S srg. 2

2. Următorii ofiţeri şi mb. de echipaj au învoire de 24 de ore temporale pe Poartă pentru odihnă şi recreere:

GRYSON, Katie W slt.
HARVEY, Iwan oprt. rdr.
HLEB, Caryle T srg. 1
HOLL, William F Jr srg. 2

3. Se atrage din nou atenţia tuturor ofiţerilor şi mb. de echipaj să evite orice conflict cu alţi ofiţeri şi mb. de echipaj de pe alte nave de patrulare, indiferent de naţionalitate sau de circumstanţe şi să nu divulge informaţii secrete, indiferent cărei persoane. Infracţiunile vor fi sancţionate prin interzicerea totală a accesului pe Poartă, putând ajunge până la tribunalul militar.

4. Serviciul pe Poartă este un privilegiu şi nu un drept. Dacă îl doriţi, trebuie să-l meritaţi.

Din ordinul CĂPITANULUI
NAVEI MILITARE SUA MAYAGUEZ

În momentul acela, apăru Sheri care-l solicită pentru un alt dans şi petrecerea continuă.

Erau o grămadă de petreceri. Am descoperit că aşa fusese dintotdeauna, numai că noi, nou-veniţii, nu prea ştiam dedesubturile. Însă acum, când ne apropiam de absolvire, cunoşteam tot mai multă lume. Existau petreceri de plecare. Existau petreceri de întoarcere, dar nu atât de multe ca primele. Chiar când echipajele se întorceau, nu aveau întotdeauna motiv de sărbătorire. Uneori, lipsiseră atâta vreme încât pierduseră contactul cu toţi prietenii. Alteori, când avuseseră noroc, nu voiau altceva decât s-o şteargă de pe Poartă şi să revină acasă. Şi, bineînţeles, alteori, nu se puteau da petreceri deoarece acestea sunt interzise în camerele de reanimare din Spitalul Terminal.

Viaţa nu era însă alcătuită doar din petreceri; aveam de studiat. La sfârşitul cursurilor, trebuia să devenim experţi în mânuirea navei, în tehnicile de supravieţuire şi în aprecierea obiectelor de valoare. Ei bine, eu nu prea eram. Sheri se prezenta şi mai rău decât mine. Se descurca în navigaţie şi avea un ochi ager în detectarea detaliilor ajutătoare pentru a aprecia eventualele bunuri găsite. Cu toate astea, nu putea reţine nimic din cursul de supravieţuire.

A fost groaznic când am învăţat împreună pentru examenele finale.

— Bun, îi spuneam, să zicem că avem o stea de tip F, cu o planetă cu zero virgulă opt G, presiunea parţială a oxigenului 130 milibari şi temperatura medie la ecuator de plus patruzeci grade Celsius. Ce costum îţi pui la coborâre?

— Îmi pui întrebări prea uşoare, făcu ea acuzator. Parcă ar fi Pământul…

— Atunci care-i răspunsul?

Se scărpină gânditoare sub sân apoi clătină din cap:

— Nimic. Adică, în timpul coborârii îmi pun un costum etanş, însă pe sol aş putea sta şi în bikini.

— Rahat! Poţi muri în mai puţin de douăsprezece ore. Caracteristici pământene înseamnă şi şansa unei biologii de tip pământean. Adică agenţi patogeni care să te distrugă.

— Bine, ridică ea din umeri, atunci îmi păstrez costumul până când, ăăă, verific existenţa agenţilor patogeni.

— Şi cum faci asta?

— Folosesc nenorocita aia de trusă, tâmpitule! Înainte să pot replica ceva, continuă repede: Adică, iau, ia să vedem… discurile cu Metabolisme Bazice din congelator şi le activez. Rămân pe orbită timp de douăzeci şi patru de ore până s-au activat, apoi când cobor pe planetă le expun şi fac citirile cu, ăă, C-44.

— C-33. Nu există nici un C-44.

— Bine, bine! Ah, mai împachetez un set de vaccinuri antigen aşa încât, dacă totuşi apare vreo problemă cu un microorganism, să-mi pot face o injecţie pentru imunitate temporară.

— Până aici cred că-i bine, am rostit fără convingere.

Desigur, în practică, nu trebuia să-şi reamintească totul.

Avea să citească indicaţiile de pe truse, sau să-şi pună casetele cu cursuri sau, şi mai bine, avea să fie cu cineva care mai zburase şi ştia chestiile astea. Exista însă posibilitatea de a interveni ceva neprevăzut şi să fie obligată să se descurce pe cont propriu. Asta ca să nu mai pomenesc de faptul că avea de trecut examenele.

— Altceva, Sheri?

— Lucrurile obişnuite, Bob! Trebuie să recit toată lista? Bine: emiţătorul radio; acumulatorul de rezervă; trusa geologică; raţii de hrană pentru zece zile – şi să nu mănânc absolut nimic de pe planetă, chiar dacă lângă navă ar fi o tonetă cu chiftele. Şi un ruj suplimentar şi câteva şerveţele sanitare.

Aşteptam. Surâse drăgălaş, răbdătoare.

— Dar arme?

— Arme?

— Da, ce dracu! Dacă-i o planetă similară Pământului, care sunt şansele ca să existe viaţă?

— A, da! Ia să vedem… Da, dacă o să am nevoie de ele, o să le iau. Dar… stai o clipă: când sunt pe orbită, caut cu spectrometrul dacă există metan în atmosferă. Dacă nu există, atunci nu este nici viaţă şi nu trebuie să-mi fac griji.

— Nu există *mamifere* şi trebuie să-ţi faci griji. Insectele? Reptilele? Duglacii?

— Duglacii?

— E un cuvânt pe care l-am inventat acum, ca să descriu un fel de viaţă necunoscută şi care nu produce metan în intestine, dar care mănâncă oameni.

— Da, da… Bine, o să iau o armă de şold şi douăzeci de încărcătoare de muniţie. Bun, dă-mi altă problemă.

Cam asta făceam. Când abia începusem să repetăm, ascultându-ne unul pe altul, de obicei într-un astfel de punct sfârşeam, zicând: „Ei, oricum, nu-mi fac griji pentru c-o să fii acolo cu mine” sau „Sărută-mă, prostule”. După un timp, însă, am terminat cu obiceiul ăsta.

Până la urmă am absolvit. Cu toţii.

După examene, Sheri, eu, cei patru Forehanzi, ceilalţi care veniseră cu noi de pe Pământ şi încă vreo şase-şapte care apăruseră din alte părţi, am dat o petrecere de absolvire. N-am mai invitat pe nimeni, cu excepţia instructorilor. Au venit cu toţii, urându-ne noroc. Klara a venit mai târziu, a golit rapid un pahar şi ne-a sărutat pe toţi, bărbaţi şi femei, ba chiar şi pe puştiul finlandez care nu putea învăţa

nici o limbă străină. Cu siguranţă, el urma să aibă necazuri. Pe Poartă existau benzi cu instrucţiuni în fiecare limbă de care aţi auzit vreodată, iar dacă nu aveau exact dialectul solicitat, programau un computer translator să ofere analogia cea mai apropiată. Asta îţi ajunge ca să parcurgi cursurile şi să treci examenele, dar adevăratele probleme abia acum începeau. Nu te poţi aştepta să fii acceptat de un echipaj care nu-ţi poate vorbi. Blocajul lui nu-i permitea să înveţe nici o altă limbă, iar pe Poartă nu mai exista nici o fiinţă care să vorbească finlandeza.

Ne-am întins în tunel de-a lungul a trei uşi: a lui Sheri, a Forehanzilor şi a mea. Am dansat şi am cântat până când s-a făcut destul de târziu ca unii dintre noi să o şteargă şi atunci am format numărul lansărilor disponibile pe ecranul PV. Plini de bere şi de „iarbă”, am tras la sorţi pentru prima alegere şi eu am câştigat.

Ceva s-a petrecut în capul meu. Nu m-am trezit, propriu-zis. Nu-i vorba de aşa ceva. Continuam să mă simt vesel, încălzit şi receptiv la tot ceea ce se întâmpla. Însă o parte a minţii mele se deschidea, şi o pereche de ochi limpezi priveau atenţi viitorul şi judecau.

— Deh, am spus, nu-mi place să fiu prea norocos. Sess, tu ai ieşit al doilea; alege tu.

— Treizeci-unu-zero-nouă, răspunse el prompt; toţi Forehanzii se deciseseră de multă vreme în urma unor consilii de familie. Mulţumesc, Bob!

I-am răspuns printr-un gest neglijent cu mâna. De fapt, nu-mi datora nimic. Era vorba de un Unu şi n-aş fi luat un Unu pentru nimic în lume. De altfel, pe ecran nu exista nimic care să-mi convină. Am zâmbit spre Klara şi i-am făcut cu ochiul; ea păru serioasă o clipă, apoi făcu la fel, dar redeveni serioasă. Am înţeles că îşi dăduse seama că pricepusem: toate aceste lansări erau refuzate. Cele mai bune erau înhăţate imediat ce erau anunţate de cei care se întorceau sau de echipajele permanente.

Sheri era a cincea şi când i-a venit rândul m-a privit direct.

— O să iau Treiul ăsta, dacă-l pot umple. Ce zici, Bob? Vrei să vii, sau nu?

Am chicotit.

— Sheri, i-am spus, convingător de dulce, nici unul dintre cei întorşi nu-l vrea. E o navă blindată. Habar n-ai *unde* dracu poate merge. Şi apoi e prea mult verde în panoul de ghidare ca să mă atragă. (Bineînţeles, în realitate, nimeni nu ştia ce însemna culoarea, dar în şcoală exista superstiţia că prea mult verde însemna o misiune extrem de periculoasă.)

— E singurul Trei disponibil; oferă şi o primă.

— Nu-i pentru mine, scumpo. Întreab-o pe Klara; ea a zburat de mai multe ori şi-i respect judecata.

— Te întreb pe tine, Bob.

— Nu. O să aştept ceva mai bun.

— Eu nu aştept, Bob. Am vorbit deja cu Willa Forehand şi este de acord. În cel mai rău caz, o să completăm locul cu… oricine, făcu ea privind spre puştiul finlandez care zâmbea beat în faţa ecranului. Dar… vorbisem c-o să plecăm împreună.

Am clătinat din cap.

— Atunci stai aici şi putrezeşte! izbucni ea. Amica este la fel de speriată ca tine!

Ochii aceia treji dinăuntrul meu o priviră pe Klara şi remarcară expresia nemişcată, îngheţată a chipului ei; surprins, mi-am dat seama că Sheri avea dreptate. Klara îmi semăna. Amândurora ne era frică să plecăm.

Anunţuri

GILLETTE, RONALD C., a părăsit Poarta în cursul anului trecut. Oricine deţine informaţii asupra lui e rugat să-i informeze soţia, Annabelle, Legaţia Canadiană, Tharsis, Marte. Bună recompensă.

PILOŢI EXTERIORI, banii voştri se pot înmulţi în vreme ce sunteţi plecaţi. Investiţi în stocuri mutuale, capitaluri, acţiuni şi alte posibilităţi. Onorarii reduse pentru consultaţii. 88-301.

DISCURI PORNO pentru călătoriile lungi şi singuratice. 50 de ore, 500$. Posibilităţi de comenzi speciale cu modelele preferate. 87-108.

11

— Mă tem că şedinţa asta nu va fi prea productivă, îi spun lui Sigfrid. Sunt pur şi simplu epuizat. Sexual, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Desigur că înţeleg, Bob.

— Aşa încât nu prea am multe de povestit.

— Îţi aminteşti vreun vis?

Mă foiesc pe canapea. Întâmplător, îmi amintesc unul sau două.

— Nu, răspund.

Sigfrid îmi cere mereu să-mi povestesc visele. Nu-mi place.

Când a sugerat pentru prima dată ideea, i-am spus că nu visez prea des. Mi-a replicat răbdător:

— Bob, cred că ştii că toţi oamenii visează. În stare de trezie se poate să nu ţi le reaminteşti. Însă dacă încerci, izbuteşti.

— Nu, nu pot. Tu poţi. Tu eşti o maşină.

— Ştiu că sunt o maşină, Bob, dar vorbeam despre tine. Vrei să faci o experienţă?

— Poate.

— Nu-i greu. Seara, pune un creion şi o hârtie lângă pat. Imediat cum te trezeşti, scrie tot ce îţi aminteşti.

— Dar nu-mi amintesc absolut nimic din vise.

— Cred că merită să încerci, Bob.

Am încercat. Şi, să ştiţi, am început să îmi reamintesc visele. La început, fragmente. Le scriam pe hârtie şi, uneori, i le povesteam lui Sigfrid, care era în culmea fericirii. Îi plăceau visele.

Eu nu prea le vedeam rostul... Cel puţin, la început. Apoi s-a întâmplat ceva care m-a convertit.

Într-o dimineaţă, m-am trezit dintr-un vis atât de neplăcut şi de verosimil încât câteva clipe am crezut că-i real; şi atât de îngrozitor încât nu îndrăzneam să-mi imaginez că a fost doar un vis. M-a zguduit în aşa hal că am început, cu cea mai mare viteză, să scriu tot ce-mi aminteam. Deodată, a sunat telefonul. Am răspuns şi... în minutul cât am fost la telefon, am uitat totul! Nu-mi aminteam absolut nimic. Atunci am citit ceea ce scrisesem deja, şi totul mi-a revenit în minte.

Dar, după o zi sau două, când am fost la Sigfrid, uitasem din nou! Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Nu aruncasem însă hârtia şi a trebuit să i-o citesc. Acela a fost unul dintre momentele când cred că a fost extrem de încântat, atât de el cât şi de mine. Toată ora, a învârtit visul ăla pe toate părţile. În fiecare părticică a lui găsea înţelesuri şi simboluri. Nu mai ştiu care anume, dar ţin minte că nu eram la fel de încântat.

De fapt, ştiţi ce-i într-adevăr distractiv? Când am ieşit de la el, am azvârlit foaia de hârtie. Iar acum, să mor eu dacă mai ţin minte despre ce era vorba în vis.

— Văd că nu vrei să vorbeşti despre vise, spuse Sigfrid. Ai vrea să vorbeşti despre altceva?

— Nu tocmai.

Câteva clipe tace şi ştiu că o face special ca să-mi dea ocazia să spun ceva; poate vreo prostie. De aceea, rostesc:

— Pot să te întreb ceva, Sigfrid?

— Te-aş putea împiedica, Rob?

Uneori, cred că într-adevăr încearcă să zâmbească. Zău, să zâmbească. Aşa îi sună glasul.

— Uite ce vreau să te întreb: ce faci cu toate lucrurile pe care ţi le spun?

— Nu sunt sigur că am înţeles întrebarea, Robbie. Dacă te referi la sistemul de stocare al informaţiilor, răspunsul o să fie cam tehnic.

— Nu, nu mă refeream la asta.

Ezit, încercând să reformulez întrebarea şi mirându-mă de ce vreau s-o pun. Cred că totul se trage de la Sylvia, care se convertise la catolicism. O invidiam realmente – pe ea şi biserica ei – şi o lăsam să înţeleagă că o consideram o proastă deoarece părăsise credinţa. În realitate, invidiam actul spovedaniei. Capul mi-era plin de temeri

şi îndoieli de care nu puteam scăpa. Mi-ar fi plăcut să mă descarc preotului parohiei, îmi dădeam seama că poţi obţine o structură ierarhică frumuşică: tot rahatul din capul meu vărsându-se în confesional, de unde parohul îl toarnă episcopului diocezei (sau cum s-o fi numind; nu ştiu prea multe despre biserică), şi de acolo ajunge la papă, care adună într-un rezervor toate durerile, mizeriile şi vinovăţiile omenirii pentru ca apoi să le trimită direct lui Dumnezeu. (Mă rog, presupunând că există un Dumnezeu, sau cel puţin o adresă numită „Dumnezeu”, unde poţi trimite rahatul.)

```
1316  "S" Este foarte sănătos   115.215
      că priveşti               115.220
      ruptura ta cu Drusilla    115.225
      ca pe o învăţătură, Bob.  115.230
1318  "C" Sunt o persoană foarte        115.235
      sănătoasă, Sigfrid,       115.240
      de aceea mă şi aflu aici. 115.245
1319  IRRAY (DE) = IRRAY (DF)           115.250
1320  "C" Oricum, asta-i viaţa, o       115.255
      o învăţătură după alta    115.260
      iar când ai terminat      115.265
      cu toate învăţăturile,    115.270
      ai absolvit şi,           115.275
      drept diplomă, mori.      115.280
```

Oricum, chestia este că aveam o viziune asemănătoare asupra psihoterapiei: rigolele locale se deşertau în canalele colectoare şi de acolo în sistemul de canalizare ce se ramifica din psihanaliştii în carne şi oase. Nu ştiu dacă înţelegeţi ce am vrut să spun. Dacă Sigfrid ar fi fost o persoană adevărată, n-ar fi putut ţine în el toată mizeria ce i se toarnă într-una pe gât. Întâi şi întâi, ar fi avut şi el probleme personale. Le-ar fi avut şi pe ale mele, pentru că aşa aş fi scăpat eu, descărcându-le în spinarea lui. Le-ar mai fi avut şi pe ale celorlalţi cu care împart această canapea; iar el trebuia să se descarce la rândul său următorului om care îl psihanaliza pe *el,* şi tot aşa, până ajungem… la cine? La fantoma lui Sigmund Freud?

Sigfrid însă nu-i real. E o maşină. Nu poate simţi durerea. Atunci *unde* merg toate durerile şi zoaiele?

Încerc să-i explic toate astea şi închei:

— Înţelegi, Sigfrid? Dacă eu îţi transmit necazurile mele şi tu le dai mai departe, totul trebuie să se sfârşească undeva. Mie nu mi se pare adevărat că totul se poate termina sub forma unor bule magnetice într-o bucată de cuarţ pe care n-o *simte* nimeni, niciodată.

— Nu cred că e profitabil să discutăm despre natura durerii, Bob.

— Dar, este profitabil să discutăm dacă eşti real, sau nu?

Aproape că suspină.

— Bob, cred că nici natura realităţii nu merită să fie discutată. Ştiu că sunt o maşină. Tu ştii că sunt o maşină. Atunci ce căutăm noi doi aici? Ne-am întâlnit pentru ca eu să fiu ajutat?

— Uneori, îmi pun şi eu aceeaşi întrebare, mă îmbufnez.

— Nu prea cred lucrul acesta. Cred că tu ştii că te afli aici pentru a te ajuta *pe tine* şi pentru asta trebuie să încerci să provoci o reacţie în *tine.* Ceea ce fac eu cu informaţiile îţi poate stârni curiozitatea şi, în acelaşi timp, îţi oferă o scuză de a petrece aceste şedinţe în discuţii intelectuale în locul terapiei…

— *Touché*, Sigfrid, îl întrerup eu.

— Da. Însă ceea ce faci tu cu informaţiile creează diferenţa între sentimente şi comportamentul mai bun, sau mai puţin bun, în situaţii importante pentru tine. Te rog, Bob, preocupă-te de ceea ce se află în capul tău, nu în al meu.

— Pe bune că eşti o maşină dată dracu' de deşteaptă, Sigfrid, fac eu admirativ.

— Am impresia că în realitate spui: „Te detest al dracului, Sigfrid”.

Nu l-am mai auzit niciodată rostind aşa ceva şi mă surprinde, până îmi amintesc că, de fapt, eu însumi i-am spus chestia asta şi nu numai o dată. E absolut adevărat.

Îl detest.

Încearcă să mă ajute, şi pentru asta îl urăsc. Mă gândesc la frumuşica şi apetisanta S.Ya. şi cât de doritoare este să facă orice i-aş cere, sau aproape orice. Vreau foarte mult să-l fac pe Sigfrid să *sufere.*

12

Revenind în cameră într-o dimineaţă, am găsit telefonul bâzâind subţire ca un ţânţar îndepărtat şi furios. Am format codul pentru mesaje şi am aflat că directoarea adjunctă a personalului dorea să mă prezint în biroul ei, la ora zece. Deja era trecut de zece. Îmi făceam obiceiul să petrec mult timp, şi în special nopţi, împreună cu Klara. Culcuşul era mult mai confortabil decât al meu. De aceea am primit mesajul pe la unsprezece şi întârzierea mea n-a avut darul s-o îndulcească pe directoare.

Se numea Emma Fother şi era o femeie foarte grasă. A trecut peste scuze şi a început:

— Ai absolvit cursurile acum şaptesprezece zile şi de atunci n-ai făcut nimic.

— Aştept misiunea care să-mi convină, am răspuns.

— Cât ai de gând să aştepţi? Mai sunt achitate doar următoarele trei zile.

— Mda, am început eu aproape crezând în ceea ce spuneam de fapt, voiam să vin chiar astăzi la dumneavoastră. Aş dori o slujbă aici, pe Poartă.

— Phau! (Nu mai auzisem pe cineva zicând aşa ceva, dar cam aşa sunase.) De asta ai venit pe Poartă, să cureţi latrine?

RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-31. Zborul 08D27. Echipaj C. Pitrin, N. Ginza, J. Krabbe.

Timp de tranzit în exterior: 19 zile 4 ore. Poziţia nesigură, vecinătatea (±2 a.l.) lui Zeta Tauri.

Rezumat: „Am ajuns în orbita transpolară a unei planete cu raza 0,88 din cea terestră, la 0,4U.A. Planeta poseda trei sateliţi mici detectaţi. Computerul a calculat existenţa a şase alte planete. Steaua de tip K7.

Am efectuat asolizarea. Se pare că planeta a trecut printr-o perioadă de încălzire. Nu există calote glaciare şi ţărmurile par recente. Nu s-au constatat urme de populaţie sau de viaţă inteligentă.

Radarul a depistat în orbita planetei o staţie Heechee de Joncţiune. Ne-am apropiat de ea. Era intactă. Forţând o intrare, a explodat şi N. Ginza a fost ucis. Nava noastră a fost avariată şi pe drumul de întoarcere J. Krabbe a decedat. Nu am descoperit artefacte. Mostrele biologice de pe planetă au fost distruse în momentul avarierii navei."

Eram destul de sigur că era o cacialma pentru că nu existau atât de multe latrine; gravitaţia era prea mică.

— O misiune care să-mi convină poate apărea oricând.

— Bineînţeles, Bob. Ştii, oamenii ca tine mă pun pe gânduri. Ai idee cât de *importantă* este munca noastră aici?

— Daa… cred că…

— Un univers întreg ne aşteaptă acolo, afară, pentru a-l descoperi şi aduce printre noi! Poarta este singurul mod în care-l putem atinge. Un om ca tine, care a crescut în fermele de plancton…

— De fapt în minele de hrană Wyoming.

— Nu contează amănuntele! Ştii câtă nevoie are rasa umană de ceea ce-i putem oferi de aici. Tehnologii noi… Surse noi de energie… Hrană! Planete pentru colonizare…

Clătină din cap şi scotoci prin sertarul biroului, părând atât furioasă cât şi îngrijorată. Probabil se săturase de trântorii şi paraziţii pe care încerca să-i convingă să plece în misiuni, acolo unde era normal să fim, totuşi cred că furia îi provenea şi din obligaţia de a sta pe Poartă. Abandonă sertarul şi se ridică, deschizând un fişet.

— Să presupunem că ţi-aş găsi o slujbă, rosti ea peste umăr. Singurele cunoştinţe folositoare aici sunt din prospectare, şi nu le foloseşti…

— Accept ori… aproape orice.

Mă privi batjocoritoare şi reveni îndărătul biroului. Era extraordinar de graţioasă, considerând faptul că avea o masă de o sută de kilograme. Poate că ceea ce o ţinea pe Poartă, în această slujbă, era tocmai visul de a se simţi mai uşoară.

— Vei face una dintre cele mai grele munci necalificate, mă preveni. Nu-i plătită prea bine. Unu optzeci pe zi.

— O iau!

— Din leafă ţi se va scade Întreţinerea. Mai pune vreo douăzeci de dolari pe zi pentru mâncare, şi cu ce mai rămâi?

— Dacă am nevoie de mai mult, o să fac şi alte munci.

— Nu faci altceva decât să amâni clipa, Bob, suspină ea. Nu ştiu… Domnul Hsien, directorul, ţine sub observaţie cererile de angajare. O să-mi fie foarte greu să-i justific angajarea ta. Şi ce o să te faci dacă te îmbolnăveşti şi n-o să poţi lucra? Cine o să-ţi plătească taxele?

— Atunci o să mă întorc de unde am venit.

— Şi risipeşti toată instrucţia primită? Clătină din cap. Mă dezguşti.

Totuşi îmi întinse un tichet de muncă, conform căruia trebuia să mă prezint la şeful de echipă pe nivelul Grand, sectorul nordic, pentru întreţinerea Plantelor.

Nu mi-a plăcut întrevederea cu Emma Fother, însă fusesem prevenit. Când i-am povestit Klarei, seara, mi-a spus că scăpasem uşor.

— Ai avut noroc că ai dat peste Emma. Bătrânul Hsien are obiceiul să-i ţină pe tipi până când li se termină banii pentru taxe.

— Şi dup-aia? M-am ridicat şi m-am aşezat pe marginea patului, căutându-mi papucii. Te aruncă-n spaţiu?

— Lasă ironiile, s-ar putea ajunge şi la asta. Hsien e pe linia Mao, foarte dur faţă de indivizii care nu se încadrează în societate.

— Mă înnebunesc după ce-mi spui!

Ea zâmbi, se rostogoli şi îşi frecă nasul de spatele meu:

— Diferenţa între noi doi, Rob, începu ea, este că eu am ceva lovele din prima misiune. Nu-s prea multe, dar suficient. În plus, eu am fost în spaţiu, şi Corporaţia are nevoie de cei ca mine pentru a-i instrui pe cei ca tine.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de şoldul ei, m-am întors pe jumătate şi mi-am aşezat mâna pe ea, lipsit de orice intenţie, numai pentru a-i simţi trupul. Existau anumite lucruri despre care nu prea vorbeam, dar…

— Klara?

— Da?

— Cum e într-o misiune?

Pentru o clipă îşi frecă bărbia de braţul meu, privind holograma lui Venus de pe perete.

— Înfiorător, îmi răspunse.

Am aşteptat, însă n-a mai spus nimic, iar lucrul ăsta îl ştiam deja. Eu eram înspăimântat chiar aici, pe Poartă. Nu trebuia să plec în Misterioasa Călătorie Heechee ca să înţeleg ce înseamnă „înfiorător”. Simţeam deja.

— Nu prea ai de ales, dragă Bob, continuă ea aproape cu tandreţe.

— Nu, n-am! m-am înfuriat brusc. Mi-ai descris în mod exact întreaga viaţă, Klara. Niciodată n-am avut de ales, cu excepţia momentului când am câştigat la loterie şi am hotărât să vin aici. Şi nu-s sigur c-am făcut cea mai bună alegere.

Ea căscă şi se frecă din nou de braţul meu.

— Dacă nu mai facem dragoste, decise, vreau să mănânc ceva înainte de culcare. Haide la Blue Hell, şi-ţi fac eu cinste.

* * *

Întreţinerea Plantelor însemna într-adevăr întreţinerea plantelor: în special a iederii, care contribuia la oxigenarea Porţii. M-am prezentat la slujbă şi, surpriză! – de fapt o surpriză plăcută – şeful de echipă era vecinul meu fără picioare, Shikitei Bakin.

M-a primit de-a dreptul încântat.

— Ce minunat că eşti alături de noi, Robinette. Credeam că o să pleci imediat în misiune.

— În curând, Shicky. La prima disponibilitate convenabilă, am şters-o.

— Bineînţeles.

Nu mai insistă şi mă prezentă celorlalţi. Nu le-am reţinut numele, doar că fata era un fel de rudă cu profesorul Hegramet, celebrul heecheeolog de pe Pământ, iar cei doi bărbaţi fuseseră, fiecare, în vreo două misiuni. De fapt, n-aveam nevoie să le ştiu numele. În mod tacit, cu toţii înţelegeam ce-i cu noi. Nici unul nu era pregătit să-şi pună numele pe lista lansărilor.

Eu nu eram nici măcar în stare să-mi permit să mă gândesc la asta.

Totuşi, întreţinerea Plantelor ar fi fost un loc bun pentru meditaţie. Shicky m-a pus imediat la treabă, să fixez cu gunk suporţi pe pereţii din metal Heechee. Gunkul era un fel de adeziv special. Se lipea atât de metal cât şi de folia nervurată a vitrinelor pentru plante şi nu conţinea solvenţi care să poată contamina aerul. Era extrem de scump. Dacă nimerea pe tine, te învăţai să trăieşti cu el cel puţin până pielea din porţiunea respectivă se descuama. Dacă încercai să-l cureţi în alt fel, îţi provocai leziuni.

După ce terminam norma zilnică de suporţi, mergeam la uzina de ape menajere şi canalizare de unde luam containere umplute cu humus şi acoperite cu o peliculă celulozică. Le aşezam pe suporţi, răsuceam piuliţele de fixare şi le conectam la rezervoarele de apă. Pe Pământ fiecare container ar fi cântărit în jur de o sută de kilograme, dar pe Poartă asta nu însemna nimic; folia din care erau făcute le asigura suficientă rigiditate. După ce le montam, Shicky le umplea cu răsaduri, iar noi ne apucam să pregătim alţi suporţi. Era amuzant să-l priveşti pe Shicky. Purta tăvile cu răsaduri de iederă agăţate de gât, aşa cum fac vânzătoarele de ţigări. Cu o mână se ţinea la nivelul containerului, iar cu cealaltă înfigea răsadurile prin peliculă.

Munca era uşoară, avea o importanţă mare (aşa cred) şi-ţi ocupa timpul. Shicky nu ne chinuia prea tare. Îşi stabilise un fel de normă zilnică. Atâta vreme cât instalam şaizeci de containere, nu-i păsa dacă mai greşeam, cu condiţia să păstrăm discreţia. Uneori, apărea şi Klara, câteodată însoţită de fetiţă, dar aveam şi alţi vizitatori. Când existau timpi morţi şi nici n-aveai cu cine flecări, puteai hoinări o oră sau două. Am explorat toate colţurile necunoscute până atunci ale Porţii şi cu fiecare zi îmi amânam decizia.

Cu toţii vorbeam despre plecări. Aproape în fiecare zi puteam auzi bubuitura şi vibraţiile din momentul când un lander se desprindea din doc, împingând nava afară, unde pilotarea era preluată de sistemul Heechee. Adesea simţeam şi şocul, mai lin şi mai scurt, al reîntoarcerii unei nave. Serile mergeam la diverse petreceri. Acum, însă, aproape întreaga mea clasă plecase. Sheri se îmbarcase pe un Cinci – nu am mai văzut-o, ca s-o întreb de ce îşi schimbase planurile şi, de fapt, nici nu voiam să aflu; toţi ceilalţi membri ai echipajului erau bărbaţi. Toţi vorbeau germana, însă presupun că Sheri s-a gândit că se putea descurca binişor şi fără cuvinte. Ultima care a plecat a fost Willa Forehand. Klara şi cu mine am mers la petrecerea ei de adio, apoi la docuri ca să-i urmărim lansarea. Eu trebuia să fiu la muncă, dar ştiam că Shicky n-o să se supere. Din nefericire, a participat şi domnul Hsien şi mi-am dat seama că mă recunoscuse.

— Fir-ar al dracului, i-am spus Klarei.

Ea a chicotit, m-a luat de mână şi am şters-o de acolo. Am hoinărit până am dat de un puţ ascensional şi am urcat la nivelul următor. Ne-am aşezat pe malul Lacului Superior.

— Bob, ce fraier eşti, mi-a spus Klara. N-o să te dea afară pentru că ai chiulit o dată. Pesemne că o să-ţi facă morală.

Am ridicat din umeri şi am aruncat o pietricică în lacul ce se curba în sus, acoperind vreo două sute de metri pătraţi, în interiorul Porţii. Mă simţeam mizerabil şi mă întrebam dacă am atins punctul unde imaginile neplăcute ale riscului unei morţi groaznice în spaţiu erau depăşite de senzaţiile neplăcute de umilinţă pe Poartă. Un amănunt

interesant despre frică. N-o simţeam. Ştiam că singurul motiv pentru care nu plecasem era teama, dar n-o simţeam ca atare, ci doar ca pe o prudenţă normală.

Anunţuri

BUCĂTĂREASĂ, FEMEIE de serviciu sau partener. Taxe de întreţinere + $10/zi. Phyllis, 88-423.

DELICATESE, IMPORTURI. Specialităţi terestre. Ocazie unică. Apelaţi la Grouped Mass Guarantee, singura firmă ce vă poate servi cu orice produs doriţi. Economisiţi comenzile unicat costisitoare! Sears, Bradlee. Cataloage G.U.M. disponibile. 87-747.

NOU VENIT din Australia, M., arătos, caut partener F., care să vorbească franceza. 65-182

— Cred, am spus, privindu-mă cum încep propoziţia dar fără să ştiu cum aveam s-o termin, cred că am s-o fac. Vrei să vii cu mine?

Klara se ridică, scuturându-şi hainele. După un moment, răspunse:

— Poate. La ce te-ai gândit?

Nu mă gândisem la nimic. Eram un simplu spectator, privind cum rosteam lucruri ce-mi zbârleau părul. Am răspuns însă de parcă plănuisem zile întregi:

— Mă gândeam că ar fi o idee bună să luăm o reluare.

— Nici gând! Părea aproape furioasă. Dacă plec, mă duc unde-i rost de bani serioşi.

Bineînţeles, acolo erau şi primejdiile serioase. Deşi chiar reluările puteau lua o turnură neplăcută.

Chestia cu reluările este că pleci, ştiind că cineva a mai fost cu nava respectivă, s-a întors şi, în plus, a făcut o descoperire pentru care merită să mai insişti. Unele dintre ele sunt chiar pline de bogăţii. Aşa este Lumea lui Peggy, de unde ne vin bobinele de încălzire şi blănurile. Aşa este Eta Carina Şapte, care e probabil plină de lucruri de valoare… dacă poţi ajunge la ea. Necazul e că de la ultima vizită Heechee acolo, planeta a traversat o eră glaciară. Furtunile sunt teribile. Din cinci landere, unul singur s-a întors neavariat şi cu întreg echipajul. Un lander n-a mai revenit deloc.

În general vorbind, Poarta nu prea încurajează reluările. Atunci când prospecţiunile sunt uşoare, cum e cazul lui Peggy, ţi se oferă o sumă netă şi nu un procentaj. Se plătesc, de fapt, nu obiectele comercializabile, ci hărţile. Aşa încât, ieşi în spaţiu şi-ţi petreci timpul învârtindu-te pe orbită, încercând să descoperi anomaliile geologice care indică existenţa unor excavaţii Heechee. Poţi să nu asolizezi deloc. Suma oferită e bunicică, dar nu foarte mare. Trebuie să faci cel puţin douăzeci de expediţii ca să-ţi asiguri un venit pe

viaţă, dacă accepţi să lucrezi numai pentru Corporaţie. Dacă te-ai hotărât să lucrezi pe cont propriu şi să prospectezi, trebuie să plăteşti o parte din profituri echipajului care a descoperit locul, iar din ceea ce rămâne dai un procentaj Corporaţiei. În felul ăsta rămâi cu o părticică din ceea ce ai putea obţine dintr-o descoperire inedită, chiar dacă nu se stabileşte acolo o colonie care să-ţi mai aducă ceva venituri ulterioare.

Shikitei Bakin către Aritsune, preastimatul său nepot

Mă simt copleşit de bucuria de a afla vestea naşterii primului tău copil. Nu dispera. Probabil că următorul va fi băiat.

Cu umilinţă îmi cer scuze că nu v-am scris, dar am puţine de spus. Îmi fac meseria, şi încerc să creez frumuseţe unde pot. Poate că într-o zi, voi ieşi din nou în spaţiu. Nu e uşor fără picioare.

Să fii sigur, Aritsune, că mi-aş putea cumpăra picioare noi. Chiar acum câteva luni a existat un ţesut extrem de compatibil. Dar preţul! … Aş putea la fel de bine să-mi cumpăr Integrala Medicală. Eşti un nepot bun, când îmi spui să-mi folosesc capitalul în acest scop, însă eu trebuie să decid. Îţi trimit acum jumătate din capital pentru a-l pune pe numele strănepoatei mele. Dacă voi muri aici, veţi primi totul ca să puteţi trăi fără griji, tu, nevasta ta şi copiii voştri. Asta este ceea ce doresc. N-are rost să te împotriveşti.

Întreaga mea dragoste pentru voi toţi. Dacă se poate, trimite-mi o holo cu vişini înfloriţi – vor înflori în curând, nu-i aşa? Aici îţi pierzi iute simţul timpului!

Cu dragoste,

Bunicul tău.

Poţi, de asemenea, să-ţi încerci norocul în expediţiile dotate cu prime: o sută de milioane de dolari, dacă găseşti o civilizaţie extraterestră, cincizeci de milioane pentru descoperirea unei nave Heechee mai mare decât un Cinci, un milion pentru localizarea unei planete locuibile.

Pare ciudat că se plăteşte doar un nenorocit de milion pentru o întreagă planetă nouă? Dar, odată ce ai găsit-o, ce să faci cu ea? Nu poţi muta excesul de populaţie, pentru că nu se pot trimite mai mult de patru persoane. Acestea, plus pilotul abia încap în cea mai mare navă a Porţii. (Iar dacă n-ai pilot, nava nu revine singură.) De aceea, Corporaţia a înfiinţat doar câteva colonii micuţe dintre care una, foarte bogată, este pe Peggy. Ea nu rezolvă însă problema celor douăzeci şi cinci de miliarde de fiinţe omeneşti, majoritatea victimele inaniţiei.

O astfel de primă nu se obţine cu o reluare. Poate că, în realitate, nici nu poţi pune mâna pe o primă, poate că obiectivele respective nici nu există.

E ciudat că nimeni n-a găsit urmele altor fiinţe inteligente, deşi au trecut optsprezece ani şi au avut loc vreo două mii de zboruri. Există vreo duzină de planete locuibile, plus încă o sută pe care oamenii ar *putea* trăi, dacă ar fi absolută nevoie, aşa cum trăiesc pe Marte şi pe, sau mai degrabă în, Venus. S-au descoperit câteva semne ale unor civilizaţii care nu erau Heechee. Bineînţeles, însă, există urmele Heechee. Până acum în cotloanele din Venus s-au găsit mai multe asemenea obiecte decât oriunde în galaxie. Până şi Poarta fusese curăţată înainte de a fi abandonată.

Să-i ia naiba de Heechee, de ce au trebuit să fie atât de meticuloşi?

* * *

Am renunţat astfel la afacerea cu reluările pentru că nu era rost de cine ştie ce bani şi nu ne-am mai gândit nici la misiunile premiate, neştiind cum să le alegem.

În cele din urmă, ne-am oprit din vorbit şi ne-am privit pentru ca, mai târziu, nici măcar să nu ne privim.

Indiferent de cele spuse, nu plecam. Nu aveam hotărârea necesară. Klara îşi tocise nervii în ultima misiune, iar mie îmi lipseau cu desăvârşire.

— Asta-i, spuse ea, ridicându-se şi întinzându-se. Cred că mă duc la cazinou să câştig ceva lovele. Vrei să vii?

Am clătinat din cap.

— Mă-ntorc la slujbă. Dacă nu m-au dat afară încă.

Ne-am sărutat de despărţire la cablul ascensorial şi când am ajuns la nivelul meu, m-am întins, am bătut-o pe gleznă şi am sărit. Nu aveam o dispoziţie grozavă. Ne străduisem într-atât să ne convingem că nu exista nici o lansare destul de promiţătoare ca să merite riscul, încât aproape credeam.

Bineînţeles, nici măcar nu pomenisem despre celelalte bonificaţii: primele de pericol.

Trebuie să fii destul de sonat ca să mergi în asemenea misiuni. Uneori, Corporaţia oferă o primă de vreo jumătate de milion echipajului care încearcă acelaşi traseu de pe care… nu s-a întors o navă. Motivaţia este că poate s-a defectat ceva la navă, că s-a terminat combustibilul şi o altă misiune ar putea chiar salva oamenii din prima. (Ce să zic!) Evident, ceea ce distrusese prima navă putea fi încă acolo, gata să ucidă în continuare.

A mai existat apoi o perioadă când se oferea un milion, mai târziu ajungând la cinci milioane, dacă încercai să schimbi ruta după pornire.

Motivul pentru care bonificaţiile crescuseră la cinci milioane a fost dispariţia voluntarilor atunci când lumea a început să-şi dea seama că nici o navă, nici măcar *una,* nu s-a întors. Mai târziu, Corporaţia a renunţat, deoarece pierdea prea multe aparate. Din când în când, mai veneau cu câte un tablou de comandă improvizat, cu un computer despre care se spunea că operează în simbioză cu comenzile Heechee. Nici pe asemenea nave nu merita să rişti. Mecanismul de siguranţă al tabloului de comandă Heechee îşi are rostul lui. În timpul călătoriei, nu poţi schimba destinaţia navei. Poate că e ceva imposibil de făcut, fără să rişti distrugerea ei.

Odată, am văzut cinci oameni încercând o misiune cu o bonificaţie pentru pericol de zece milioane de dolari. Unul dintre geniile Corporaţiei se întreba cum se pot transporta mai mult de cinci persoane, sau încărcătura echivalentă. Noi nu ştiam să construim o navă Heechee şi nici nu găseam una într-adevăr mare. Aşa încât, tipul s-a gândit că ar putea depăşi acest impediment folosind un Cinci ca un remorcher.

Au construit un soi de şlep din metal Heechee, l-au încărcat cu balast şi, folosind landerul, au scos un Cinci afară. Landerul e alimentat doar cu oxigen şi hidrogen şi e încărcat aici, pe Poartă. Apoi au legat şlepul de Cinci cu cabluri monofilare din metal Heechee.

Am privit toată chestia la PV. Am văzut cum cablurile se întindeau pe măsură ce Cinciul le tensiona cu jeturile landerului. Mă apucă groaza când îmi amintesc.

Apoi cred că au acţionat bulbul starter pentru distanţe mari.

La PV s-a văzut doar un fel de răsucire a şlepului, apoi Cinciul a dispărut din vedere.

N-a mai apărut niciodată. Reluările cu încetinitorul au arătat câte ceva din ce se întâmplase. Mănunchiul de cabluri retezase nava în felii ca un ou răscopt. Cei dinăuntru nici nu apucaseră să-şi dea seama ce i-a lovit. Corporaţia mai păstrează încă cele zece milioane dar nimeni nu mai vrea să repete experienţa.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 5-2. Zborul 08D33. Echipaj E. Konieczny, F. Ito, F. Lounsbury, A. Akaga.

Timp de tranzit în exterior: 27 zile 16 ore. Stea primară neidentificată, probabilitate mare să fie un astru în norul globular 47 Tucanae.

Rezumat: „Am sosit într-un spaţiu pustiu. Nici o planetă în apropiere. Steaua primară de tipul A6, foarte strălucitoare şi fierbinte, la o distanţă de aproximativ 3,3 U.A.

Mascând steaua primară, am obţinut o imagine excepţională a două-trei sute de stele apropiate, foarte strălucitoare cu magnitudinea aparentă variind între 2 şi 7. N-am detectat artefacte, semnale, planete sau asteroizi. Am putut rămâne pe poziţie doar trei ore, datorită radiaţiei intense provenind dinspre steaua A6. Pe drumul de întoarcere, Larry şi Evelyn Konieczny au fost grav bolnavi, probabil din cauza expunerii la radiaţii, dar şi-au revenit. Nu posedăm artefacte sau mostre.”

* * *

M-am ales cu o morală politicoasă din partea lui Shicky şi cu o convorbire scurtă, dar neplăcută, prin telefon, cu domnul Hsien, însă asta a fost tot. După o zi sau două, Shicky a reînceput să ne lase mai liberi.

Cam tot timpul îl petreceam cu Klara. Ne întâlneam cu ea, câteodată şi la mine, pentru o oră în pat. Dormeam împreună aproape în fiecare seară; aţi putea crede că ne săturasem. Absolut deloc. După un timp, nu mai eram sigur dacă făceam dragoste din plăcerea actului sau datorită distracţiei de a ne contempla. Stăteam întins şi o priveam pe Klara care, întotdeauna după aceea, se întorcea pe burtă şi închidea ochii aţipind, chiar dacă peste două minute trebuia să plecăm. Mă gândeam cât de bine îi cunoşteam fiecare părticică a trupului. Mă umpleam de mirosul ei dulce şi aţâţător şi visam – oh, visam! Visam lucruri despre care nu discutam: un apartament sub Marea Cupolă împreună cu Klara, un aeroplan şi o celulă într-un tunel venusian împreună cu Klara, ba chiar şi o viaţă în minele de hrană împreună cu Klara. Cred că eram îndrăgostit. Dar, uitându-mă la ea, simţeam cum interiorul ochilor mei schimbă realitatea şi-mi vedeam propriul echivalent feminin: un laş căreia i s-a oferit şansa cea mai mare pe care o poate avea un om, iar lui îi e frică să profite de ea.

Când nu eram în pat, rătăceam la întâmplare prin Poartă. Ce făceam noi nu semăna cu idilele obişnuite. Nu mergeam prea des în Blue Hell sau în sălile de holofilme, nici chiar să mâncăm la restaurant. Klara, da. Eu însă nu-mi puteam permite şi prânzeam în cantinele Corporaţiei, incluse în taxa zilnică. Klara n-ar fi refuzat să plătească pentru amândoi, dar nici nu-i convenea prea mult – juca regulat în cazinou, fără să câştige cine ştie ce. Existau grupuri cu care ne amestecam: de folk şi de dans, de audiţii muzicale, de discuţii. Intrarea era liberă chiar şi acolo unde erau interesante. Făceam uneori partide de cărţi, sau mergeam la petreceri. Sau, pur şi simplu, exploram.

De câteva ori, am mers la muzeu. Mie nu mi-a plăcut prea mult. Părea, nu ştiu cum, încărcat de reproşuri.

Prima dată am fost în ziua când a plecat Willa Forehand. De obicei, muzeul era plin de vizitatori: echipaje de pe crucişătoare sau nave comerciale şi turişti. Acum însă, erau doar câteva persoane şi am putut să privim totul. Evantaiele de rugăciune erau cu sutele: nişte obiecte mici, cristaline şi mate, cele mai obişnuite artefacte Heechee; nimeni nu ştia la ce serveau, doar că erau frumuşele şi Heechee le lăsaseră peste tot. Apoi, perforatorul anisocinetic original, care-i adusese norocosului descoperitor vreo douăzeci de milioane de dolari numai din drepturile de exploatare. Era un obiect mititel, pe care-l puteai pune în buzunar. Blănuri. Plante în formalină. Piezofonul original, care adusese suficiente venituri la trei echipaje pentru a le face al naibii de bogate.

Lucrurile care se puteau fura uşor: evantaiele de rugăciune, diamantele de sânge şi perlele de foc erau ţinute după un geam gros, incasabil. Cred că aveau chiar şi dispozitive de alarmă. Lucrul era surprinzător pe Poartă. Aici nu există nici o lege, cu excepţia regulamentului Corporaţiei – sunt interzise furturile şi crimele – dar lipsesc tribunalele. Dacă încalci o regulă, forţele de securitate ale Corporaţiei te ridică şi te duc pe unul dintre crucişătoarele de pe orbită. Cel al ţării tale, dacă există. Dacă nu, pe oricare dintre ele. Porţii nu-i pasă dacă acestea nu te acceptă sau dacă tu nu vrei să mergi pe nava ţării tale şi convingi o alta să te ia. Pe crucişător, eşti judecat. Deoarece se ştie din capul locului că eşti vinovat, ai trei posibilităţi. Unu: să-ţi plăteşti călătoria înapoi, acasă. Doi: să te angajezi în echipaj, dacă acesta este de acord. Trei: să ieşi din ecluză fără costum. Aşa încât, deşi pe Poartă nu există legi, nu există nici delicte.

Motivul măsurilor de securitate din muzeu era că turiştii pot fi tentaţi să-şi ia vreun suvenir.

Klara şi cu mine priveam comorile descoperite de cineva… dar nu discutam faptul că şi noi ar fi trebuit să plecăm şi să găsim altele.

Nu mă atrăgeau însă numai exponatele. Într-adevăr, erau fascinante; lucruri pe care mâinile (tentaculele? ghearele?) Heechee le făcuseră şi le atinseseră, provenite din locuri inimaginabil de îndepărtate. Ceea ce mă atrăgea cel mai mult erau ecranele care pâlpâiau permanent. Pe ele se succedau, unul după altul, rapoartele tuturor misiunilor lansate. Raportul între numărul total de lansări şi cel de întoarceri, drepturile de exploatare plătite prospectorilor norocoşi, morţile celor ghinionişti, numele curgeau, unul după altul, pe un perete, deasupra vitrinelor. Totalurile erau cele mai semnificative: 2355 de lansări (cifra s-a schimbat la 2356, apoi 2357 chiar în timp ce priveam; am simţit vibraţia celor două lansări), 841 de întoarceri reuşite.

Stăteam în faţa ecranului, Klara şi cu mine, fără să ne privim, dar i-am simţit mâna strângând-o pe a mea.

„Reuşite” era o definiţie destul de largă. Însemna că nava revenise. Nu spunea dacă vreun membru al echipajului mai trăia.

Am plecat din muzeu imediat după aceea şi n-am vorbit prea multe până la cablul ascensorial.

Eu mă gândeam într-una că spusele Emmei Fother erau adevărate: rasa umană avea nevoie de ceea ce noi, prospectorii, îi puteam oferi. Avea *foarte* mare nevoie. Existau oameni flămânzi şi probabil că tehnologia Heechee le putea uşura traiul, dacă prospectorii plecau în misiuni şi reveneau cu mostre ale acelei tehnologii.

Chiar dacă urma să coste câteva vieţi.

Chiar dacă printre aceste vieţi urmau să fie a Klarei şi a mea. M-am întrebat: dacă doream oare ca băiatul meu – dacă aş fi avut vreodată un băiat – să aibă copilăria mea?

Am sărit de pe cablu la Nivelul Babe şi am auzit glasuri. Nu le-am dat atenţie. Ajunsesem la o hotărâre.

— Klara, am rostit, ascultă-mă. Hai să…

Ea însă privea peste umărul meu.

— Dumnezeule! strigă. Uite cine-i aici!

M-am întors, l-am zărit pe Shicky fluturând din aripi prin aer şi discutând cu o fată şi, uluit, mi-am dat seama că era Willa Forehand. Ea ne salută, amuzată şi stânjenită în acelaşi timp.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o. N-ai plecat acum… vreo opt ore?

— Zece, mă corectă.

— S-a întâmplat ceva cu nava şi a trebuit să te întorci? întrebă Klara.

Willa zâmbi tristă.

— Nici gând. Am fost şi m-am întors. Până acum, recordul celei mai scurte călătorii: am ajuns pe Lună.

— *Satelitul Pământului?*

— Exact.

Părea că abia se stăpâneşte să nu izbucnească în râs. Sau în plâns.

— Cu siguranţă, o să-ţi dea o bonificaţie, Willa, spuse consolator Shicky. Odată un echipaj a ajuns pe Ganimede şi Corporaţia le-a dat o jumătate de milion de dolari să împartă între ei.

Ea clătină din cap.

— Ştiu şi eu mai multe, Shicky. Da, o să ne premieze cu ceva. Dar nu suficient. Avem nevoie de mai mult.

Ăsta era stilul neobişnuit şi, oarecum surprinzător, al „Forehanzilor”, întotdeauna vorbeau despre „noi”. În mod evident,

erau o familie foarte unită, chiar dacă nu le plăcea să discute cu străinii despre asta.

Am atins-o; un gest între afecţiune şi compasiune:

— Ce ai de gând să faci?

Mă privi surprinsă.

— Păi, am semnat deja pentru altă lansare, poimâine.

— Bun! făcu Klara. În cazul ăsta, vom da pentru tine două petreceri simultan! Să-ncepem…

Peste câteva ore, înainte de a merge la culcare, Klara mă întrebă:

— Nu voiai să-mi spui ceva, înainte de a ne întâlni cu Willa?

— Am uitat, am răspuns somnoros.

Nu uitasem. Ştiam despre ce era vorba. Dar nu mai voiam s-o spun.

* * *

Erau zile când aproape mă hotăram să-i spun Klarei să plece din nou, împreună cu mine, într-o misiune. Erau alte zile când sosea o navă cu câţiva supravieţuitori lihniţi de foame şi deshidrataţi, sau fără supravieţuitori, sau zile când, conform rutinei, mai multe dintre lansările anului trecut erau anunţate ca irevocabil pierdute. În zilele acelea, eram aproape convins să părăsesc definitiv Poarta.

Ne petreceam majoritatea timpului amânând o decizie. Nu era prea greu. Se putea trăi în mod plăcut, explorând Poarta şi pe celălalt partener. Klara angajase o menajeră, o tinerică blondă şi durdulie pe nume Hywa, care sosise din minele de hrană Carmarthen. Excepţie făcând faptul că fabricile de proteine monocelulare scoţiene foloseau drept materie primă cărbunele, nu ţiţeiul din marnă, lumea ei fusese aproape identică cu a mea. Nu evadase prin intermediul unui bilet de loterie, ci angajându-se vreme de doi ani în echipajul unei nave comerciale. Nu putea nici măcar să se întoarcă acasă. Ajungând pe Poartă, abandonase nava şi trebuia să plătească despăgubiri în cazul întoarcerii. Nici nu putea să prospecteze, pentru că singura ei misiune o lăsase cu o aritmie cardiacă, ce uneori părea că se îmbunătăţeşte, iar alteori o trimitea pentru o săptămână în Spitalul Terminal. Hywa trebuia să gătească şi să facă curat pentru Klara şi pentru mine şi să iasă cu Kathy Francis, atunci când tatăl ei era la serviciu, iar Klara n-avea chef să fie deranjată. Klara pierdea destul la cazino, aşa că, de fapt, nu-şi putea permite s-o ţină pe Hywa dar, la urma urmei, nici pe mine nu-şi putea permite să mă ţină.

Anunţuri

ORGANE PENTRU comerţ şi vânzări. Cele mai bune oferte pentru organe pereche. Cereri mari de secţiuni posterioare coronariene ale

inimii, auricul stg., ventricul stg. şi dr. şi părţi asociate. Telefonaţi la 88-7-0 pentru teste de compatibilitate.

JUCĂTORI DE HNEFATAFL, suedezi sau moscoviţi. Marele Turneu al Porţii. Antrenamente şi cursuri, 88-122.

ASOCIAŢIA SCRIITORILOR din Toronto vrea să afle de la voi cum e acolo, în spaţiu. Adresa: Tony, 955 Bay, TorOntCan m5S 2A3

TREBUIE să plâng. Vă voi ajuta să vă găsiţi durerile. Telef. 88-622.

Ceea ce ne ajuta să ne alungăm gândurile era faptul că pretindeam unul faţă de celălalt, şi câteodată, faţă de noi înşişi, că în realitate, ne pregăteam extrem de conştiincios pentru ziua când avea să apară Misiunea Convenabilă.

Nu era deloc greu. Mulţi prospectori adevăraţi procedau la fel între misiuni. Exista un grup, autointitulat Căutătorii Heechee, care se reunea în serile de miercuri; fusese iniţiat de un prospector, pe nume Sam Kahane şi continuat de alţii cât timp el fusese plecat într-o misiune lipsită de succes. Acum Sam revenise şi aştepta însănătoşirea a doi dintre membrii echipajului său, pentru a pleca într-o nouă călătorie. (Printre altele, se întorseseră cu scorbut datorită unei defecţiuni a congelatorului de alimente.) Sam şi prietenii săi erau homo şi aparent întreţineau o relaţie în triunghi, dar asta nu afecta interesul lui faţă de ştiinţa Heechee. Făcuse rost de toate benzile conferinţelor de exostudii ţinute la East Texas Reserve, unde profesorul Hegramet se făcuse cunoscut ca autoritate mondială în problemele Heechee. Aşa am aflat şi eu multe lucruri necunoscute, deşi ideea centrală, că Heechee ridicau mai multe întrebări decât răspunsuri, era binecunoscută tuturor.

Participam şi la şedinţele grupurilor de întreţinere fizică, unde se făceau exerciţii izometrice, fără să te clinteşti mai mult de câţiva centimetri, ca şi masaje pentru plăcere şi utilitate. Probabil că era profitabil dar era şi extrem de plăcut, în special din punct de vedere sexual. Klara şi cu mine am învăţat să facem cu trupurile noastre câteva chestii extraordinare. Am urmat un curs de bucătărie (poţi face multe cu raţiile standard, dacă adaugi mirodenii şi verdeţuri). Am achiziţionat benzi lingvistice pentru cazul când urma să ne îmbarcăm cu necunoscători ai englezei şi căutam să conversăm între noi în italiană şi greacă. Ne-am alăturat chiar şi unui grup de astronomie. Indivizii aveau acces la telescoapele Porţii şi petreceam o mulţime de timp, privind Pământul şi Venusul dinafara planului eclipticii. Francy Hereira participa şi el atunci când putea să-şi ia liber de pe navă. Klara îl plăcea şi mi-era simpatic şi mie, aşa că ne-am făcut obiceiul să bem câte un păhărel în camerele noastre – în fine, în camerele Klarei, unde eu petreceam mult timp – după

şedinţele de astronomie. Francy era extrem de interesat, aproape fascinat, de ceea ce se găsea în Spaţiul Cosmic. Ştia totul despre quasari, găuri negre şi galaxiile Seyfert, ca să nu mai pomenesc de stelele duble şi nove. Deseori, speculam ce s-ar întâmpla dacă nava te-ar aduce în frontul de înaintare al unei supernove. Se putea întâmpla… Se ştie că Heechee erau atraşi de observaţiile astrofizice, făcute uneori chiar la faţa locului. Unele traiectorii erau fără îndoială programate să aducă echipajele în vecinătatea unor evenimente interesante, iar o proto-supernovă constituia cu siguranţă, un eveniment interesant. Trecuse însă multă vreme de atunci şi era posibil ca supernova să nu mai fie doar o „proto”.

— Mă întreb, rosti Klara, zâmbind ca să arate că era doar o chestiune pur teoretică, dacă aşa ceva nu s-a întâmplat deja cu unele nave care n-au mai revenit.

— Statistic vorbind, e sigur că s-a întâmplat, răspunse Francy, zâmbind şi el ca să arate că accepta regulile jocului.

Exersase engleza, din care ştiuse câte ceva, iar acum o vorbea aproape fără accent. În plus, cunoştea germana, rusa şi destule limbi romanice asemănătoare cu portugheza lui. Toate astea le aflasem când încercasem să discutăm între noi, după cele învăţate de pe benzile lingvistice, şi constatasem că el ne înţelegea mai bine chiar decât noi înşine.

— Totuşi, oamenii se duc, continuă el.

Klara şi cu mine am tăcut câteva clipe, apoi ea râse:

— Da, unii se duc.

— Am impresia că te-ai duce şi tu, Francy, am intervenit eu.

— Te-ai îndoit vreo clipă de lucrul ăsta?

— Da; de fapt, nu eram sigur. Adică… tu eşti în Marina Braziliană. Doar nu poţi demisiona…

— Pot demisiona în orice clipă, mă corectă el. Ceea ce nu se mai poate e să revin după aceea în Brazilia.

— Şi atunci, merită?

— Merită.

— Chiar dacă, am insistat eu, există riscul să nu mai revii, sau s-o păţeşti ca nenorociţii de astăzi?

Era vorba de membrii unui Cinci, care asolizase pe o planetă cu viaţă vegetală de tip iederă otrăvitoare. Din ce auzisem, fusese rău de tot.

— Da.

Klara începuse să se foiască.

— Cred că mi s-a făcut somn, zise ea.

Tonul ei conţinea un mesaj. Am privit-o şi am spus:

— Te conduc.

— Nu-i nevoie, Bob.

— O fac oricum, am continuat să ignor mesajul. Noapte bună, Francy. Pe săptămâna viitoare.

Klara era deja la jumătatea puţului de coborâre şi trebuia să mă grăbesc dacă voiam s-o ajung. Am prins cablul şi am strigat după ea:

— Dacă într-adevăr nu vrei să vin, mă întorc la mine.

N-a privit în sus, însă nici n-a spus ce dorea, aşa încât am coborât până la nivelul ei şi am urmat-o. Kathy adormise într-o cameră, iar Hywa moţăia în dormitorul nostru, deasupra unui holodisc. Klara o trimise acasă şi merse să vadă cum dormea fetiţa. M-am aşezat pe marginea patului, aşteptând-o.

— Poate că sunt înaintea ciclului, rosti Klara când se înapoie. Iartă-mă. Sunt cu nervii la pământ.

— Plec, dacă vrei.

— Iisuse, Bob, termină cu asta!

Se aşeză pe pat şi se rezemă de mine, ca s-o pot cuprinde cu braţul.

— Ce dulce e Kathy, rosti ea după un moment.

— Ţi-ar plăcea să ai şi tu un copil, aşa-i?

— Îl voi avea! Se lăsă pe spate, trăgându-mă după ea: Aş vrea să ştiu *când,* atât. Am nevoie de mai mulţi bani decât acum ca să-i asigur copilului o viaţă fericită. Şi timpul trece…

NOTĂ ASUPRA ŞEZUTURILOR HEECHEE

Profesor Hegramet: Nu ştim cum arătau Heechee, dar s-au făcut unele deducţii. Probabil, erau bipezi. Uneltele lor se potrivesc mâinilor omului, de aceea credem că aveau şi mâini. Sau, ceva asemănător. E aproape sigur că vedeau în acelaşi spectru ca şi noi. Presupun că erau mai scunzi – să zicem, vreun metru cincizeci, şi aveau nişte şezuturi curioase.

Întrebare: Cum adică „şezuturi curioase”?

Profesor Hegramet: Aţi văzut vreodată scaunul pilotului dintr-o navă Heechee? E compus din două piese plate de metal, îmbinate în V. N-aţi putea sta acolo mai mult de zece minute fără să vă doară fundul. Noi am întins între ele un fel de plasă pe care ne putem aşeza. Este deci un adaus uman. Heechee n-aveau aşa ceva. Corpurile lor trebuie să fi semănat oarecum cu ale viespilor: cu un abdomen mare atârnând, ba chiar extinzându-se mai jos de şolduri, între picioare.

Întrebare: Credeţi că puteau avea ace ca viespile?

Profesor Hegramet: Ace? Nu. Nu cred. Deşi, poate că da. Sau poate că aveau nişte organe sexuale date dracului.

Am rămas aşa câteva clipe, apoi i-am şoptit în păr:

— Şi eu vreau acelaşi lucru, Klara.

— Crezi că nu ştiu? suspină ea, apoi se încordă brusc. Cine-i?

Cineva zgrepţăna la uşă. Nu era încuiată; n-o încuiam niciodată. Nimeni însă nu intra fără să fi fost invitat, iar acum intrase.

— Sterling! exclamă femeia surprinsă, apoi îşi recăpătă controlul. Bob, dânsul e Sterling Francis, tatăl lui Kathy. Bob Broadhead.

— Bună, rosti bărbatul.

Era mai bătrân decât bănuisem, avea cel puţin cincizeci de ani, şi arăta mult mai în vârstă şi mai obosit decât ar fi fost normal.

— Klara, spuse el, o duc pe Kathy acasă cu prima navă, dacă n-ai nimic împotrivă, o iau chiar acum. Nu vreau să audă de la altcineva.

Klara mă prinse de mână fără să mă privească:

— Ce s-audă?

— Despre maică-sa. Francis îşi frecă ochii, apoi continuă. Ah, nu ştiai? Jan e moartă. Nava ei s-a întors acum câteva ore. Toţi patru care au fost în lander au contractat un fel de ciupercă, s-au umflat şi au murit. I-am văzut corpul. Arăta... Se opri o clipă. Cea pentru care îmi pare într-adevăr rău, reluă el, este Annalee. Ea a rămas pe orbită, pe când ceilalţi au coborât, şi ea a adus-o pe Jan înapoi. Cred că înnebunise. Ce rost mai avea? Oricum, pentru Jan, era prea târziu... În sfârşit... A putut readuce doar doi dintre ei, numai atâta spaţiu rămăsese în congelator, lângă provizii...

Se opri din nou şi nu mai continuă.

Am rămas pe marginea patului, în timp ce Klara îl ajuta să trezească fetiţa şi să-i strângă lucrurile. Când au ieşit din cameră, am solicitat câteva disponibilităţi pe PV şi le-am studiat atent. La întoarcerea Klarei, oprisem deja aparatul şi stăteam turceşte în pat, gândindu-mă.

— Cristoase, făcu ea posacă. Ce noapte nenorocită! Mi-a trecut şi somnul. M-aş duce să câştig ceva parale la ruletă.

— Mai bine nu!

Cu o noapte înainte, stătusem trei ore, timp în care câştigase zece mii de dolari şi apoi pierduse douăzeci de mii.

— Am o ideea mai bună, am continuat. Hai să luăm o navă.

Se întoarse într-atât de brusc spre mine, încât aproape zbură din pat.

— Ce?

— Să plecăm într-o misiune.

Închise ochii, apoi întrebă fără să-i deschidă:

— Când?

— Lansarea 29-40. E un Cinci cu un echipaj bun: Sam Kahane şi prietenii lui. S-au refăcut şi mai au nevoie de doi oameni.

Îşi apăsă pleoapele cu vârful degetelor, apoi deschise ochii şi mă privi.

— Mda, făcu ea, ai nişte idei interesante.

Acoperisem pereţii din metal Heechee cu nişte paravane făcute de mine, ca să diminuez lumina şi să putem dormi; cu toată obscuritatea, îi zăream perfect chipul. Era înspăimântată. Totuşi, continuă:

— Nu sunt nişte tipi răi. Cum te-mpaci cu poponarii?

— Îi las în pace şi ei mă lasă în pace. Mai ales dacă sunt cu tine.

— Mda, rosti ea şi se târî spre mine, mă cuprinse cu braţele, mă trase pe spate şi-şi rezemă capul de gâtul meu. De ce nu? şopti, atât de încet, încât la început am crezut că mi se păruse.

Când am fost sigur, frica m-a izbit. Existase permanent şansa ca ea să spună *nu.* Atunci aş fi scăpat. Mă simţeam tremurând, totuşi am izbutit să rostesc:

— Atunci ne înscriem mâine dimineaţă?

Clătină din cap.

— Nu, îmi răspunse cu o voce înăbuşită. Tremura la fel de tare ca şi mine. Ia telefonul, Bob. Ne înscriem acum, înainte de a ne răzgândi.

* * *

A doua zi, mi-am părăsit slujba, am împachetat lucrurile în valizele cu care venisem şi le-am dat spre păstrare lui Shicky, care părea gânditor. Klara şi-a concediat îngrijitoarea – care era destul de alarmată – dar n-a împachetat nimic. Avea încă destui bani. A plătit anticipat chiria pentru camerele ei, şi a lăsat totul pe loc.

Bineînţeles, am dat o petrecere de plecare. Nu-mi amintesc nici măcar o singură persoană care să fi participat.

Apoi, brusc, ne înghesuim în lander, coborând în capsulă în vreme ce Sam Kahane verifica metodic interiorul. Ne-am închis în gogoaşele noastre şi am cuplat comanda automată.

S-a produs o zguduitură, urmată de o senzaţie de cădere şi plutire până au intervenit servomotoarele care ne-au plasat pe traiectorie.

13

— Bună dimineaţa, Bob, spune Sigfrid, însă eu mă opresc în pragul uşii, brusc şi subliminal îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Rob. Intră.

— Ai schimbat lucrurile pe aici, rostesc eu acuzator.

— E adevărat, Robbie. Îţi place cum arată camera?

O privesc. Au dispărut pernele azvârlite pe jos. Pe perete nu mai există tablourile abstracte. În locul lor sunt holopicturi cu peisaje spaţiale, munţi şi mări. Lucrul cel mai caraghios este Sigfrid însuşi: îmi vorbeşte din interiorul unui manechin aflat într-un colţ al camerei. Ţine un creion între degete şi poartă ochelari fumurii.

— Foarte interesant, îi răspund. Care-i motivul?

Glasul îi sună de parcă ar zâmbi binevoitor, deşi chipul manechinului rămâne inexpresiv.

— M-am gândit că ţi-ar place o schimbare, Rob.

Păşesc în odaie, dar mă opresc după câţiva paşi.

— Ai luat şi salteaua!

— Nu era necesară, Bob. După câte vezi, există o canapea nouă. Totul e foarte tradiţional, nu-i aşa?

— Mda…

— De ce nu te întinzi? mă ademeneşte el. Să vezi cum e.

— Mda…

Mă întind prudent. Mă simt ciudat şi nu-mi place, probabil pentru că această încăpere reprezintă ceva serios pentru mine, iar modificarea ei mă face nervos.

— Salteaua avea chingi, mă plâng.

— La fel are şi canapeaua, Rob. Le poţi scoate din lateral. Caută un pic… acolo. Acum e mai bine?

— Nu.

— Cred, rosteşte el încet, că în problemele terapeutice ar trebui să mă laşi pe mine să decid dacă e necesară o schimbare, Rob.

— Şi încă ceva, Sigfrid! mă ridic în capul oaselor. Hotărăşte-te dracului odată cum ai de gând să-mi spui. Nu mă cheamă Rob, sau Robbie, sau Bob. Mă numesc Robinette.

— Ştiu, Robbie…

— Iar începi?

O pauză, apoi cu blândeţe:

— Cred că mi-ai putea permite să aleg modul de adresare pe care îl prefer, Robbie.

— Hm…

Am o rezervă infinită de asemenea non-cuvinte ce nu spun nimic. De fapt, mi-ar place să dirijez întreaga şedinţă rostindu-le doar pe ele. Aş vrea ca *Sigfrid* să se dezvăluie. Vreau să ştiu de ce mi se adresează mereu cu alte nume. Vreau să ştiu ce găseşte semnificativ în spusele mele. Vreau să ştiu ce gândeşte de fapt despre mine… dacă nişte bucăţi din alamă şi plastic pot gândi.

Desigur, ceea ce eu ştiu, dar Sigfrid nu cunoaşte, este faptul că buna mea prietenă S.Ya. mi-a promis să mă ajute să-i fac o farsă. Abia aştept.

— Ai vrea să-mi spui ceva, Rob?

— Nu.

Aşteaptă. Mă simt ostil şi necomunicativ. Cred că un motiv este nerăbdarea cu care aştept ziua când îl voi păcăli pe Sigfrid, însă celălalt este schimbarea interiorului. Exact aceleaşi chestii mi le făceau când am avut episodul psihotic în Wyoming. Uneori, veneam pentru şedinţă şi mă aşteptau cu o hologramă a mamei, lua-i-ar dracu

să-i ia! Semăna perfect cu mama, dar nu mirosea ca ea şi nu avea atingerea ei; de fapt, nici nu aveai ce să atingi, era doar lumină. Alteori, mă aduceau în întuneric, iar ceva cald şi drăgălaş mă lua în braţe şi-mi şoptea la ureche. Nu-mi plăceau chestiile astea. Eram nebun, însă nici chiar aşa!

RAPORT DE MISIUNE

Nava 1-8. Zborul 013D6. Echipaj F. Ito.

Timp de tranzit: 41 zile 2 ore. Poziţia neidentificată. Înregistrările aparatelor de bord distruse.

Urmează transcrierea benzii echipajului: „Planeta pare să aibă o gravitaţie ce depăşeşte 2,5, dar voi încerca o coborâre. Norii de praf şi vaporii nu pot fi străbătuţi nici cu instrumentele vizuale, nici cu radarul. De fapt, nu arată prea bine însă este a unsprezecea expediţie a mea. Am fixat întoarcerea automată peste 10 zile: Dacă până atunci nu am revenit cu landerul, cred că nava va sosi singură. Aş vrea să ştiu ce pot însemna petele şi flăcările acelea de pe soare."

La întoarcerea navei, prospectorul nu era la bord. Nici un artefact sau mostră. Vehiculul de coborâre neasigurat. Nava deteriorată.

Sigfrid continuă să aştepte însă ştiu că nu va aştepta pe vecie. În curând va începe să-mi pună întrebări, probabil în legătură cu visele mele.

— Ai mai visat de când ne-am văzut ultima dată, Bob?

Casc. Subiectul este extrem de plictisitor.

— Nu cred. În tot cazul, nimic important.

— Mi-ar plăcea totuşi să aud despre ce era vorba. Chiar dacă este numai un fragment.

— Eşti o pacoste, Sigfrid, ştii asta?

— Îmi pare rău că te fac să simţi aşa, Rob.

— În fine… Nu cred că-mi pot aminti nici măcar un fragment.

— Încearcă, te rog.

— Of! Bine…

Îmi caut o poziţie mai confortabilă. Singurul vis la care mă pot gândi este absolut banal şi ştiu că nimic din el nu se leagă de vreun eveniment traumatic sau crucial, însă dacă îi spun toate astea, o să se enerveze. De aceea, rostesc cuminte:

— Eram în vagonul unui tren foarte lung. Mai multe vagoane erau cuplate între ele şi puteai să treci din unul în celălalt. Toate pline cu persoane pe care le ştiam. Era o femeie, o tipă mămoasă, care tuşea foarte mult, şi o alta care… în sfârşit, arăta ciudat. La început, am crezut că era bărbat. Era îmbrăcată într-un fel de salopetă de lucru şi

nu-i puteai ghici sexul, şi avea nişte sprâncene foarte stufoase, masculine. Eu însă ştiam că era femeie.

— Ai vorbit cu vreuna dintre ele, Bob?

— Te rog, nu mă întrerupe, Sigfrid, mă faci să pierd şirul.

— Iartă-mă, Rob.

— Le-am lăsat… nu, n-am vorbit cu ele, continui eu. Am trecut în vagonul următor. Era ultimul vagon al trenului. Se cupla cu celelalte printr-un fel de… ia să vedem… nu ştiu cum să-l descriu. Era ca un burduf de armonică, făcut din metal, înţelegi? Şi se lungea.

Mă opresc pentru o clipă, scârbit. Aproape că simt nevoia să-mi cer scuze pentru un astfel de vis tâmpit şi nesemnificativ.

— Ziceai că se lungea, Bob? reia Sigfrid.

— Exact, se lungea. Aşa că, bineînţeles, vagonul în care eram eu se depărta tot mai mult şi mai mult de ceilalţi. Vedeam numai semnalul din coada vagonului care avea parcă forma chipului ei, privindu-mă. Ea…

Pierd firul spuselor. Încerc să revin:

— Cred că simţeam că-mi va fi foarte greu s-ajung înapoi la ea, de parcă ea… Scuză-mă, Sigfrid, nu-mi amintesc prea limpede ce se întâmpla. Apoi m-am trezit. Şi, termin eu virtuos, am scris totul imediat, aşa cum mi-ai spus să fac.

— Apreciez lucrul ăsta, Bob, rosteşte Sigfrid cu gravitate.

Aşteaptă ca să continui.

— Canapeaua asta nu-i la fel de confortabilă ca salteaua, mă plâng.

— Îmi pare rău, Bob, spuneai că le-ai recunoscut?

— Pe cine?

— Cele două femei din tren, de care te îndepărtai tot mai mult şi mai mult.

— Ah… Nu ştiu ce vrei să spui. Le recunoscusem doar în vis. Habar n-am cine puteau fi.

— Semănau cu cineva cunoscut?

— Deloc. Chiar m-am mirat de lucrul ăsta.

După un răstimp, despre care ştiu că reprezintă o şansă de a mă răzgândi în legătură cu un răspuns care nu-i place, Sigfrid rosteşte:

— Ai menţionat că una dintre femei avea un aer „mămos” şi tuşea…

— Da. Însă n-am recunoscut-o. Îmi era familiară într-un fel, dar aşa este întotdeauna într-un vis.

— Te poţi gândi la vreo femeie, articulează el răbdător, pe care ai cunoscut-o, având un aer matern şi tuşind frecvent?

— Dragă Sigfrid! hohotesc puternic. Te asigur că femeile pe care le cunosc n-au câtuşi de puţin un aer matern! Şi apoi, toate au cel puţin Integrala Medicală. Nu prea tuşesc.

— Înţeleg. Eşti sigur, Robbie?

— Nu fi pisălog, Sigfrid, rostesc nervos, deoarece canapeaua e foarte incomodă, deoarece trebuie să merg până la baie şi deoarece situaţia aceasta pare să se prelungească în mod indefinit.

— Înţeleg.

După un moment, se agaţă de altceva, aşa cum ştiam că va face; este ca un porumbel, ciuguleşte tot ceea ce-i arunc, bucăţică cu bucăţică.

— Dar cealaltă femeie, cea cu sprâncenele stufoase?

— Ce-i cu ea?

— Ai cunoscut vreodată o fată care să aibă sprâncene stufoase?

— Iisuse, Sigfrid, m-am culcat cu cinci sute de fete! Am întâlnit toate felurile de sprâncene despre care ai auzit cândva.

— Nu era vreuna deosebită?

— Nu-mi amintesc, aşa, la repezeală.

— Nu la repezeală, Bob. Te rog, fă un efort să-ţi aminteşti.

E mai uşor să faci ceea ce vrea, decât să te cerţi cu el, aşa încât mă încrunt:

— Bine, ia să vedem… Ida Mae? Nu. Sue-Ann? Nu. S.Ya? Nu. Gretchen? Nu… de fapt, ca să-ţi spun adevărul, Sigfrid, Gretchen era într-atât de blondă încât nu puteai spune dacă avea sprâncene.

— Acestea sunt fete pe care le-ai cunoscut recent, nu-i aşa, Rob? Poate este vorba de altcineva mai de demult.

— Mai demult?

Mă chinui să pătrund cât pot de adânc în amintiri, până la minele de hrană şi Sylvia. Izbucnesc în râs.

— Ştii ceva, Sigfrid? E caraghios, însă nu reuşesc să-mi aduc aminte cum arăta Sylvia… ah, stai puţin! Gata! Mi-am reamintit, îşi pensa sprâncenele aproape complet şi apoi le desena cu creionul. Ştiu asta pentru că odată, pe când stăteam cu ea în pat, ne-am pictat unul pe celălalt cu dermatograful ei.

Aproape că-l pot auzi suspinând.

— Vagoanele, spuse el, ciugulind altă bucăţică lucitoare. Cum le-ai putea descrie?

— Ca orice vagoane de tren. Lungi… Înguste… Mişcându-se rapid prin tunel…

— Lungi, înguste şi mişcându-se printr-un tunel, Bob?

Îmi pierd răbdarea când îl aud. E *prea* transparent!

— Hai, Sigfrid! Cu *mine* nu scapi cu chestii de astea, cu simboluri falice.

— Nu încerc să scap cu nimic, Bob.

— Atunci, pe cuvântul meu, eşti cretin dacă te agăţi de visul ăsta. Nu ascunde nimic. Trenul era pur şi simplu un tren. Nu ştiu cine erau femeile. Şi, apropo, *detest* canapeaua asta blestemată! Pentru banii

pe care ţi-i plăteşte compania mea de asigurări, ai putea face lucruri mai bune!

M-a enervat de-a binelea. Încearcă să se întoarcă la vis, dar sunt hotărât să-l pisez pe tema banilor şi, până plec, îmi promite că va redecora încăperea înainte de următoarea şedinţă.

Plecând, mă simt mulţumit. Îmi face, într-adevăr, bine. Cred că este din cauză că am curajul să mă răzvrătesc împotriva lui şi poate că toate prostiile astea m-au ajutat cumva, chiar dacă este adevărat că are nişte idei destul de ţicnite.

14

M-am zbătut să ies din chingi, ca să evit genunchiul Klarei şi m-am izbit de umărul lui Sam Kahane.

— Pardon, a făcut el fără ca măcar să se întoarcă să vadă despre cine era vorba.

Continua să stea cu mâna pe bulbul de start, deşi trecuseră zece minute de la plecare. Privea culorile ce pâlpâiau pe tabloul de bord Heechee şi ridicase capul numai ca să se uite la ecranul de deasupra.

M-am sculat, simţindu-mă ameţit. Îmi trebuiseră câteva săptămâni ca să mă obişnuiesc cu absenţa aproape totală a gravitaţiei de pe Poartă. Fluctuaţia forţelor G din capsulă era cu totul altceva. Erau foarte slabe, însă nu rămâneau constante mai mult de un minut şi urechea mea internă protesta.

M-am târât în zona bucătăriei, trăgând cu coada ochiului spre uşa toaletei. Ham Tayeh continua să fie înăuntru. Dacă nu ieşea mai repede, situaţia mea urma să devină critică. Klara râse, se întinse în chingile ei şi mă cuprinse cu un braţ.

— Săracul Bobbie, făcu ea. Şi abia am început…

Am înghiţit o pilulă, mi-am aprins o ţigară şi m-am străduit să nu vomit. Nu ştiam cât din greaţă se datora mişcării. Mare parte era cauzată de frică. Este ceva îngrozitor să ştii că între tine şi moartea instantanee şi hâdă nu se află decât o pojghiţă subţire de metal, făcută de nişte străini acum jumătate de milion de ani. Şi să mai ştii că ai pornit să mergi undeva, fără să ai pic de control, lucru care ar putea deveni extrem de neplăcut

M-am târât înapoi în chingile-hamac, am stins ţigara, am închis ochii şi m-am străduit să fac timpul să treacă.

Era o grămadă de timp. În medie, o călătorie durează în jur de patruzeci şi cinci de zile dus şi tot atâta întors. Nu are importanţă cât de departe se merge. Zece ani-lumină sau zece mii: contează puţin, dar nu într-o relaţie liniară. Ni s-a spus că navele accelerează permanent şi, în acelaşi timp, accelerează *creşterea* acceleraţiei. Creşterea respectivă nu e liniară, nici exponenţială, ci are o variaţie ce nu poate fi algoritmată. Viteza luminii este atinsă foarte rapid, în

mai puţin de o oră. Apoi, pare să treacă destul de mult, înainte să fie depăşită. Abia din acel moment începe realmente să capete viteză.

Poţi să-ţi dai seama de toate astea (se zice) urmărind stelele, de pe ecranul de navigaţie Heechee (se zice), aflat deasupra bordului. În timpul primei ore, stelele încep să-şi schimbe culoarea şi se deplasează. Când se trece de viteza luminii, îţi dai imediat seama pentru că toate sunt îngrămădite în centrul ecranului, care reprezintă botul navei în timpul zborului.

De fapt, stelele nu se mişcă. Recepţionezi însă lumina emisă de surse din spate sau din lateral. Fotonii care lovesc captatorul frontal au fost emişi în urmă cu o zi, o săptămână sau o sută de ani. Peste câteva zile punctele încetează să mai arate a stele. Se vede doar un fel de suprafaţă cenuşie, pestriţă. Seamănă puţin cu un holofilm privit în lumină, dar dintr-un holofilm poţi crea o imagine virtuală cu ajutorul unui proiector, în vreme ce din cenuşiul de pe ecranele Heechee nu s-a obţinut *niciodată* nimic.

Când, în cele din urmă, am intrat în toaletă, nevoia nu mai părea atât de urgentă; când am ieşit, Klara era singură în cabină, verificând imaginile stelelor cu camera teodolitică. Se întoarse să mă privească.

— Arăţi mai puţin verde, rosti ea aprobator.

— O să supravieţuiesc. Unde-s băieţii?

— Unde să fie? Jos, în lander. Dred s-a gândit că poate ar trebui să mai aducem sus din lucruri, aşa încât noi doi să putem folosi landerul când ei sunt sus, şi invers.

— Hm…

Era o idee bună; de fapt, mă întrebasem cum aveam să ne descurcăm cu lipsa de intimitate.

— Bine. Ce vrei să fac? am întrebat-o.

Se întinse şi mă sărută pe jumătate absentă.

— Stai deoparte. Ştii ce? Se pare că ne îndreptăm drept spre Nordul Galactic.

Am privit vestea cu îngăduinţa profundă a ignorantului.

— E bine? am rostit în cele din urmă.

— De unde să ştiu? zâmbi ea.

M-am lăsat pe spate şi am privit-o. Dacă era la fel de speriată ca mine, şi nu mă îndoiam că era, nu lăsa să se vadă.

Am început să mă întreb ce exista în Nordul Galactic… şi, mult mai important, cât ne va trebui să ajungem până acolo.

Cea mai scurtă călătorie înregistrată până la un alt sistem stelar durase optsprezece zile. Era vorba de steaua Barnard şi reprezentase un faliment; nu se găsise absolut nimic. Cea mai lungă călătorie, sau în tot cazul cea mai lungă cunoscută – cine ştie câte nave cu prospectori morţi se află încă pe drumul de întoarcere din, să zicem, M-31 din Andromeda? – era de o sută şi şaptezeci şi cinci de zile în

fiecare direcţie. Exploratorii s-au întors morţi. E greu de spus unde au fost. Imaginile înregistrate nu dezvăluiau prea multe, iar echipajul nu mai era în stare să dea explicaţii.

Când porneşte, e de groază chiar pentru un veteran. Ştii că accelerezi, dar nu ştii cât va dura accelerarea. Poţi spune când începe frânarea. În primul rând, deoarece spirala aurie care există în toate navele Heechee clipeşte de câteva ori. (Nimeni nu cunoaşte motivul). Ţi-ai putea da seama şi fără s-o vezi, pentru că pseudo-gravitaţia slabă ce te apăsa de fundul navei te trage acum în faţă. Fundul devine vârf.

De ce oare Heechee nu-şi răsuceau navele în timpul zborului, pentru a folosi forţa de propulsie atât pentru accelerare cât şi pentru frânare? Nu ştiu. Răspunsul îl cunosc doar constructorii.

Poate are vreo legătură cu faptul că toate instrumentele lor optice sunt la prova. Prova este totdeauna puternic blindată, chiar şi la navele uşoare – bănuiesc că împotriva impactului cu moleculele de praf sau gaz. Însă unele dintre navele mari, câteva Treiuri şi aproape toate Cinciurile sunt complet blindate. Şi totuşi nu se răsucesc…

Anunţuri

MASEZ cele şapte puncte, contra unei lecturi din Gibran. Nuditatea opţională. 86-004.

INVESTIŢI câştigurile în terenuri, în zona vest-africană cu cea mai rapidă dezvoltare. Legi fiscale favorabile, rate ale creşterii dovedite. Reprezentanţa noastră de pe Poartă vă stă la dispoziţie, cu amănunte. Miercuri, orele 15.00, la Blue Hell, conferinţă „Dahomey – Staţiunea de lux a viitorului.” Intrarea gratuită, răcoritoare.

CINEVA DIN Aberdeen? Să stăm de vorbă. 87-396.

PORTRETUL DUMNEAVOASTRĂ în pastel, ulei, altele, 150$. Orice subiecte. 86-569.

Oricum, când spirala clipeşte şi simţi frânarea, ştii că ai parcurs un sfert din timpul total dus-întors al călătoriei. Evident, nu şi un sfert din timpul total petrecut în spaţiu. Cât de mult vei rămâne la destinaţie este cu totul altceva. Eşti singurul care hotărăşte asta. Ai parcurs însă jumătate din drumul dus.

În concluzie, înmulţeşti cu patru numărul zilelor scurse până atunci şi, dacă cifra rezultată e mai mică decât numărul de zile pentru care există provizii, atunci ştii măcar că nu vei muri de foame. Diferenţa între cele două numere te informează cam cât poţi zăbovi, odată ajuns la destinaţie.

Raţia individuală de hrană, apă şi oxigen este pentru două sute cincizeci de zile. O poţi lungi fără probleme până la vreo trei sute

(doar că te întorci piele şi os şi poate, cu ceva deficienţe). Dacă trec şaizeci, şaizeci şi cinci de zile fără să înceapă frânarea, ştii că s-ar putea să ai probleme şi începi să mănânci mai puţin. Dacă ajungi la optzeci sau nouăzeci de zile, problema se rezolvă de la sine pentru că nu mai ai scăpare, o să mori înainte de a ajunge înapoi. *Poţi* încerca să schimbi destinaţia. Asta reprezintă însă un alt fel de a muri, după câte se poate deduce din spusele supravieţuitorilor.

Probabil că Heechee puteau schimba destinaţia atunci când voiau, dar *cum* o făceau este una dintre acele întrebări fără răspunsuri, alături de: *de ce* au luat totul înainte de a pleca? Sau: *cum* arătau? Sau: *unde* s-au dus?

Când eram copil, pe la bâlciuri se vindea un fel de carte. Se intitula: *Tot ce ştim despre Heechee.* Avea o sută douăzeci şi opt de pagini şi toate erau albe.

* * *

Dacă Sam, Dred şi Mohamed erau homo, şi n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc, n-au prea arătat-o în primele zile. Îşi vedeau de treburile lor. Citeau. Ascultau muzică la căşti. Jucau şah şi, dacă ne convingeau pe Klara şi pe mine, pocher chinezesc. Nu jucam pe bani, ci pe carturi. (După vreo două zile, Klara spunea că era mai bine să pierzi, pentru că atunci aveai cu ce-ţi umple timpul.) Ne tolerau cu blândeţe, pe Klara şi pe mine, minoritatea heterosexuală oprimată din societatea dominant homosexuală a navei, şi ne ofereau landerul exact cincizeci la sută din timp, deşi reprezentam doar patruzeci la sută din echipaj.

Ne înţelegeam. Era un lucru bun. Trăiam fiecare clipă în umbra şi mirosul celorlalţi.

Interiorul unei nave Heechee, chiar şi un Cinci, nu-i cu mult mai mare decât bucătăria unui apartament. Landerul oferă puţin spaţiu suplimentar – cam echivalentul unei cămări – dar, cel puţin la ducere este umplut cu provizii şi echipament. Iar din tot spaţiul disponibil, să zicem patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de metri cubi, scădeţi ce mai intră pe lângă echipaj.

Când te afli în *spaţiul tau,* simţi forţa slabă, dar permanentă, cauzată de acceleraţie. De fapt, nu-i creată de acceleraţie, ci de atomii din corp care se împotrivesc la depăşirea vitezei luminii şi poate fi definită drept o frecare. Ceea ce simţi însă este o forţă gravitaţională slabă. Ai senzaţia că cântăreşti vreo două kilograme.

Din acest motiv, îţi trebuie ceva de care să te fixezi, când vrei să te odihneşti. De aceea, fiecare membru al echipajului are un hamac personal ce se deschide şi înfăşoară în jurul lui ca să poată dormi, sau se pliază, devenind un fel de scaun. La asta se mai adaugă obiectele personale ale fiecăruia: dulăpioare pentru benzi, discuri şi haine (deşi de ultimele n-ai mare nevoie); pentru obiecte de toaletă:

fotografii ale celor apropiaţi şi dragi (dacă există); pentru orice ai decis să-ţi aduci, corespunzător spaţiului acordat greutăţii şi volumului tău (75 kilograme, 1/3 de metru cub); şi cu astea s-a aglomerat deja.

Să mai adăugăm echipamentul Heechee original al navei. Trei sferturi din el nu va fi folosit niciodată. Nici n-ai habar cum, aşa că în majoritatea cazurilor, îl ignori. Totuşi, nu poate fi demontat. Instalaţiile Heechee fac parte integrantă. Dacă amputezi o parte, nimic nu mai funcţionează.

Poate că dacă am şti cum să tămăduim rana, am putea evacua o parte din balastul ăsta fără să afectăm funcţionarea navei. Nu ştim, şi totul rămâne pe loc; cutia gălbuie de forma unui diamant, care explodează dacă încerci s-o deschizi; spirala fragilă din ţeavă aurie care uneori, străluceşte iar alteori, mai des, devine neplăcut de fierbinte (nimeni nu ştie exact de ce anume), şi altele. Toate rămân pe loc şi te ciocneşti într-una de ele.

Să adăugăm la toate astea, echipamentul oamenilor. Costumele spaţiale, câte unul pentru fiecare, croit pe măsură. Echipamentul foto. Instalaţiile de toaletă şi baie. De preparare a hranei. Aparatura de evacuare a deşeurilor. Trusele de testare, armele, perforatoarele, cutiile de eşantioane, toate mărunţişurile pe care trebuie să le iei când cobori pe o planetă, dacă se întâmplă să fii atât de norocos încât să nimereşti la o planetă pe care poţi coborî.

Ce mai rămâne nu înseamnă prea mult. Parcă ai locui săptămâni în şir sub prelata unui camion aflat în mişcare, alături de alţi patru indivizi care-şi dispută spaţiul.

După primele două zile, îmi formasem o prejudecată lipsită de raţiune împotriva lui Ham Tayeh. Era prea masiv. Ocupa mai mult spaţiu decât era normal.

Ca să fiu cinstit, Ham nu era nici măcar la fel de înalt ca mine, deşi cântărea mai mult. Nu mă interesa însă spaţiul pe care îl ocupam eu. Mă deranja când mi-l invadau alţii. Sam Kahane stătea mai binişor, doar un metru şi şaizeci, cu o barbă neagră şi ţeapănă şi un păr creţ, vulgar, pe abdomen, peste *cache-sex,* pe piept şi pe spate. N-am considerat că Sam îmi viola spaţiul personal, până când n-am găsit în mâncare un fir lung şi negru din barba lui. Ham, cel puţin, era aproape complet spân, cu o piele moale şi aurie care-l făcea să semene cu un eunuc din Iordania. (Regii iordanieni aveau eunuci în haremurile lor? Aveau haremuri? Ham nu părea să ştie prea multe în privinţa asta; ai lui trăiau de trei generaţii în New Jersey.)

M-am trezit chiar comparând-o pe Klara cu Sheri, care era cu vreo două măsuri mai mică. (Nu totdeauna. De obicei, Klara era numai bună.) Iar Dred Frauenglass, al treilea din echipa lui Sam, era un

tânăr subţirel şi blând care vorbea puţin şi părea că ocupă mai puţin spaţiu decât oricare altul.

Eu eram novicele grupului şi toţi mi-au arătat, pe rând, cum să fac puţinul pe care-l aveam de făcut. Trebuia executate fotografiile de rutină şi citirile spectrometrice. Înregistrarea citirilor de pe panoul de control Heechee, unde luminile colorate variază permanent şi infim ca intensitate şi nuanţe. (Corporaţia continuă să le studieze, sperând să înţeleagă ce înseamnă.) Fotografierea şi analiza spectrală a stelelor de pe ecran în spaţiul tau. Toate laolaltă ocupă zilnic cel mult două ore de persoană. Sarcinile gospodăreşti de preparare a hranei şi curăţenie însemnau alte două ore.

Zilnic deci, fiecare dintre cei cinci membri lucrau vreo patru ore, echipajul având la dispoziţie cam optzeci de ore/om pierdute.

Mint! Nu faci aşa ceva cu timpul tău. Ceea ce faci cu timpul tău este să aştepţi frânarea.

Trei zile, patru zile, o săptămână; şi am devenit conştient de o tensiune ce se acumula în navă, dar pe care n-o împărtăşeam. Două săptămâni şi am ştiut ce era, pentru că începusem s-o simt. Aşteptam cu toţii să se întâmple. Când mergeam să ne culcăm, ultima privire era îndreptată spre spirala aurie, să vedem dacă nu cumva se aprinsese. Când ne sculam, prima grijă era de a vedea dacă tavanul devenise podea. În a treia săptămână, toţi aveam nervii la pământ. Ham era cel mai irascibil; grăsunul Ham cu pielea lui aurie şi chipul vesel de spiriduş.

— Hai să facem un pocher, Bob.

— Nu, mulţumesc.

— Hai, Bob! Ne trebuie al patrulea. (În pocherul chinezesc se împarte tot pachetul, treisprezece cărţi fiecărui jucător. Altfel nu se poate juca.)

— Nu vreau.

Atunci, brusc furios:

— Mă piş pe tine! După ce că nu meriţi nici un pârţ ca membru de echipaj, nu vrei nici măcar să joci cărţi!

Apoi se aşeză şi amestecă, morocănos, cărţile vreme de o jumătate de oră de parcă ar fi fost ceva vital pentru el. Gândindu-mă bine, aşa şi era. Să presupunem că eşti într-un Cinci şi au trecut şaptezeci şi cinci de zile fără să înceapă frânarea. Imediat, îţi dai seama în ce pericol eşti: proviziile nu ajung mai mult de trei sute de zile la cinci persoane.

Dar ar putea ajunge la patru…

Sau trei… Sau două… Sau una!

În momentul acela devine limpede că cel puţin o persoană nu se va mai întoarce din călătorie şi, în majoritatea echipajelor, se procedează la tăiatul cărţilor. Înţelegător, cel care a pierdut îşi taie

gâtul. Dacă ghinionistul nu-i înţelegător, ceilalţi patru îi dau lecţii de comportare.

Multe nave care au plecat Cinciuri, s-au înapoiat Treiuri. Câteva s-au întors Unuri.

Cam aşa ne treceam timpul, nu uşor şi în mod sigur nu repede.

O vreme, sexul a fost calmantul suveran, iar Klara şi eu petreceam ore la rând îmbrăţişaţi, moţăind o vreme şi trezindu-ne ca să-l trezim şi pe celălalt, să reîncepem. Cred că şi băieţii făceau cam acelaşi lucru; n-a trecut mult şi landerul a început să miroasă ca vestiarul unei săli de sport. Apoi, toţi cinci, am început să căutăm singurătatea. Pe navă nu era suficientă singurătate ca să poată fi împărţită la cinci, dar am făcut tot posibilul; de comun acord, am început să-l lăsăm pe unul dintre noi să rămână singur în lander câte o oră sau două. În timp ce eu stăteam acolo, Klara era tolerată în cabină. Când se izola Klara, obişnuiam să joc cărţi cu băieţii. Atunci când unul dintre ei se afla în lander, ceilalţi ne ţineau companie. Habar n-am ce făceau în timpul lor liber; în cea mai mare parte a timpului, eu mă holbam în spaţiu. Pe cuvântul meu că asta făceam: priveam pe hublourile landerului în bezna de afară. Nu zăream nimic, totuşi era mai bine decât să văd aceleaşi lucruri, de care mă săturasem, din navă.

NOTĂ ASUPRA FORMĂRII STELELOR

Dr. Asmenion: Presupun că majoritatea celor veniţi aici sunt mai interesaţi să aibă o prezenţă bună decât să înveţe astrofizică. Nu trebuie să vă faceţi griji. Aparatele fac aproape totul. Voi vă vedeţi de treabă şi dacă daţi peste ceva deosebit, va ieşi la iveală în evaluarea făcută la întoarcere.

Întrebare: Nu există indicii care să ne arate ce ar trebui să căutăm?

Dr. Asmenion: A, ba da! A existat de pildă un prospector care a ridicat vreo jumătate de milion, mi se pare, ieşind în nebuloasa Orion şi remarcând că o parte a norului de gaz era mai fierbinte decât restul. A dedus că se năştea o stea. Gazul se condensa şi se încălzea. Peste zece mii de ani probabil, acolo va fi un sistem solar şi tipul a scanat întreaga porţiune de cer. S-a ales cu bonificaţia ştiinţifică. Acum, Corporaţia trimite nava acolo anual să culeagă date noi. Se plăteşte o primă de o sută de mii de dolari, iar cincizeci de mii îi revin primului descoperitor. Dacă doriţi, o să vă dau coordonatele unor puncte asemănătoare, de pildă nebuloasa Trifidelor. N-o să puneţi mâna pe o jumătate de milion, dar tot vă alegeţi cu ceva.

După un timp, am început să ne formăm obiceiuri. Eu ascultam benzi, Dred îşi viziona porno-discurile, Ham desfăcuse o claviatură flexibilă şi cânta muzică electronică în căşti (chiar şi aşa se mai auzea, dacă ascultai atent, şi am ajuns să mi se facă greaţă de Bach, Palestrina şi Mozart). Sam Kahane ne organiză cursuri şi petreceam o grămadă de timp tachinându-l şi discutând natura stelelor neutronice, a găurilor negre şi a galaxiilor Seyfert, atunci când nu repetam manevrele premergătoare coborârii pe o altă planetă. Partea bună era că reuşeam să nu ne detestăm unul pe celălalt măcar pentru o jumătate de oră. În restul timpului… mda, de obicei ne detestam. Eu nu puteam să *suport* obiceiul lui Ham Tayeh de-a amesteca într-una cărţile de joc. Dred manifesta o ostilitate iraţională faţă de ţigara mea ocazională. Subsuorile lui Sam erau o oroare chiar şi în duhoarea din capsulă faţă de care aerul Porţii părea o grădină de trandafiri. Iar Klara… ei bine, Klara avea un obicei prost. Îi plăcea asparagusul. Adusese cu ea patru kilograme de alimente deshidratate, pentru varietate şi ca să aibă cu ce-şi trece timpul, şi, deşi le împărţea cu mine sau uneori cu ceilalţi, insista din când în când să mănânce asparagus de una singură. Asparagusul dă urinei un miros caracteristic. Nu-i prea romantic să-ţi dai seama după schimbarea calităţii aerului din toaleta comună că iubita ta a mâncat asparagus.

Şi totuşi… era iubita mea, da, într-adevăr!

Nu făcusem numai dragoste în acele ore nesfârşite din lander; stătusem de vorbă. Niciodată n-am cunoscut interiorul minţii vreunui om măcar o fracţiune din cât ajunsesem să-l cunosc pe al Klarei. O iubeam. N-aveam ce face şi nu mă puteam opri.

Niciodată.

* * *

În a douăzeci şi treia zi mă jucam cu pianul electronic al lui Ham când, brusc, mi-a venit rău. Variaţiile forţei gravitaţionale, pe care ajunsesem să le ignor, se intensificau.

Am ridicat privirea şi am întâlnit ochii Klarei. Zâmbea cu teamă, aproape cu lacrimi. Arătă cu degetul şi, prin toate curbele sinuoase ale spiralei de sticlă, scântei aurii se fugăreau precum peştişorii într-un pârâu.

Ne-am îmbrăţişat, râzând, în timp ce spaţiul se rotea în jurul nostru şi pupa devenea provă. Începuse frânarea. Şi aveam la dispoziţie şi o rezervă de timp.

15

Bineînţeles, biroul lui Sigfrid se află sub Cupolă. Nu poate fi nici prea cald, nici prea frig. Totuşi, câteodată, aşa mi se pare.

— Cristoase, îi spun, e cald aici. Nu-ţi merge climatizarea.

— Nu am climatizare, Robbie, rosteşte el răbdător. Să revenim la mama ta…

— Dă-o în mă-sa, îi zic. Du-te şi tu în mă-ta.

Urmează o pauză. Ştiu ce-i gândesc circuitele şi simt că voi regreta aceste remarci impetuoase. Aşa încât, adaug iute:

— Sigfrid, chiar nu mă simt bine. E cald aici.

— Tu eşti cel cald, mă corectează el.

— Ce?

— Senzorii mei indică faptul că temperatura ta creşte atunci când abordăm anumite subiecte: mama ta, Gelle-Klara Moynlin, prima ta călătorie, a treia ta călătorie, Dane Metchnikov şi excreţia.

— Minunat, izbucnesc furios. Deci mă spionezi?

— Ştii că îţi prelucrez semnalele externe, Robbie, spune el mustrător. Nu-i nimic rău în asta. Nu e cu nimic mai semnificativ decât un prieten care vede că roşeşti, te foieşti sau baţi darabana.

— Asta o zici tu.

— Da, Rob. Ţi-o spun deoarece cred că ar fi bine să ştii că aceste subiecte prezintă pentru tine o suprasarcină emoţională. N-ai vrea să discutăm despre asta?

— Nu! Aş vrea să discutăm despre tine, Sigfrid! Cu ce alte secrete mă ai la mână? Îmi numeri erecţiile? Îmi pui microfoane în pat? Îmi urmăreşti telefonul?

— Nu, Bob. Nu fac nimic din toate astea.

— Sper că-mi spui adevărul, Sigfrid. Am şi eu posibilităţile mele de-a şti când minţi.

Pauză.

— Nu cred că înţeleg ce spui, Rob.

— Nici nu trebuie, pufnesc eu. Eşti doar o maşină.

E destul că înţeleg eu. Pentru mine este foarte important să-mi păstrez acest secret faţă de Sigfrid. În buzunarul meu se află petecul de hârtie pe care S.Ya. Lavorovna mi l-a dat într-o noapte plină de băutură, droguri şi sex. În curând, într-o bună zi, îl voi scoate şi atunci o să vedem cine-i şeful. Îmi place înfruntarea asta cu Sigfrid. Mă face furios. Când sunt furios, uit locul acela unde mă doare, mă doare şi nu ştiu cum să opresc durerea!

16

După patruzeci şi şase de zile de călătorie cu viteză superluminică, am revenit la genul de mişcare insensibilă: ne roteam pe o orbită şi motoarele se opriseră.

Cu toţii duhneam de ţi se întorcea stomacul pe dos şi eram groaznic de scârbiţi unii de ceilalţi, totuşi ne-am îngrămădit în jurul ecranelor, umăr lângă umăr, aidoma unor amanţi, privind steaua dinaintea noastră. Era mai mare şi mai portocalie decât Soarele; ori mai mare, ori ne găseam la mai puţin de o U.A. de ea. Nu ne aflam

însă pe orbita ei. Primara noastră era o planetă gazoasă gigant, cu un satelit o dată şi jumătate mai mare decât Luna.

Nici Klara şi nici băieţii nu ţipau sau chiuiau de fericire, aşa încât am aşteptat cât am putut, apoi am întrebat:

— Ce se-ntâmplă?

— Mă-ndoiesc că vom putea coborî pe *asta,* răspunse Klara absentă.

Nu părea dezamăgită, era complet indiferentă. Sam Kahane suspină adânc prin barbă şi rosti:

— Bun! În primul rând, să luăm nişte poze ca lumea. Rob şi cu mine o să facem asta. Restul, începeţi să căutaţi urme Heechee.

— Rahat, vorbi cineva, dar atât de încet, încât n-am putut recunoaşte glasul. Putea fi chiar şi al Klarei.

Aş fi vrut să întreb mai multe, însă simţeam că dacă voi întreba de ce nu sunt fericiţi, unul dintre ei îmi va spune şi răspunsul nu-mi va place de loc. Am tăcut şi m-am strecurat după Sam, în lander; ne-am izbit unul de celălalt, îmbrăcându-ne costumele, verificând rezervoarele de oxigen şi radiourile, apoi am acţionat ecluza. Sam m-a împins în uşă; am auzit pompele evacuând aerul, după aceea puţina presiune rămasă, m-a împins afară, în spaţiu, în clipa când uşa s-a deschis.

Pentru o clipă, am fost terorizat, singur într-un loc unde nu mai călcase nici o fiinţă omenească, îngrozit că uitasem să-mi prind cordonul de siguranţă. Nu era însă nevoie: zăvorul magnetic se cuplase automat, iar eu am ajuns la capătul cordonului, am fost zgâlţâit puternic şi am început, încetişor, să revin spre navă.

Până să ajung, Sam ieşise şi se rotea spre mine. Am reuşit să ne prindem şi ne-am pregătit de fotografiat.

Sam mi-a arătat un punct între discul gazos de forma unei farfurii gigantice şi soarele portocaliu, orbitor de strălucitor, iar eu mi-am pus mănuşile pavăză deasupra ochilor şi am zărit ce îmi indica: M-31 din Andromeda. Desigur, de acolo de unde ne găseam, nu era în constelaţia Andromeda. Pe cer nu exista nimic care să semene cu Andromeda sau măcar cu vreo altă constelaţie cunoscută. Însă M-31 este atât de mare şi de strălucitoare, încât dacă smogul nu este prea dens o poţi zări chiar şi de pe Pământ, sub forma unui norişor lenticular format din stele. Este cea mai strălucitoare galaxie exterioară şi o poţi recunoaşte destul de uşor aproape din toate locurile unde ar putea ajunge o navă Heechee. Transfocând, te poţi asigura de forma spiralată şi, ca o verificare, n-ai decât să compari galaxiile mai mici care se găsesc aproximativ pe aceeaşi direcţie.

În timp ce focalizam pe M-31, Sam făcea acelaşi lucru cu Norii lui Magellan, sau cu ceea ce bănuia el că sunt Norii lui Magellan. (Pretindea că identificase pe S. Doradus.) Amândoi, am început să

facem fotografii teodolitice. Bineînţeles, scopul era ca savanţii Corporaţiei să poată triangula şi localiza locul în care ne aflam. Poate că vă întrebaţi ce le păsa, însă asta era treaba; nu obţii nici un fel de bonificaţie ştiinţifică, dacă nu realizezi seturile complete de fotografii. Aţi crede că se poate depista destinaţia după înregistrările, făcute de pe ecrane în timpul călătoriei superluminice. Nu-i chiar aşa. Direcţia de bază se poate deduce, dar după primii câţiva ani-lumină, devine tot mai greu să cauţi stele identificabile şi nu se ştie sigur dacă traiectoria este o linie dreaptă; unii spun că are o configuraţie în zigzag datorită curburii spaţiului.

Oricum, barosanii folosesc tot ce au – inclusiv măsurarea timpului şi direcţiei de rotaţie a Norilor lui Magellan. Ştiţi de ce? Pentru că din datele astea se poate calcula la câţi ani-lumină suntem de ei şi, astfel, cât de adânc am pătruns în Galaxie. Norii au o perioadă de revoluţie de vreo optzeci de milioane de ani. Înregistrările corecte pot arăta modificări de ordinul a unul din două-trei-milioane diferenţe, să zicem, de 150 ani-lumină.

Datorită cursurilor susţinute de Sam, lucrurile astea începuseră să mă intereseze. De fapt, fotografiind şi încercând să ghicesc cum se vor interpreta imaginile pe Poartă, aproape uitasem de frică. Şi aproape, dar nu de tot, uitasem că această călătorie, ce necesita un curaj deosebit, se dovedea a fi un eşec.

* * *

Şi *era* un eşec.

Imediat ce am revenit în navă, Ham a luat ghemurile de benzi de la Sam Kahane şi le-a băgat în scanner. Primul subiect era gigantul gazos. În toate benzile spectrului electromagnetic nu exista nimic care să sugereze radiaţie provenită de la artefacte.

Atunci, a început să caute alte planete. Erau greu de găsit, chiar cu scannerul automat, şi probabil că existau vreo duzină pe care nu le puteam determina în timpul cât stăteam acolo (oricum era zadarnic, pentru că dacă nu le puteam localiza ar fi fost prea îndepărtate ca să putem ajunge la ele). Ham lua elementele-cheie din radiaţia stelei primare şi programa scannerul să le caute reflecţiile. În felul ăsta, a depistat cinci corpuri. Două s-au dovedit a fi stele cu spectre similare. Celelalte trei erau într-adevăr planete, dar nici una nu emitea radiaţie artificială. Ca să nu mai spun că erau mici şi îndepărtate.

Mai rămăsese de cercetat numai satelitul giganticei.

— Verificarea, ordonă Sam.

— Nu pare prea grozav, mormăi Mohamed.

— Nu mă interesează părerile tale, ci vreau să faci ce-am spus. Verifică-l!

— Zi tare, te rog, adăugă Klara.

Ham o privi surprins, poate din cauza lui „te rog”, însă făcu ceea ce i se ceruse.

Anunţuri

LECŢII ÎNREGISTRATE sau jocuri de societate. 87-429

VINE CRĂCIUNUL! Nu uitaţi să trimiteţi celor dragi de acasă miniaturi ale Porţii, sau Porţii Doi, executate din Plastic Heechee Recondiţionat; agitându-le, se poate zări un viscol de praf strălucitor de pe Lumea lui Peggy. Holofişe scenice, Brăţări de Lansare gravate manual, alte cadouri. Tel. 88-542.

AVEŢI o soră, fiică, prietenă pe Pământ? Aş dori să corespondez. Scop final: căsătoria. 86-032.

Apăsă un buton şi rosti:

— Urmele radiaţiei electromagnetice codificate.

Pe ecranul scannerului apăru o linie uşor sinusoidală, care oscilă scurt apoi deveni dreaptă şi nemişcată.

— Negativ, continuă Ham. Temperaturi cu variaţii neregulate în timp.

Asta era un lucru nou pentru mine.

— Ce-i o temperatură care variază neregulat în timp? am întrebat.

— De pildă ceva care se încălzeşte după apusul soarelui, răspunse Klara nervoasă. Ei?

O altă linie dreaptă pe ecran.

— Nici din astea, făcu Ham. Suprafaţă metalică cu albedo mare?

O linie uşor sinusoidă, apoi nimic.

— Hm, comentă Ham. Gata, restul urmelor nu merită să le căutăm; nu va fi metan, pentru că nu există o atmosferă şi aşa mai departe. Ce facem, şefule?

Sam deschide gura să răspundă, însă Klara i-o luă înainte:

— Iartă-mă, spuse ea apăsat, dar ce vrei să spui prin „şefule”?

— Hai, taci! făcu Ham nervos. Sam?

Kahane zâmbi uşor, a iertare, înspre Klara.

— Dacă vrei să spui ceva, dă-i drumul, o invită el. Eu cred că trebuie să ne plasăm pe orbită în jurul satelitului.

— Pur şi simplu, risipă de combustibil! izbucni Klara. E-o nebunie!

— Ai o idee mai bună?

— Cum adică „mai bună”? Ce vrei să spui?

— Păi, spuse Sam împăciuitor, nu ne-am uitat la tot satelitul. Se roteşte destul de încet. Îi putem da ocol cu landerul; pe faţa cealaltă poate exista un întreg oraş Heechee.

— Rahat, pufni Klara, lămurindu-mă astfel cine vorbise mai devreme.

Băieţii nu ascultau. Toţi trei coborâseră deja în lander, lăsându-ne, pe mine şi pe Klara singuri în capsulă.

Klara dispăru în toaletă. Am aprins una dintre ultimele ţigări şi am făcut rotocoale de fum, atârnând nemişcate în aer. Capsula se înclinase uşor şi puteam zări în depărtare discul maroniu al satelitului planetei, traversând ecranul în sus şi, după o clipă, flacăra micuţă şi strălucitoare a jetului landerului. M-am întrebat ce trebuia să fac dacă rămâneau fără combustibil, se prăbuşeau, sau li se defectau comenzile. Răspunsul corect era să-i las acolo pentru vecie. Mă întrebam însă dacă aş fi fost în stare.

Părea o risipă teribilă şi stupidă de vieţi omeneşti.

Ce făceam noi aici? Călătoream sute sau mii de ani-lumină ca să ne zdrobim inimile?

Mi-am dat seama că mă ţineam de piept, ca şi cum metafora ar fi fost reală. Am scuipat pe vârful ţigării, stingând-o, şi am pus-o într-o pungă de resturi. Particule mici de scrum pluteau în jur, acolo unde le scuturasem fără să-mi dau seama, însă n-aveam chef să le prind. Am privit discul gigantic şi pestriţ al planetei apărând într-un colţ al ecranului şi l-am admirat ca pe un obiect de artă: galben-verzui în partea luminată, şi negru amorf, înghiţind stelele, în cealaltă parte. Puteai zări unde începeau straturile exterioare, subţiri, ale atmosferei după cele câteva stele strălucitoare ce pâlpâiau prin ele, dar în general era atât de densă încât nu se vedea nimic. Desigur, nu se punea problema unei coborâri. Chiar dacă avea o suprafaţă solidă, sub stratul de gaz dens n-am fi putut supravieţui. Corporaţia intenţiona să construiască un lander special, care să poată pătrunde pe o planetă tip Jupiter şi poate că aveau să reuşească; deocamdată, trebuia să ne descurcăm fără el.

Klara era tot în toaletă.

Mi-am întins hamacul, m-am legat în el şi m-am culcat.

* * *

Peste patru zile, s-au întors. Cu mâinile goale.

Dred şi Ham Tayeh erau ursuzi, murdari şi arţăgoşi; Sam Kahane părea vesel. Nu m-am lăsat păcălit; dacă ar fi găsit ceva valoros, ne-ar fi anunţat prin radio. Eram însă interesat.

— Care-i treaba, Sam?

— Un zero mare şi rotund, răspunse el. Jos e numai stâncă, n-am prins nimic pentru care să merite să coborâm. Am însă o idee.

Klara veni lângă mine, privindu-l curioasă. M-am uitat la ceilalţi doi; păreau că ştiau despre ce era vorba şi nu le plăcea.

— Ştiţi, continuă Sam, steaua asta e dublă.

— Cum îţi dai seama? am făcut eu.

— Am pus scannerele la treabă. L-aţi văzut pe umflatul ăla mare şi albastru de afară… Privi în jur şi zâmbi: Ei, nu ştiu în ce direcţie e

acum dar, când am făcut primele poze, era lângă planetă. Oricum, părea aproape, aşa c-am pus scannerele pe el şi mi-au dat o mişcare proprie de nu-mi venea să cred. Trebuie să fie geamănă cu primara de aici şi la cel mult jumătate an-lumină.

— Ar putea fi o călătoare, Sam, rosti Ham Tayeh. Ţi-am mai spus. O stea care trece prin noapte.

— Chiar aşa, ridică din umeri Kahane. E aproape.

— Vreo planetă? întrebă Klara.

— Nu ştiu, recunoscu el. Stai puţin… s-ar putea…

Priveam cu toţii ecranul. Nu exista îndoială despre ce stea vorbea Kahane. Era mai strălucitoare decât Sirius văzut de pe Pământ, cu magnitudinea de cel puţin minus doi.

— Pare interesant, vorbi încetişor Klara, şi sper că nu ştiu la ce te gândeşti, Sam. O jumătate de an-lumină înseamnă cel puţin doi ani cu viteza maximă a landerului, chiar dacă am avea combustibilul respectiv. Ceea ce nu-i cazul, băieţi!

— Ştiu, insistă Sam, dar mă gândeam… Dacă am putea deplasa doar *un pic* maneta capsulei…

— Termină! m-am trezit urlând.

Tremuram din tot trupul şi nu mă puteam opri. Uneori simţeam groază, alteori furie. Cred că dacă aş fi avut o armă, l-aş fi împuşcat imediat pe Sam.

Klara mă atinse, căutând să mă calmeze.

— Sam, rosti ea cu o voce neaşteptat de blândă. Ştiu ce simţi. (Kahane revenise cu mâinile goale din cinci călătorii consecutive). Eu pariez că se poate.

— Crezi? întrebă în acelaşi timp, uimit, suspicios şi bătând în retragere.

— Adică, mă gândesc că dacă am fi Heechee în nava asta, şi nu nişte prăpădiţi de oameni, atunci am şti ce trebuie făcut. Am veni aici, ne-am uita în jur şi am zice: „Ah, ia uite, prietenii noştri de aici…” sau mă rog, ce-o fi fost aici atunci când ei au stabilit cursa pentru locul ăsta – „prietenii noştri trebuie să se fi strămutat. Nu sunt acasă.” Şi apoi ar fi spus: „Ei, ce dracu, ia să vedem dacă nu-s alături.” Şi am împinge maneta asta până aici, şi aia până acolo, şi am nimeri drept la steaua albastră…

Se opri şi-l privi, continuând să mă ţină de mână.

— Numai că noi nu suntem Heechee, Sam, încheie ea.

— Cristoase, Klara! Ştiu asta. Trebuie totuşi să fie o cale!

— Bineînţeles, încuviinţă ea, dar noi nu ştim ce anume. Ceea ce ştim, Sam, este că nici o navă nu s-a mai întors după ce şi-a schimbat drumul. Ţii minte? Niciuna!

Nu-i răspunse direct; privea steaua albastră, când rosti:

— Să punem la vot.

Bineînţeles, votul a fost patru la unu împotriva schimbării rutei şi Ham Tayeh s-a menţinut între Sam şi tabloul de comandă până când am depăşit viteza luminii pe drumul de întoarcere.

Călătoria de înapoiere pe Poartă n-a fost mai lungă decât cea de la dus, dar mi-a părut o veşnicie.

17

Se pare că iar nu funcţionează instalaţia de climatizare a lui Sigfrid însă nu-i spun nimic. Îmi va răspunde că temperatura este exact 22,5°C, aşa cum a fost întotdeauna şi va întreba de ce maschez durerea mentală cu o fierbinţeală fizică. Sunt sătul de frecţiile astea!

— De fapt, rostesc cu glas tare, sunt sătul de tine, Siggy.

— Îmi pare rău, Rob. Aş aprecia, însă, dacă mi-ai spune mai multe despre visul tău.

— Rahat!

Îmi slăbesc chingile, pentru că mă stânjenesc. Lucrul ăsta atrage după sine şi deconectarea unor senzori ai lui Sigfrid dar, deocamdată nu mă atenţionează.

— E un vis destul de plictisitor… Suntem în navă… Am ajuns la o planetă care mă priveşte, de parcă ar avea chip omenesc. Din cauza sprâncenelor, nu-i pot distinge ochii prea bine, însă, într-un fel sau altul, ştiu că plânge şi că-i vina mea.

— Recunoşti chipul, Bob?

— Nu! Un chip şi atât. De femeie, cred…

— Ştii de ce plânge?

— Nu tocmai, dar eu sunt vinovatul. Sunt sigur de asta.

Pauză. Apoi:

— Nu vrei să-ţi fixezi centurile, Rob?

Brusc, devin foarte atent.

— Ce s-a întâmplat, pufnesc sarcastic, ţi-e frică să nu sar la tine?

— Nu, Robbie, bineînţeles că nu cred aşa ceva. Ţi-aş fi însă recunoscător dacă ai face-o.

Încet şi fără tragere de inimă încep să strâng cataramele.

— Mă-ntreb la ce m-ar ajuta ca un computer să-mi fie recunoscător?

Nu-mi răspunde, silindu-mă astfel să continui. Îl las să câştige de data asta şi urmez:

— Gata, m-am întors în cămaşa de forţă, acum ce o să-mi mai spui?

— Mă întrebam de ce te simţeai vinovat pentru fata care plângea?

— Aş vrea să ştiu, îi răspund şi e purul adevăr.

— Cunosc câteva episoade faţă de care te simţi vinovat, Robbie, spuse el. Unul dintre ele este moartea mamei tale.

— Într-un fel tâmpit, aşa-i, încuviinţez eu.

— Şi cred că te simţi destul de vinovat şi faţă de iubita ta, Gelle-Klara Moynlin.

Mă foiesc puţin şi mă plâng:

— E groaznic de cald aici.

— Simţi că vreuna dintre ele a dat vina pe *tine?*

— De unde dracu' să ştiu?

— Poate îţi aminteşti ceva spus de ele?

— Nu, nu pot!

Devine extrem de indiscret şi vreau să-l menţin la un nivel obiectiv, aşa încât spun:

— Consider că am o tendinţă agravantă de a-mi asuma diferite vinovăţii, la urma urmei, este un caz clasic, nu-i aşa? Mă poţi găsi la pagina două sute şaptezeci şi şapte din orice manual.

Îşi bate joc de mine, lăsându-mă să mă calmez.

— Însă la aceeaşi pagină, Rob, spune el în sfârşit, se arată probabil că vina este auto-asumată. Ţi-o faci cu mâna ta, Robbie.

— Fără-ndoială.

— Nu eşti obligat să accepţi vinovăţii pe care nu le doreşti.

— Sigur că nu. Eu însă *vreau.*

— Ai idee de ce oare? mă întrebă el pe nepregătite. De ce doreşti să simţi că orice greşeală ţi se datorează?

— Rahat, Sigfrid, fac eu dezgustat, iar ai luat-o razna! Nu-i deloc aşa. Mai degrabă… fii atent! Când mă aşez la ospăţul vieţii, sunt atât de preocupat de nota de plată, întrebându-mă ce vor gândi ceilalţi când o plătesc şi dacă am destui bani la mine ca s-o plătesc, încât nu mai gust mâncarea.

— Nu-mi place să te încurajez în divagaţiile astea literare, Bob, îmi spuse el cu blândeţe.

— Îmi pare tare rău.

Nu-i deloc aşa. Mă enervează îngrozitor.

— Dar, folosind propria ta analogie, Bob, de ce nu asculţi ce vorbesc ceilalţi? Poate că spun ceva frumos, sau ceva important, despre tine.

Abia mă stăpânesc să nu arunc chingile, să pocnesc în mutră manechinul şi să ies pentru totdeauna din gunoiul ăsta. El aşteaptă, în vreme ce eu fierb şi, în cele din urmă izbucnesc:

— Să-i ascult?! Sigfrid, râşniţă bătrână şi idioată, nu fac nimic altceva *decât* să-i ascult. Aş vrea s-aud că mă iubesc. Ba chiar *aş vrea* s-aud că mă urăsc… Orice! Numai să mi-o spună din inimă. Sunt atât de ocupat, ascultând inima, încât nici măcar n-aud când cineva îmi cere solniţa.

Pauză. Mă simt de parcă voi exploda. Apoi, el rosteşte cu admiraţie:

— Exprimi lucrurile foarte frumos, Robbie. Ceea ce aş vrea însă…

— Termină Sigfrid! urlu eu, furios; arunc chingile şi mă ridic, ca să mă pot confrunta cu el. Şi nu-mi mai spune Robbie! Faci asta numai când crezi că sunt copilăros şi acum nu sunt un copil!

— Nu e tocmai ex…

— Am zis termină!

Sar de pe saltea şi înşfac geanta. Scot din ea petecul de hârtie pe care mi l-a dat S.Ya. după atâta băutură şi făcut dragoste.

— Sigfrid! pufnesc eu. Am suportat destule de la tine. Acum a sosit clipa mea!

18

Reintrând în spaţiul normal, am simţit pornind jeturile landerului. Nava s-a răsucit şi Poarta a plutit pe diagonala ecranului, un bulgăre de cărbune în formă de pară. Am aşteptat nemişcaţi, până am simţit zguduitura ce anunţa acostarea.

Klara a suspinat. Ham a început să-şi desfacă centurile. Dred privea absorbit hubloul, deşi nu se vedeau decât Sirius şi Orion. Uitându-mă la ceilalţi trei din capsulă, m-am gândit că pentru echipele de control vom fi o imagine tot atât de neplăcută cât fusese pentru mine aceea a epavei, văzută pe vremea când eram proaspăt sosit pe Poartă. Mi-am atins uşor nasul. Mă durea groaznic şi, în plus, duhnea. În interior, alături de propriul meu miros, acolo unde nu puteam face nimic.

Am auzit deschizându-se ecluzele când intră echipa de control, apoi glasurile lor uimite vorbind în două sau trei limbi, când îl văzură pe Sam Kahane acolo unde îl pusesem. În lander. Klara se foi.

— Am putea coborî, murmură ea, fără să se adreseze cuiva anume şi porni către ieşire.

NOTĂ ASUPRA PITICELOR ŞI GIGANTELOR

Dr. Asmenion: Toţi ar trebui să ştiţi cum arată o diagramă Hertzsprung-Russell. Dacă vă veţi trezi într-o îngrămădire globulară, sau oriunde există o masă compactă de stele, merită să trasaţi o H-R pentru grupul respectiv. De asemenea, să fiţi atenţi la orice clase spectrale neobişnuite. Nu veţi câştiga absolut nimic pe F-uri, G-uri sau K-uri; deţinem toate datele despre ele. Dar dacă vă găsiţi pe orbita unei pitice albe sau a unei gigante roşii, umpleţi toate benzile, mai merită D-urile şi B-urile. Chiar dacă nu sunt primara voastră. Iar dacă nimeriţi pe o orbită joasă, într-un Cinci blindat în jurul unui O strălucitor, asta v-ar putea aduce cel puţin câteva sute de mii, dacă puteţi reveni cu datele.

Întrebare: De ce?

Dr. Asmenion: Ce anume?

Întrebare: De ce primim recompensa numai dacă suntem într-un Cinci blindat?

Dr. Asmenion: A! Pentru că dacă nu sunteţi, nu vă mai întoarceţi.

Unul dintre membrii echipei băgă capul pe chepeng şi exclamă:

— Oh, sunteţi încă vii! Tocmai ne-ntrebam.

Apoi ne privi atent şi tăcu. Fusese o întoarcere obositoare, în special ultimele două săptămâni. Am suit unul câte unul, trecând pe lângă Sam Kahane, care continua să atârne în cămaşa de forţă, improvizată de către Dred dintr-un costum spaţial, înconjurat de propriile excremente şi de resturi de mâncare, privindu-ne cu ochi senini şi nebuni. Doi din echipă îl dezlegau, pregătindu-se să-l ridice din lander. Nu scotea nici un cuvânt. Asta era o binecuvântare.

— Bună, Bob! Klara!

Era brazilianul echipei, nimeni altul decât Francy Hereira.

— Cum e? întrebă el.

— Eh, i-am răspuns, bine că ne-am întors. Kahane însă-i atins. Şi-am venit cu punga goală.

Încuviinţă în semn de simpatie şi se adresă, cred că în spaniolă, venusianei din echipă, o femeie scundă, durdulie, cu ochi negri. Individa mă bătu pe umăr şi mă conduse într-una dintre nişe, unde îmi făcu semn să mă dezbrac. Întotdeauna crezusem că bărbaţii îi percheziţionează pe bărbaţi şi femeile pe femei dar, dacă te gândeai puţin n-avea nici o importanţă. Îmi examină fiecare cicatrice, atât vizual cât şi cu un detector de radiaţii, apoi îmi cercetă subsuorile şi îmi introduse ceva în anus. Deschise larg gura, ca să fac la fel, se uită înăuntru, apoi se retrase, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Îţii puute groajnic nasuu, spuse ea. Ce ţii s-aa tâmplat?

— Am încasat-o, i-am răspuns. De la tipul ăla, Sam Kahane. S-a ţicnit. Vroia să schimbe traiectoria.

Încuviinţă neîncrezătoare şi privi în susul nării la tampon. Atinse uşor nara cu un deget.

— Ce-ii?

— Aici? A trebuit s-o bandajez. Am avut o hemoragie puternică.

Oftă.

— Ar trebiii să-ll scoot, medită ea apoi ridică din umeri: Nuu. Îmbracă-te. În regulă.

M-am îmbrăcat şi am trecut în lander. Însă asta nu era totul. Trebuia să fiu chestionat. Cu toţii, cu excepţia lui Sam; îl transportaseră deja la Spitalul Terminal.

N-aş fi zis că aveam multe de povestit despre călătorie. Totul era pe benzi; de asta existau înregistrările şi observaţiile. Corporaţia însă nu lucra aşa. Ne-au stors de fiecare amintire, apoi de impresii subiective şi bănuieli fugare. Chestionarea a durat vreo două ore

bune şi am fost atent – cu toţii, de fapt – să le dăm tot ceea ce ne ceruseră. Asta-i altă cale prin care Corporaţia te are la mână. Comitetul de Evaluare poate hotărî să-ţi acorde o recompensă absolut degeaba. Sau, mă rog, pentru fleacuri începând de la faptul că ai observat că luminile spiralei se aprind într-un fel neremarcat de nimeni deocamdată, până la un mod de-a scăpa de tampoanele sanitare altfel decât aruncându-le în toaletă. Se spune că se străduie să găsească justificări pentru a da o primă echipajelor care s-au chinuit din plin, dar s-au întors cu mâna goală. Ei, ăştia eram chiar noi. Voiam să le dăm orice posibilitate să ne arunce un oscior.

Unul dintre cei care ne-au interogat a fost Dane Metchnikov, lucru care m-a surprins şi chiar mi-a făcut plăcere. Revenit în aerul mai puţin viciat al Porţii, începeam să mă simt iarăşi om. Şi el se întorsese cu mâna goală, ieşind pe o orbită în jurul unei stele care se pare că devenise novă în ultimii cincizeci de mii de ani, sau cam aşa ceva. Poate că, odată acolo fusese o planetă însă acum exista numai în memoria ordinatoarelor Heechee care dirijau nava. Nu mai rămăsese aproape nimic care să justifice o recompensă ştiinţifică şi atunci se înapoiase.

— Mă surprinde că te văd lucrând, i-am spus în timpul unei pauze.

Nu s-a ofensat. Pentru firea lui, veşnic ursuză, era neaşteptat de voios.

— Nu-i vorba de bani. Aici se poate învăţa ceva.

— Ce anume?

— Cum să-ţi sporeşti şansele, Broadhead. Plec din nou. Însă acum cunosc mai multe. Au apărut chestii noi.

Dred, care era chestionat lângă mine, tresări:

— Ia spune!

Metchnikov deveni precaut:

— Sunt nişte citiri mai bune pe liniile spectrale, răspunse el vag. Ei, ce spuneai de provizii? Aveau un gust ciudat?

Înainte de a-l părăsi, însă, l-am făcut să-mi promită că-mi va povesti totul:

— O să vă spun, ne-a zis Klarei şi mie. Poate mâine.

Şi aşa, amândoi am plecat acasă.

19

Mă simt atât de puternic, şi atât de speriat, încât nu ştiu cum să mă descurc. Pe peticul de hârtie, S.Ya. mi-a scris comanda verbală care îl va transforma pe Sigfrid von Shrink, Urmăritorul Nemilos, într-o pisicuţă docilă. Nu trebuia să mă uit la cuvinte. Le ştiu pe dinafară. Totuşi, le citesc încet şi atent:

— Atenţie, Sigfrid, aceasta este o comandă extinsă: „Categoria Alfa Alfa Margaret Truman Daniel Mercur Venus Marte Pământ şase şase zero şase”. Ţi se comandă să treci pe modul pasiv.

Îl privesc. Nu se întâmplă nimic.

— Sigfrid? Am spus corect? Accepţi comanda?

— Desigur, Bob.

Glasul îi este exact la fel ca înainte şi asta mă sperie. Nu ştiu ce aşteptam. Pur şi simplu, nu ştiu. Poate visam că holograma va dispare şi se va aprinde un tub catodic cu cuvintele: GATA ŞEFULE, SUNT SCLAVUL TĂU.

Aproape că tremur. Nu mai analizez de unde vin toate astea, însă parcă încerc o experienţă sexuală. Îi spun:

— Aşa Sigfrid, grămadă nenorocită de şuruburi! Înseamnă că te comand?

Figura paternă rosteşte răbdătoare:

— Înseamnă că mă poţi comanda, Bob. Desigur, funcţia de comandă este limitată.

Anunţuri

OPERAŢII DENTARE fără dureri, clinică particulară, echipament complet pentru orice intervenţie. Referinţe. 87-579.

NEFUMĂTORI NEMULŢUMIŢI în echipajul dumneavoastră? Sunt agentul exclusiv al Porţii pentru „Suprimatorul de Fum”, hota pentru ţigară ce păstrează gustul nealterat, dar împiedică răspândirea fumului. Telefonaţi la 87-196 pentru demonstraţii.

— Cum adică? mă încrunt eu.

— Nu-mi poţi schimba programarea fundamentală. Pentru asta este nevoie de altă comandă.

— Bun, fac eu. Ha! Ascultă prima instrucţiune: spune-mi care-i această comandă.

— Nu pot, Bob.

— *Trebuie.* Nu eşti obligat?

— Nu-ţi refuz ordinul, Bob. Dar nu cunosc această comandă.

— Rahat! zbier eu. Cum poţi răspunde la ea, dacă n-o cunoşti?

— Pur şi simplu o fac, Bob. Sau, ca să-ţi dau o explicaţie mai completă, fiecare informaţie a comenzii activează o instrucţiune secvenţială, care când este completă eliberează o zonă pentru comenzi. În termeni tehnici, fiecare bit este cheia unor contacte întrepătrunse.

— Rahat, comentez şi meditez o clipă. Atunci, ce pot eu să controlez Sigfrid?

— Îmi poţi solicita orice informaţie stocată. Îmi poţi cere s-o prezint în oricare dintre variantele la care am acces.

— În oricare?

Mă uit la ceas şi-mi dau seama nervos că există o limită de timp la acest joc. Mai am numai zece minute.

— Adică, de pildă, mi-ai putea vorbi în franceză?

— *Oui, Robert, d'accord. Que voulez-vous?*

— Sau în rusă cu… stai puţin… Mă bazez mai mult pe inspiraţie. Aş vrea un glas de bas profund ca de la Balşoi Opera.

Tonuri ce vin din fundul unei peşteri:

— *Da, gospodin.*

— Şi o să-mi spui tot ce vreau să ştiu despre mine?

— *Da, gospodin.*

— În engleză, lua-te-ar dracu!

— Da.

— Sau despre ceilalţi clienţi ai tăi?

— Da.

Părea distractiv.

— Şi cine sunt ceilalţi clienţi norocoşi, dragă Sigfrid? Ia zi lista.

Simt cum glasul îmi salivează de poftă.

— Luni la ora nouă zero zero, începe el îndatoritor, Yan Ilievsky. Zece zero zero, Mario Laterani. Unsprezece zero zero, Julie Loudon Martin. Doisprezece…

— Femeia, îl opresc, povesteşte-mi despre ea.

— Julie Loudon Martin e transferată de la Clinica King, unde a fost internată timp de şase luni, fiind tratată pentru alcoolism cu terapie de aversiune şi activatori de răspuns la imunitate. Are la activ două încercări de sinucidere, urmând unei depresiuni nervoase cauzată de o sarcină pierdută acum cincizeci şi trei de ani. Se găseşte…

— Stai puţin, intervin eu adunând la cincizeci şi trei vârsta probabilă la care a avut sarcina. Nu sunt sigur că mă interesează. Poţi să-mi spui cam cum arată?

— Pot proiecta holoimagini, Bob.

— Dă-i drumul.

Imediat apare un fulger scurt şi un vălmăşag de culori şi pot vedea o femeie mărunţică şi neagră, întinsă pe o saltea – salteaua mea! – într-un colţ al încăperii. Vorbeşte încet şi parcă plictisită. Nu aud ce spune, însă nici nu mă prea interesează.

— Dă-i drumul, spun eu, şi când zici numele pacientului, arată-i şi poza.

— Doisprezece zero zero, Lorne Schofield. (Un moş, bătrân de tot cu degete artritice, încovoiate în gheare, ce abia îşi ţine capul.) Treisprezece zero zero, Frances Astritt. (O puştoaică, nici măcar puberă.) Paisprezece…

Îl las să termine cu ziua de luni, plus jumătate din marţi. Nu ştiam că are atâţia pacienţi dar, desigur, fiind o maşină, nu oboseşte. Una

sau două paciente par interesante, însă nu-mi sunt cunoscute şi nici mai grozave decât Yvette, Donna, S.Ya. şi încă vreo duzină.

— Poţi să te opreşti, îi spun şi mă gândesc un minut.

Nu-i chiar aşa de amuzant cum sperasem. Plus că nu mai am mult timp la dispoziţie.

— Cred că ne putem juca aşa oricât, rostesc eu. Acum să vorbim despre mine.

— Ce vrei să-ţi spun, Bob?

— Ceea ce-mi ascunzi de obicei. Diagnostic. Prognoză. Comentarii generale asupra cazului meu. Ce fel de individ crezi că sunt, de fapt?

— Pacientul Robinette Stetley Broadhead, începe el imediat, prezintă simptome depresive moderate, bine compensate de un stil activ de viaţă. Oferă ca pretext pentru ajutorul psihanalitic căutat, stările depresive şi dezorientarea. Are sentimente de culpabilitate pronunţate şi manifestă afazie selectivă la nivelul conştient în legătură cu câteva episoade ce se repetă ca simboluri în vise. Pornirile sexuale sunt relativ scăzute. Relaţiile cu femei sunt, în general, nesatisfăcătoare deşi orientarea psihosexuală este predominant heterosexuală, în proporţie de optzeci la sută…

— La dracu…, încep eu ca o reacţie întârziată la pornirile sexuale scăzute şi relaţiile nesatisfăcătoare.

Însă, de fapt, n-am chef să mă cert şi, oricum, el intervine:

— Trebuie să te anunţ, Rob, că timpul tău e pe sfârşite. Acum ar trebui să te duci în camera de refacere.

— Ce tâmpenie! După ce să mă refac? Bine, bine, întoarce-te la normal. Anulează comanda… atâta trebuie să spun? E anulată?

— Da Robbie.

— Iar începi?! urlu eu. Hotărăşte-ţi mintea aia idioată la un nume.

— Mă adresez cu termenul corespunzător stării tale sufleteşti, sau stării pe care vreau să ţi-o provoc, Robbie.

— Şi cum vrei să fiu un copil?… Nu, nu contează! Ascultă, îi spun, ridicându-mă, îţi aminteşti conversaţia avută în timp ce te-am comandat?

— Bineînţeles, Robbie.

Apoi, în mod surprinzător, deşi şedinţa s-a terminat de vreo zece sau douăzeci de secunde, continuă:

— Eşti satisfăcut, Robbie?

— Ce?

— Ai stabilit, pentru propria ta satisfacţie, că sunt doar o maşină? Că mă poţi controla când doreşti?

Mă opresc brusc.

— Asta făceam? întreb eu surprins. Da, aşa se pare. Eşti o maşină, Sigfrid. Te pot controla.

În timp ce ies, rosteşte după mine:

— De fapt, noi ştiam din capul locului lucrul acesta, nu-i aşa? Adevăratul motiv al fricii tale – locul despre care simţi că ar trebui controlat – nu cumva se află în interiorul tău?

20

Când petreci săptămâni la rând lângă altă persoană, atât de aproape încât ajungi să-i cunoşti fiecare sughiţ, fiecare miros sau fiecare zgârietură a pielii, termini fie prin a o detesta, fie prin a o iubi într-atât încât nu mai există scăpare. Klara şi cu mine încercam ambele sentimente. Idila noastră se transformase într-o relaţie de gemeni siamezi, care nu mai avea nici un pic de romantism. Nu exista destul spaţiu între noi ca să se nască romantismul. Cu toate astea cunoşteam fiecare părticică a Klarei, fiecare por şi fiecare gând, cu mult mai bine decât o cunoscusem pe propria mea mamă. Chiar în acelaşi mod: dinspre pântece înspre afară. Eram înconjurat de Klara.

Şi, ca o butelie Klein ying şi yang ea era înconjurată de mine; fiecare dintre noi definea universul celuilalt şi existau momente când eu (şi, sunt sigur, ea) doream cu disperare să ies afară şi să respir din nou aerul proaspăt.

Când ne-am întors, murdari şi epuizaţi, ne-am îndreptat automat spre apartamentul Klarei. Acolo exista o baie personală şi spaţiu suficient. Totul era pregătit şi am căzut împreună în pat ca nişte soţi după o săptămână de mutat mobile. Numai că noi nu eram căsătoriţi. N-aveam nici un drept asupra ei. La dejunul din dimineaţa următoare (slăninuţă canadiană de pe Pământ şi ouă, scandalos de scumpe, ananas proaspăt, fulgi de ovăz cu frişcă adevărată, cappuccino), Klara a avut grijă să-mi reamintească absenţa cadrului definit pentru legătura noastră, plătind în mod ostentativ din creditul ei. Am etalat reflexul pavlovian pe care-l dorea şi am rostit:

— Nu trebuia să faci asta. Ştiu că ai mai mulţi bani decât mine.

— Şi ai vrea să ştii cât de mulţi, mi-a zâmbit dulce.

De fapt, ştiam. Îmi spusese Shicky. Avea în contul ei şapte sute de mii de dolari şi ceva mărunţiş. Suficient ca să se întoarcă pe Venus, dacă ar fi dorit, şi să-şi petreacă acolo restul vieţii în condiţii rezonabile, deşi n-aş putea spune de ce şi-ar fi dorit cineva să trăiască pe Venus. Poate că de asta rămânea pe Poartă. Tunelurile seamănă toate între ele.

— Ar trebui să te naşti şi tu odată, mi-am terminat gândul cu voce tare. Nu poţi rămâne pe vecie în grote.

A fost surprinsă însă şi-a revenit repede.

— Bob, dragă, mi-a răspuns, pescuind o ţigară din buzunarul meu şi lăsându-mă să i-o aprind, ar trebui s-o laşi pe biata ta mamă să fie moartă. Mă chinuiesc al naibii, încercând să-mi aduc aminte să te resping în aşa fel încât s-o poţi curta prin intermediul meu.

Mi-am dat seama că vorbea cu subînţelesuri, dar pe de altă parte, ştiam că nu era tocmai aşa. Nu intenţionam să comunicăm, ci să tăiem în carne vie.

— Klara, am rostit eu cu blândeţe, ştii că te iubesc. Mă îngrijorează că ai ajuns la patruzeci de ani fără să fi avut o relaţie de durată cu un bărbat.

— Iubitule, chicoti ea, tocmai voiam să-ţi vorbesc despre asta. Nasul tău... Se strâmbă şi continuă: Ieri noapte în pat, obosită cum eram, îmi venea să te omor dacă nu te-ai fi întors pe partea cealaltă. Poate că dacă ai merge la spital, te-ar opera şi...

Mda, îmi dădeam seama şi singur. Nu ştiam prea bine cum e cu operaţiile, dar erau ale naibii de grele. I-am promis că o voi face şi apoi, ca s-o pedepsesc, n-am mai mâncat ananasul proaspăt în valoare de o sută de dolari, iar ea a început să mă enerveze mutându-mi lucrurile prin dulapuri, pentru a face loc obiectelor ei. Evident, în cele din urmă, a trebuit să-i spun:

— Nu mai face asta, scumpo. Deşi te iubesc într-atât, cred că pentru o vreme ar fi mai bine să mă mut înapoi, în camera mea.

— Mă laşi singură, a comentat ea, stingându-şi ţigara. Mă obişnuisem să mă trezesc lângă tine. Totuşi...

— O să-mi iau lucrurile, când mă întorc de la spital, am încheiat.

Conversaţia nu mă încânta şi nu voiam s-o prelungesc. Este modul de hărţuială dintre un bărbat şi o femeie pe care încerc, de câte ori este posibil, să-l pun pe seama tensiunii premenstruale. Îmi place teoria însă, din nefericire, în cazul de faţă, ştiam că nu era valabilă pentru Klara şi, desigur, lăsa nerezolvată întrebarea dacă mi se potrivea şi mie.

La spital m-au lăsat să aştept mai mult de o oră şi apoi m-au chinuit îngrozitor. Sângeram ca un porc înjunghiat, pe cămaşă şi pe pantaloni, iar în timp ce îmi extrăgeau din nas metrii de pansament îngrămădit acolo de Ham Tayeh, ca să nu-mi pierd tot sângele în hemoragie, aveam impresia că-mi smulg bucăţi din carne. Am urlat. Japoneza micuţă şi bătrână, care era de gardă în ziua aceea, nu mă prea încuraja.

— Hai, mai termină, îmi spunea. Răcneşti ca nebunul ăla întors care s-a sinucis. A zbierat o oră întreagă.

Am împins-o, ţinând o mână la nas, ca să opresc sângele. În cap îmi sunau sonerii de alarmă.

— Ce? Adică, cum îl chema?

Îmi luă mâna de la nas şi începu să mă chinuiască din nou.

— Nu ştiu... ah, ia stai! Eşti de pe aceeaşi navă băftoasă, nu-i aşa?

— Asta-ncerc să aflu. Era Sam Kahane?

Brusc, deveni mai omenoasă.

— Îmi pare rău, scumpule, îmi spuse, cred că aşa-l chema. Au vrut să-i facă o injecţie să nu mai urle, iar el a smuls acul de la doctor şi… s-a omorât cu el.

Era o zi a naibii de plăcută.

În cele din urmă, mă cauteriză.

— O să-ţi mai pun un pansament micuţ. Mâine îl poţi scoate şi singur. Să fii însă atent şi dacă ai hemoragie, vii imediat aici.

Mă lăsă liber, deşi arătam ca victima unui măcel. M-am târât până la apartamentul Klarei ca să-mi schimb hainele şi ziua a continuat la fel de împuţită.

— Dracu să vă ia de Gemeni, pufni ea. Când mai plec data viitoare o s-o fac cu un Taur, cum e tipul ăla, Metchnikov.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-au dat o recompensă. Douăşpe mii cinci sute! Cristoase! Nu mi-ar ajunge nici să-mi plătesc menajera.

— De unde ştii? Împărţisem deja 12500 $ la cinci şi, în aceeaşi fracţiune de secundă, mă întrebam dacă, date fiind împrejurările, n-ar trebui împărţit la patru.

— Ne-au sunat acum zece minute. Iisuse! Cea mai nenorocită şi idioată călătorie în care am fost şi capăt echivalentul unei fise de ruletă.

Îmi privi cămaşa şi se mai înmuie:

— În fine, nu-i vina ta, Bob, dar Gemenii sunt totdeauna nehotărâţi. Trebuia să fi ştiut asta. Hai să-ţi caut nişte haine curate.

Am lăsat-o să caute, însă n-am rămas. Mi-am luat lucrurile, m-am îndreptat spre un puţ, mi-am recuperat valizele de la registratură, unde mi s-a dat camera cea veche şi am cerut voie să folosesc telefonul de acolo. Când Klara menţionase numele lui Metchnikov, îmi amintisem ceva.

NOTĂ ASUPRA EXPLOZIILOR STELARE

Dr. Asmenion: Evident, dacă faceţi nişte citiri bune pe o novă, sau şi mai bine, pe o supernovă, astea sunt extrem de preţioase. Adică, în timpul exploziei. Mai târziu, nu reprezintă cine ştie ce. Întotdeauna căutaţi soarele nostru şi, dacă-l identificaţi, umpleţi toate benzile, pe toate frecvenţele, în jurul zonei respective… până la, să zicem, cinci grade în fiecare parte. Cu amplificarea maximă.

Întrebare: De ce, Danny?

Dr. Asmenion: Ei, poate că veţi nimeri de cealaltă parte a soarelui faţă de ceva cum ar fi steaua lui Tycho sau nebuloasa Crabului, care-i tot ce-a mai rămas din supernova produsă în 1054 în Taur. Şi poate veţi reuşi să fotografiaţi steaua aşa cum era înainte de explozie. Asta ar face… nu ştiu exact, cel puţin cincizeci sau o sută de mii.

* * *

Metchnikov mormăi, dar în cele din urmă acceptă să ne întâlnim în sala de curs. Bineînţeles, am ajuns înaintea lui. Apăru, se opri în prag, privi în jur şi întrebă:

— Unde-i… cum o cheamă?

— Klara Moynlin. La ea în cameră.

Scurt, adevărat, amăgitor. Un răspuns model.

— Hm. Îşi mângâie favoriţii cu degetele mare şi arătător, împreunându-le sub bărbie. Haide, atunci!

Conducându-mă, rosti peste umăr.

— De fapt, cred că ea ar fi priceput mai multe decât tine.

— Aşa cred şi eu, Dane.

— Hm… Ezită în faţa moviliţei care reprezenta intrarea într-una dintre navele de instrucţie, apoi ridică din umeri, deschise chepengul şi se strecură înăuntru.

Urmându-l, m-am gândit că era neobişnuit de generos. Se aşezase deja înaintea selectorului de ţinte şi introducea numere. Avea un monitor portabil, cuplat la sistemul de computere al Corporaţiei; ştiam că regla una dintre ţintele stabilite, aşa că n-am fost surprins când culoarea a apărut aproape imediat. Umblă la acordul fin şi aşteptă privindu-mă peste umăr până când întregul panou a devenit roz ţipător.

— Bun, făcu el. Ţinta clară şi precisă. Acum, fii atent la partea de jos a spectrului.

Vorbea despre curcubeul micuţ din dreapta ecranului, de la roşu la violet. Violetul era la bază şi culorile se întrepătrundeau fără nici o demarcaţie, cu excepţia unor linii ocazionale, strălucitoare sau negre. Semănau cu ceea ce astronomii numeau liniile Fraunhofer, pe vremea când singura modalitate de-a afla din ce elemente era alcătuită o planetă sau o stea o reprezenta studiul prin spectroscop. Nu erau însă linii Fraunhofer; acestea indică elementele existente într-o sursă de radiaţie (sau în ceva situat între sursa de radiaţie şi observator). Dungile de acum arătau… Dumnezeu-ştie-ce.

Dumnezeu şi, poate, Dane Metchnikov. Aproape că zâmbea şi era uluitor de vorbăreţ.

— Banda aceea de trei linii întunecate pe fond albastru, spuse el. Vezi? Se pare că se referă la riscul călătoriei. Statisticile arată că atunci când sunt mai mult de şase linii, navele nu se mai întorc.

Eram fascinat.

— Cristoase! am exclamat, gândindu-mă câţi oameni muriseră pentru că nu ştiuseră asta. De ce nu ne-nvaţă chestiile astea la şcoală?

— Broadhead, nu fi tâmpit, răspunse el răbdător. Sunt lucruri nou-nouţe. Multe sunt ipoteze. Acum, corelaţia între risc şi numărul de

linii nu este tocmai perfectă sub şase. Adică greşeşti dacă crezi că se adaugă câte o linie pentru fiecare grad suplimentar de primejdie. Te-ai aştepta ca ţintele cu cinci linii să aibă procentaj mare de pierderi, iar acolo unde nu-i nici o linie să nu fie nici un pericol. Nu-i chiar aşa. Cele mai sigure par a fi cele cu una sau două linii. Şi cu trei e bine… însă au existat şi pierderi. Cu nici o linie, cam aceeaşi situaţie ca la trei linii.

Pentru prima dată începeam să cred că savanţii Corporaţiei s-ar putea să-şi merite salariile.

— Atunci de ce nu ne ducem doar spre destinaţiile care sunt mai puţin periculoase?

— Nu suntem tocmai siguri că *sunt* mai puţin periculoase, răspunse Metchnikov, din nou neaşteptat de răbdător. Tonul îi era mult mai categoric decât cuvintele. În plus, când eşti într-o navă blindată, îţi permiţi să rişti mai mult decât într-una obişnuită. Termină cu întrebările tâmpite, Broadhead!

— Scuze…

Stăteam incomod, ghemuit înapoia lui şi privindu-i peste umăr, aşa încât, atunci când se întorcea să mă privească, favoriţii săi îmi atingeau nasul. Nu voiam să-mi schimb poziţia.

— Acum, priveşte aici, sus, în galben. Arătă spre cinci linii strălucitoare. Datele astea par corelate cu succesul misiunii. Dumnezeu ştie ce măsurăm – sau ce măsurau Heechee – dar în privinţa recompenselor financiare ale echipajelor, există o corelaţie destul de bună între numărul de linii pe frecvenţa asta şi câştigul echipajului.

— Extraordinar!

Continuă ca şi cum n-aş fi spus nimic:

— Evident, Heechee n-au construit un instrument ca să spună ce prime vom căpăta noi. El măsoară altceva, cine ştie ce? Poate că densitatea populaţiei în zona respectivă, sau dezvoltarea tehnologică. Poate că este un *Guide Michelin* şi spune doar că pe-acolo a existat un restaurant de patru stele. Principalul e că-l avem la dispoziţie. Expediţiile cu cinci linii galbene aduc, în medie, un câştig de cincizeci de ori mai mare decât cu cele cu două linii şi de zece ori mai mare decât majoritatea celorlalte.

Se întoarse din nou, încât chipul îi era la vreo zece centimetri de al meu şi mă privi în ochi:

— Vrei să vezi şi alte ţinte? întrebă pe un ton care cerea un „nu” şi aşa am şi răspuns. Bun!

M-am ridicat şi m-am retras, ca să mă pot mişca mai în voie.

— O singură întrebare, Dane. Ai avut probabil un motiv ca să-mi spui toate astea înainte de-a deveni publice. Despre ce-i vorba?

— Exact. O vreau pe cum-o-cheamă în echipaj, dacă plec cu un Trei sau un Cinci.

— Klara Moynlin…

— Aşa! Se descurcă bine, nu ocupă mult loc, ştie… în fine, se pricepe mai bine decât mine să se înţeleagă cu oamenii. Uneori, am dificultăţi în relaţiile cu alte persoane. Desigur, numai dacă iau un Trei sau un Cinci. Nu vreau în mod deosebit lucrul ăsta. Dacă pot găsi un Unu, cu el voi pleca. Însă, dacă nu există un Unu disponibil şi cu ţinte bune, vreau oameni pe care mă pot bizui, care să nu mi se suie în cap, să ştie meserie să se descurce într-o navă… chestii de-astea. Dacă vrei, poţi să vii şi tu.

Când m-am întors în cameră, Shicky apăru chiar înainte de a despacheta. Se bucura să mă vadă:

— Îmi pare rău că expediţia n-a fost fructuoasă, scoase el din nesfârşita lui rezervă de bunătate şi căldură. Păcat şi de prietenul vostru, Kahane…

Îmi adusese un flacon cu ceai şi apoi rămase cu pieptul la nivelul hamacului, aşa cum făcuse şi prima dată.

Ameţit de râurile cu lapte şi miere ce curgeau din discuţia cu Dane Metchnikov, aproape că uitasem de călătoria cea dezastruoasă. Nu mă puteam abţine să nu vorbesc; i-am povestit lui Shicky tot ce îmi dezvăluise Dane.

Asculta precum un copil la un basm, cu ochii strălucind.

— Ce interesant! comentă. Se zvonise că va avea loc o informare generală, ia gândeşte-te, dacă am putea pleca fără frica morţii, sau…

Ezită, fluturându-şi ţesătura aripilor.

— Nu-i ceva foarte sigur, Shicky, am rostit eu.

— Nu, bineînţeles. Totuşi este o îmbunătăţire, nu găseşti? Şovăi, privindu-mă cum sorbeam ceaiul japonez, aproape complet lipsit de aromă; apoi continuă: Bob, dacă pleci într-o asemenea călătorie şi ai nevoie de un om în plus… E adevărat că n-aş fi de mare folos în lander. Pe orbită, însă sunt la fel de bun ca oricare altul.

— Ştiu, Shicky. Am încercat să fiu cât mai plin de tact. Corporaţia ştie?

— M-ar accepta ca membru într-o misiune pe care n-o mai doreşte nimeni.

— Da, da…

N-am spus că, de fapt, n-aş merge într-o misiune pe care n-o mai doreşte nimeni. Shicky ştia asta. Era unul dintre cei mai vechi pe Poartă. Circulau zvonuri că avusese o *grămadă* de parale, suficient pentru Integrala Medicală şi tot restul. Dar le dăruise sau le pierduse, rămăsese pe Poartă şi era olog. Ştiam că înţelegea ce gândeam, însă eu eram departe de a-l înţelege pe Shikitei Bakin.

Se feri din calea mea, în vreme ce îmi aranjam lucrurile şi am discutat despre prietenii comuni. Nava lui Sheri nu revenise. Bineînţeles nu era încă un motiv de îngrijorare. Puteau rămâne în spaţiu alte câteva săptămâni, fără să fie alarmant. Un cuplu congolez ce locuia dincolo de intersecţie, adusese o încărcătură uriaşă de evantaie de rugăciune dintr-o bază Heechee necunoscută până atunci, de pe o planetă în jurul unei stele F-2 la capătul braţului spiralei Orion. Împărţiseră un milion de dolari în trei şi se înapoiaseră cu partea lor la Mungbere. Forehanzii…

Louise Forehand apăru în timp ce discutam despre ei.

— V-am auzit vocile, spuse ea, aplecându-se să mă sărute. Aţi avut ghinion.

— Ăsta-i jocul…

— Oricum, bine ai venit. Mă tem că nici eu nu m-am descurcat mai bine. O steluţă amărâtă, nici o planetă… nu-mi pot închipui ce găsiseră Heechee acolo. Zâmbi şi mă mângâie pe ceafă. Dăm o petrecere de reîntoarcere, diseară? Sau tu şi Klara…?

— Mi-ar plăcea, am răspuns şi ea nu mai insistă cu întrebările despre Klara.

Fără îndoială, zvonurile se răspândiseră; tam-tamurile Porţii bat zi şi noapte.

După câteva minute, Louise plecă.

— Drăguţă, am comentat, privind după ea. O familie simpatică. Nu era însă puţin cam nervoasă?

— Mă tem că da, Robinette. Fata ei, Lois, a intrat în timpul plus. Au avut multe necazuri în familie.

L-am privit.

— Nu, făcu el, nu-i vorba despre Willa sau tatăl lor; ei sunt plecaţi, însă n-au depăşit timpul. A existat şi un băiat.

— Ştiu. Henry, mi se pare. Îi spuneau Hat.

— A murit înainte ca ei să ajungă aici. Şi acum, Lois. Înclină capul, apoi ridică recipientul gol cu o mişcare scurtă a aripii. Trebuie să mă întorc la treabă, Bob.

— Cum merge cu plantaţia de iederă?

— Din păcate, nu mai lucrez acolo, murmură el. Emma nu m-a mai considerat apt.

— Oh! Şi-atunci ce faci?

— Menţin Poarta atractivă din punct de vedere estetic, îmi răspunse. Cred că ai putea folosi termenul „gunoier”.

Nu ştiam ce să spun. Poarta era un loc foarte murdar; datorită gravitaţiei reduse, orice bucăţele de hârtie, sau plastic pluteau peste tot în interiorul asteroidului. Nu puteai mătura podeaua. Prima mişcare făcea ca totul să zboare în preajmă. Îi văzusem pe gunoieri urmărind petice de ziare şi scrum de ţigări cu micro-aspiratoare

manuale şi cândva mă bătuse gândul să devin gunoier, dacă n-aveam altă soluţie. Nu-mi plăcea însă ca Shicky să facă asta.

Îmi urmărea gândurile fără dificultate.

— E în regulă, Bob. Pe cuvânt, îmi place munca. Însă… te rog; dacă ai nevoie de un om, gândeşte-te la mine.

* * *

Mi-am ridicat recompensa şi am plătit întreţinerea pe trei săptămâni în avans. Am cumpărat câteva lucruri de care aveam nevoie: haine şi benzi cu muzică, pentru a-i scoate din cap pe Mozart şi Palestrina. Toate astea mi-au lăsat în buzunar numai vreo două sute de dolari.

Două sute de dolari nu însemna aproape nimic. Era echivalentul a douăzeci de pahare la Blue Hell, sau o fisă la masa de blackjack sau, poate, vreo cinci-şase prânzuri undeva în afara cantinei prospectorilor.

Aveam la dispoziţie trei variante. Puteam să-mi găsesc o slujbă şi să aştept. Puteam să plec în spaţiu peste trei săptămâni. Sau puteam să renunţ şi să revin acasă. Nici una dintre variante nu mă atrăgea. Dar, dacă nu-mi cheltuiam banii aiurea, nu trebuia să mă hotărăsc vreme de, oho, mult timp… vreo douăzeci de zile. M-am decis să renunţ la ţigări şi la prânzuri de lux; în felul ăsta, nu cheltuiam mai mult de nouă dolari pe zi, şi rezistam exact până îmi expirau cele trei săptămâni de întreţinere plătite anticipat.

Am sunat-o pe Klara. Părea şi vorbea rezervată, totuşi prietenoasă aşa încât am discutat prudent şi amabil. N-am pomenit nimic de petrecere, iar ea n-a spus că ar dori să mă vadă în cursul serii, de aceea am lăsat totul acolo unde se găsea: nicăieri. Pentru mine era perfect. N-aveam nevoie de Klara. La petrecere am întâlnit o fată pe nume Doreen Mackenzie. De fapt, nu mai era fată; avea cel puţin doisprezece ani mai mult decât mine şi ieşise de cinci ori în spaţiu. Excitant la ea era faptul că dăduse o dată lovitura. Se întorsese în Atlanta cu un milion şi jumătate şi-i cheltuise pe toţi, încercând să-şi facă o carieră de cântăreaţă PV – cumpărase totul: textieri, manager, echipă publicitară, reclame, benzi demonstrative – iar când nu reuşise, revenise pe Poartă ca să încerce din nou. În plus, era foarte, foarte drăguţă.

După două zile însă, i-am telefonat Klarei.

— Vino, spuse ea şi părea nerăbdătoare.

Am ajuns acolo în zece minute, şi după alte cinci minute eram în pat. Nenorocirea cu Doreen era că ajunsesem s-o cunosc. Era drăguţă şi un pilot de curse nemaipomenit, dar nu era Klara Moynlin.

Când zăceam împreună în hamac, transpiraţi, relaxaţi şi istoviţi, Klara se întinse, îmi zburli părul, lăsă capul pe spate şi mă privi:

— Oh, rahat, făcu ea. Cred că aşa ceva se numeşte a fi îndrăgostit.

Eram curtenitor.

— Este ceea ce pune lumea în mişcare. Nu, nu „este”. *Tu* eşti.

Ea clătină din cap cu regret.

— Uneori nu te pot suporta. Săgetătorii nu se împacă niciodată cu Gemenii. Eu am ca semn focul, iar tu… în fine, Gemenii sunt întotdeauna cam nesiguri.

— Aş vrea să nu mai continui cu prostiile astea, i-am spus.

— Hai să mâncăm ceva, a schimbat ea vorba.

Am lunecat peste marginea hamacului şi m-am ridicat, simţind nevoia de a vorbi fără s-o ating.

— Klara dragă, am rostit, uite ce-i, nu te pot lăsa să mă întreţii, pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să-mi faci mizerii pe chestia asta – sau, dacă nu-mi faci, eu o să le aştept, aşa încât o să-ţi fac eu. N-am banii tăi. N-o să-ţi iau ţigările, băutura sau fisele de cazino. Dacă vrei să mănânci, dă-i drumul şi ne-ntâlnim mai târziu. Poate ne plimbăm.

— Gemenii nu ştiu niciodată să se descurce cu banii, suspină ea, însă pot fi teribil de buni la pat.

Ne-am îmbrăcat, am ieşit şi am mâncat, dar în cantina Corporaţiei unde stai la rând, împingi tava şi mănânci în picioare. Mâncarea nu-i rea, dacă nu te gândeşti prea mult la humusul din care a crescut. Preţul e perfect. Nu costă nimic. Se afirmă că dacă mănânci numai la cantină, vei beneficia în proporţie de sută la sută de toate necesităţile prevăzute în dietă. Este adevărat, dar trebuie să mănânci absolut totul ca să fii sigur de asta. Proteinele monocelulare şi cele vegetale nu se completează dacă sunt consumate independent, încât nu ajunge să mănânci doar jeleul de soia sau budinca bacterială. Trebuie să le mănânci pe amândouă.

Un alt aspect al meselor luate la cantină este că produc o grămadă de metan, care duce la apariţia unui miros specific Porţii, reamintit de toţi cei care stau aici.

Poarta Anglicană
Capelan rev. Theo Durleigh
Comuniunile parohiei, duminica 10:30
Coruri prin aranjament prealabil

Eric Manier, care de la 1 decembrie a încetat să ne fie pastor, a lăsat o amintire de neşters la Toţi Sfinţii Porţii şi îi datorăm enorm pentru faptul de a ne fi pus la dispoziţie multilaterala sa competenţă. Născut acum 51 de ani, în Elstree, Herts., el a terminat Dreptul la Universitatea din Londra şi apoi a devenit avocat. În continuare a lucrat câţiva ani în Perth la zăcămintele de gaze naturale. Dacă ne întristează plecarea lui, să ne bucurăm că şi-a realizat dorinţa cea

mai scumpă şi se va întoarce în iubitul său Hertfordshire, unde aşteaptă să-şi dedice anii pensiei afacerilor laice, meditaţiei transcedentale şi cântecelor bisericeşti. Un nou pastor va fi ales în prima duminică în care vor fi prezenţi cel puţin nouă enoriaşi.

După masă am coborât spre nivelurile inferioare, fără să vorbim prea mult. Cred că amândoi ne întrebam unde o să mergem. Nu mă refer numai la clipa următoare.

— Ai chef de explorat? m-a întrebat Klara.

Am apucat-o de mână şi m-am gândit. Într-adevăr ar fi fost amuzant. Unele dintre tunelurile vechi, ticsite de iederă, erau interesante şi apoi existau locuri pustii, prăfuite, unde nimeni nu se deranjase să mai planteze ceva. De obicei exista suficientă lumină, provenită chiar din pereţii ce continuau să emită strălucirea specifică metalului Heechee. Uneori – nu recent, dar nu mai mult de şase, şapte ani în urmă s-au găsit artefacte Heechee chiar în ziduri şi nu poţi niciodată să ştii când poţi da peste ceva valoros.

N-am putut, însă, să-mi manifest entuziasmul, căci nimic nu-i amuzant când n-ai de ales.

— De ce nu? am răspuns dar peste câteva minute, când am văzut unde eram, am propus. Hai pe la muzeu.

— Bine, făcu ea brusc interesată. Ştii că au aranjat sala rondă? Metchnikov mi-a spus. S-a deschis când eram noi plecaţi.

Am coborât două niveluri şi am ieşit chiar lângă muzeu. Sala rondă era o cameră aproape sferică. Avea peste zece metri diametru şi ca să o putem vizita, trebuia să utilizăm nişte aripi ca ale lui Shicky, care se găseau atârnate la intrare. Nici Klara, nici eu nu le mai folosisem până atunci, totuşi nu era greu. Cântăreşti atât de puţin pe Poartă, încât zborul ar fi modul de deplasare cel mai bun şi mai comod, dacă în asteroid ar exista spaţiu suficient.

Am intrat în sferă printr-un chepeng şi ne-am pomenit în mijlocul unui întreg univers. Sala era placată cu panouri hexagonale şi pe fiecare dintre acestea erau ecrane cu cristale lichide, pe care se proiectau imagini.

— Ce frumos! exclamă Klara.

În jurul nostru era un fel de globoramă a descoperirilor făcute de nave. Stele, nebuloase, planete, sateliţi. Uneori, fiecare panou arăta altceva aşa încât erau vreo sută douăzeci şi opt de scene independente. Apoi, *clic,* toate se schimbau; iarăşi *clic* şi o altă schimbare. *Clic* şi o emisferă întreagă se aprindea cu o vedere în mozaic a galaxiei M-31, văzută… Dumnezeu ştie de unde.

— Hei, am făcut eu într-adevăr încântat, e grozav!

Aşa era. Parcă te aflai în toate călătoriile făcute vreodată de prospectori, dar fără corvoadă, necazuri şi teamă permanentă.

În afară de noi, nu se mai găsea nimeni înăuntru şi nu înţelegeam de ce. Era extraordinar. Te-ai fi aşteptat să vezi o coadă lungă de persoane aşteptând să intre. Pe o emisferă au început să se proiecteze imagini ale artefactelor Heechee descoperite de prospectori: evantaie de rugăciune în toate culorile, maşini de tapetat, interioarele navelor Heechee, câteva tunele – Klara ţipă că erau locuri unde fusese ea, de acasă, de pe Venus, însă nu ştiu cum îşi putea da seama. Imaginile reveniră după aceea la peisajele din spaţiu. Unele erau familiare. Într-unul, întins pe şase sau şapte panouri, am putut recunoaşte Pleiadele, înlocuite apoi de o vedere din exterior a Porţii Doi cu două dintre stelele tinere şi strălucitoare ale norului strălucind, reflectate pe părţile lui laterale. Am văzut ceva ce putea să fie nebuloasa Capului-de-cal şi un norişor de gaz şi praf de forma unui covrig, care era fie nebuloasa Inelului în Lira, fie ceea ce o echipă de exploatare descoperise cu câteva perioade în urmă – denumind-o Gogoaşa Franţuzească – pe cerul unei planete unde se detectaseră urme Heechee, însă nu putuseră fi atinse, în adâncurile unui ocean îngheţat.

Am rămas acolo mai mult de o jumătate de oră, până când imaginile au început să se repete, apoi am plutit spre chepeng, am lăsat aripile şi ne-am oprit pentru o ţigară în tunelul de lângă muzeu.

Două femei, pe care le-am recunoscut vag ca făcând parte din echipele de întreţinere a Corporaţiei, au trecut pe lângă noi ducând aripi rulate.

— Bună Klara, a salutat-o una dintre ele. Ai fost înăuntru?

— E minunat, încuviinţă Klara.

— Bucuraţi-vă de ea cât mai puteţi, interveni cealaltă. Săptămâna viitoare o să vă coste o sută de dolari. Mâine instalăm benzile – P pentru explicaţii şi detalii, iar inaugurarea va avea loc înainte de a veni noul grup de turişti.

— Merită, făcu Klara, dar apoi mă privi.

Mi-am dat seama că, în ciuda propriilor mele afirmaţii, fumam una dintre ţigările ei. La cinci dolari pachetul nu-mi permiteam să fumez prea mult, însă m-am decis să cumpăr cel puţin un pachet şi să mă asigur ca ea să ia de la mine tot atâtea ţigări câte luasem şi eu.

— Vrei să ne mai plimbăm? m-a întrebat.

— Poate mai târziu, i-am răspuns.

Mă gândeam câţi bărbaţi şi femei muriseră pentru a face fotografiile frumoase pe care le văzusem, deoarece ştiam că, mai devreme sau mai târziu, va trebui fie să mă supun din nou loteriei pe viaţă şi pe moarte a navelor Heechee, fie să renunţ. Eram curios dacă informaţia pe care mi-o dăduse Metchnikov avea să schimbe lucrurile cu ceva. Toţi vorbeau acum numai despre asta; Corporaţia programase în ziua următoare o informare generală.

— Apropo, am rostit. Ziceai că l-ai văzut pe Metchnikov?

— Chiar mă gândeam dacă o să mă întrebi, spuse Klara. Bineînţeles. M-a sunat şi mi-a povestit că ţi-a arătat chestia cu codul culorilor. Aşa că m-am dus şi eu pentru acelaşi lucru. Tu ce crezi, Bob?

Mi-am stins ţigara.

— Sunt convins că toţi de pe Poartă se vor bate pentru lansările cele mai bune, asta cred.

— Poate că Dane ştie ceva. Doar lucrează cu Corporaţia…

— Fără îndoială că ştie. M-am întins şi m-am lăsat pe spate, balansându-mă în gravitaţia slabă şi gândindu-mă. Nu-i un tip chiar atât de drăguţ, Klara. *Poate* că ne va spune dacă apare ceva bun, adică dacă ştie ceva mai deosebit. Însă n-o va face pe gratis.

— Mie o să-mi spună, zâmbi Klara.

— Cum adică?

— Ah, mă mai sună din când în când. Vrea să ne întâlnim.

— Rahat!

Începusem deja să mă enervez. Nu datorită Klarei, sau lui Dane. Din cauza banilor. Din cauză că, dacă voiam să mai vizitez sala rondă şi săptămâna viitoare, aveam să rămân fără jumătate din toţi banii mei. Din cauza imaginii întunecate ce se întrezărea într-un viitor nu prea îndepărtat, când trebuia să mă decid să fac ceea ce mă speria de moarte.

— Nu m-aş încrede în nenorocitul ăla…

— Hai, termină, Bob. Nu-i un tip aşa nesuferit, făcu ea aprinzând o ţigară şi lăsând pachetul la îndemâna mea. Din punct de vedere sexual, poate fi chiar interesant. Faptul că e Taur, aspru, violent… oricum, ai tot atâtea de oferit ca şi mine.

— Despre ce vorbeşti?

Păru realmente surprinsă.

— Credeam că ştii că la el nu contează sexul.

— Nu mi-a dat niciodată de înţeles…

M-am oprit însă, amintindu-mi cât de aproape îi plăcea să vină când îmi vorbea şi cât de stânjenit mă simţeam cu el în preajmă.

— Poate că nu eşti genul lui, rânji ea.

Era însă amuzată. Doi navigatori chinezi, care ieşeau din muzeu, ne-au privit cu interes apoi, politicoşi şi-au ferit căutătura.

— Hai să plecăm de aici, Klara.

Am mers la Blue Hell şi bineînţeles, am insistat să-mi plătesc consumaţia. Patruzeci şi opt de dolari duşi pe apa sâmbetei într-o oră. Şi nici nu fusese ceva prea grozav. Am terminat din nou în patul ei. Nici asta n-a constituit un lucru deosebit. Tensiunea era tot acolo, când am terminat. Iar timpul trecea.

* * *

Există oameni care nu depăşesc niciodată un anumit prag în dezvoltarea lor emoţională. Nu pot duce o viaţă normală cu acelaşi partener sexual prea mult timp. Ceva din ei nu tolerează fericirea. Cu cât este mai împlinită, cu atât trebuie distrusă mai iute.

Hoinărind prin Poartă împreună cu Klara, am început să suspectez că eram unul dintre acei oameni. Ştiam că ea era aşa ceva. Niciodată nu menţinuse o relaţie cu un bărbat mai mult de câteva luni; mi-o spusese chiar ea. Deja eu constituiam un record. Şi deja devenise ţâfnoasă.

Ce e drept, însă, Klara era mult mai matură şi mai responsabilă decât aveam eu să fiu vreodată. De pildă, modul în care ajunsese pe Poartă… Nu câştigase o loterie ca să plătească taxele. Economisise bani, cu greutate, vreme de mulţi ani. Era pilot calificat, cu licenţă de ghid şi diplomă în inginerie. Fusese fermier piscicol şi avusese un venit ce i-ar fi permis un apartament de trei camere în colibele Heechee de pe Venus, vacanţe pe Pământ şi Majora Medicală. Ştia mai multe decât mine despre creşterea hranei pe substraturile din hidrocarburi în ciuda anilor pe care-i trăisem în Wyoming. (Investise într-o fabrică de hrană de pe Venus, şi în toată viaţa ei nu băgase un dolar în ceva dacă nu-i înţelesese rostul până la capăt.) Când ieşeam împreună în spaţiu, ea avea experienţa şi vechimea cea mai mare din echipaj. Pe ea o voia Metchnikov ca tovarăş – dacă voia pe cineva – şi nu pe mine. Îmi fusese profesoară!

Totuşi, între noi doi era tot atât de exagerată şi de neîndurătoare pe cât fusesem eu cu Sylvia, ori cu Deena, Janice, Liz, Ester sau oricare dintre celelalte idile de două săptămâni, ce se terminaseră atât de prost în toţi anii post-Sylvia. Klara spunea că era normal pentru că ea era Săgetător şi eu eram Geamăn. Săgetătorii erau vizionari. Le plăcea libertatea. Noi, sărmanii Gemeni, eram doar zăpăciţi şi nehotărâţi.

— Nu-i de mirare, îmi spuse gravă într-o dimineaţă, luându-şi micul dejun în cameră (eu nu acceptasem decât câteva sorbituri de cafea), că nu te poţi decide să mai pleci în spaţiu. Nu este numai o laşitate fizică, dragă Robinette. O parte a naturii tale Gemene vrea să triumfe. O altă parte vrea să fie înfrântă. Mă întreb căreia îi vei permite să câştige?

I-am dat un răspuns ambiguu:

— Scumpo, mai du-te-n mă-ta!

A râs şi n-a mai insistat în ziua aceea. Îşi exprimase punctul de vedere.

Corporaţia a ţinut informarea anunţată şi a urmat un val imens de discuţii, planuri, presupuneri şi interpretări. Era excitant. Dintre imprimantele computerului, Corporaţia a selectat douăzeci de lansări cu factor de pericol scăzut şi probabilităţi mari de câştig. Într-o

săptămână, s-au format echipajele; navele au fost pregătite şi lansate.

Eu însă nu mă aflam pe niciuna dintre ele şi nici Klara; şi am încercat să nu discutăm asupra motivului.

Surprinzător, Dane Metchnikov nu a plecat nici el. Ştia ceva, sau cel puţin aşa pretindea. Uneori, când întrebam, mă privea doar în felul său dispreţuitor şi superior, fără să-mi răspundă. Până şi Shicky fusese *gata* să plece. Pierduse locul cu o oră înainte de lansare în favoarea puştiului finlandez care nu fusese niciodată în stare să găsească pe cineva cu care să vorbească; patru saudiţi care voiau să stea împreună s-au hotărât pentru puştiul finlandez ca să umple un Cinci. Nici Louise Forehand n-a plecat, deoarece aştepta să se întoarcă vreun membru al familiei, ca să menţină un fel de continuitate. Acum se putea mânca în cantina Corporaţiei fără să mai stai la coadă, iar în tunelul meu erau mai multe camere goale decât ocupate. Apoi, într-o noapte, Klara mi-a spus:

— Bob, cred că am să merg la un psihanalist.

Am sărit în sus. Era ceva surprinzător. Ba chiar mai rău, era o trădare. Klara cunoştea episodul meu psihotic şi ceea ce credeam eu despre psihoterapie.

Am renunţat la primele lucruri pe care voiam să i le spun – tactic: „Mă bucur; era cazul”; ipocrit: „Mă bucur şi te rog să-mi spui cum te pot ajuta”; strategic: „Mă bucur şi poate ar trebui să merg şi eu, dacă mi-ar permite banii”. Am renunţat la singurul răspuns sincer: „Eu interpretez acţiunea asta a ta drept o condamnare a tot ceea ce ţi-am făcut eu”. N-am spus nimic şi după o clipă ea a continuat:

— Bob, am nevoie de ajutor. Sunt derutată.

Asta m-a mişcat şi am apucat-o de mână. A rămas pasivă, fără să mi-o strângă drept răspuns, dar nici n-a retras-o.

— Profesorul meu de psihologie, a rostit ea, spunea că acesta este primul pas… nu, al doilea pas. Primul pas, atunci când ai o problemă, este să ştii că o ai. Eh, eu ştiam asta de o vreme. Al doilea pas este luarea deciziei. Vrei să rămână o problemă, sau vrei să faci ceva în legătură cu ea? Eu m-am decis să fac ceva.

— Unde vrei să te duci? am întrebat-o nepăsător, însă atent.

— Nu ştiu. Terapiile de grup nu par să aibă prea mult succes. Există o maşină psihanalist disponibilă prin computerul Corporaţiei. Ar fi soluţia cea mai ieftină.

— Da, ieftin, într-adevăr, este ieftin, am încuviinţat. Am petrecut doi ani cu maşini psihanaliste, când eram mai tânăr şi am fost… cam tulburat.

— Şi de atunci, te-ai descurcat perfect timp de douăzeci de ani, spuse ea. De asta sunt convinsă. Oricum, măcar în momentul de faţă.

Am bătut-o uşor pe palmă:

— Orice soluţie vei alege, va fi bine, am asigurat-o. Tot timpul, am avut senzaţia că ne-am putea înţelege mai bine, dacă ai scăpa de toate obsesiile din copilăria ta. Presupun că asta se întâmplă cu toţi oamenii, dar prefer să fii furioasă pe mine, din cauza mea şi nu pentru că îndeplinesc rolul de surogat pentru taică-tău sau mai ştiu eu cine.

Se rostogoli pe o parte şi mă privi. Cu toată lumina slabă a metalului Heechee, îi puteam citi surpriza de pe chip:

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Păi… despre problema ta, Klara. Ştiu că ţi-a trebuit mult curaj să recunoşti că ai nevoie de ajutor.

— Da, Bob, încuviinţă ea, aşa este, numai că tu nu pari să ştii care este problema. Nu-i vorba de cazul nostru. Aici, *tu* ai putea fi problema. Habar n-am! Mă îngrijorează tărăgănarea. Incapacitatea de-a lua hotărâri. Am stat prea mult pe bară înaintea ultimei plecări… şi, fără supărare, faptul că am plecat cu un Geamăn ca tine…

— Mor, când te aud că începi iar cu rahatul ăsta de astrologie!

— Ai o personalitate ambiguă, Bob, ştii şi tu. Iar eu se pare că mă sprijin pe asta. Nu vreau să trăiesc aşa.

Amândoi eram treji acum şi se părea că nu aveam decât două continuări. Puteam începe o scenă de tipul mi-ai-spus-că-mă-iubeşti, mie-nu-mi-place-asta, care se putea termina fie cu o şedinţă de făcut dragoste, fie cu o despărţire definitivă; sau puteam face altceva, care să ne abată gândurile. Klara gândise la fel ca mine, căci se dădu jos din hamac şi începu să se îmbrace.

— Hai la cazino, făcu ea. În seara asta, mă simt norocoasă.

* * *

Nu erau nave nou-sosite şi nici turişti. Nu erau nici prea mulţi prospectori, cu atâtea lansări în ultimele săptămâni. Jumătate dintre mesele cazinoului erau închise, acoperite cu husele din ţesătură verde. Klara a găsit un loc la masa de blackjack, a schimbat un fişic de fise de o sută de dolari şi crupierul m-a lăsat să stau lângă ea fără să joc.

— Ţi-am spus eu că-i seara mea norocoasă, făcu ea, după zece minute, când avea două mii de dolari mai mult decât banca.

— Te descurci grozav, am încurajat-o dar, de fapt, nu mă prea distram.

M-am ridicat şi m-am învârtit puţin prin local. Dane Metchnikov băga atent fise de cinci dolari în automatul de pocher şi nu părea că ar dori să-mi vorbească. Nimeni nu juca bacara. I-am spus Klarei că mă duc în Blue Hell să beau o cafea (cinci dolari, însă în sezon mort îţi umpleau ceaşca aproape pe degeaba). Mi-a zâmbit, fără să-şi ia ochii de la cărţi.

RAPORT DE MISIUNE

Nava A3-7. Zborul 022D55. Echipaj S. Rignev, E. Tsien, M. Sindler.

Timp de tranzit: 18 zile 0 ore. Poziţia în vecinătatea lui Xi Pegasi A.

Rezumat: „Am sosit în orbita unei planete mici, situată la aproximativ 9 U.A. de primara ei. Planeta este acoperită de gheaţă, însă am detectat radiaţie Heechee într-un punct în apropierea ecuatorului. Rignev şi Marv Sindler au coborât şi destul de greu – zona era muntoasă – au ajuns la o porţiune fără gheaţă, unde se găsea un dom metalic. Înăuntrul domului erau mai multe artefacte Heechee, incluzând două landere, un echipament necunoscut şi o bobină de încălzire. Am reuşit să transportăm obiectele mici până la navă. A fost imposibil să decuplăm complet bobina de încălzire, dar am redus-o la un nivel mai scăzut şi am depozitat-o în lander pentru întoarcere. Chiar şi aşa, când am sosit, Marv şi Tsien erau serios deshidrataţi şi au intrat în comă”.

Evaluarea Corporaţiei: Bobina de încălzire studiată şi reconstruită. Echipajul a primit o recompensă de 3.000.000$. Celelalte artefacte nu au fost încă cercetate. Pentru explorări viitoare ale zonei, premiu de 25.000$ pe kilogram, în total 675.000$.

În Blue Hell, Louise Forehand sorbea un combustibil cu apă… eh, nu era chiar combustibil, doar whisky alb făcut din cine ştie ce mai creştea în săptămâna aceea prin cuvele hidroponice. Şi-a ridicat privirea, zâmbind şi m-am aşezat lângă ea.

Brusc, mi-am dat seama că era singură mai tot timpul. Fără motiv. Era… în sfârşit, nu ştiu exact ce era cu ea, dar părea singura persoană liniştită, cumpătată şi generoasă de pe Poartă. Toţi ceilalţi fie că doreau ceva ce eu nu voiam să dau, fie că refuzau să ia ce le ofeream. Louise era diferită. Avea cel puţin doisprezece ani mai mult decât mine şi arăta excelent. Ca şi mine, purta doar uniforma standard a Corporaţiei, o salopetă scurtă ce se producea în trei culori posomorâte. Ea şi-o modificase, transformând-o într-un fel de *deux-pieces,* cu un şort strâmt, mijlocul dezgolit şi o bluză largă. Am constatat că mă urmărea în timp ce o măsuram cu privirea şi m-am simţit stânjenit.

— Arăţi bine, i-am spus.

— Mulţumesc, Bob, zâmbi ea. Numai echipamentul original. Nu mi-am putut permite altceva.

— N-ai nevoie de ceva ce n-ai avut niciodată, am rostit eu cu sinceritate şi ea a schimbat vorba:

— Vine o navă. Se zice că a stat mult în spaţiu.

Ştiam ce însemna asta pentru ea. Explica şi faptul că o găseam în Blue Hell în loc să doarmă la o oră atât de târzie. Era îngrijorată de fiica ei, însă nu se trăda prin nimic.

Avea o atitudine interesantă faţă de prospectări. Se temea să plece, ceea ce era normal. Cu toate acestea, continua să se îmbarce şi pentru asta o admiram. Aştepta numai ca unul dintre membrii familiei să revină – şi apoi pleca din nou, aşa cum hotărâseră, încât oricine s-ar fi întors să găsească pe cineva de-al casei aşteptându-l.

Mi-a povestit mai multe despre trecutul lor. Trăiseră, dacă îi puteam spune trai, în atracţiile turistice ale Fusului venusian, supravieţuind cu ceea ce pica de la navele de croazieră. Era rost de bani grei acolo, dar şi concurenţa era puternică. Într-un timp, Forehanzii avuseseră program la un club de noapte: cântece, dansuri, gaguri. Am înţeles că erau bunicei, chiar după standardele venusiene. Puţinii turişti care stăteau mai mult pe acolo aveau însă atâtea păsări de pradă în jurul lor, gata să-i ciugulească, încât nu era destul pentru toţi. Sess şi fiul (cel care murise) încercaseră să fie ghizi, cu o navă veche pe care o cumpăraseră avariată şi o refăcuseră. Nu era, totuşi, o meserie bănoasă. Fetele avuseseră tot felul de învârteli. Eram aproape sigur că Louise, cel puţin, făcuse trotuarul o vreme, însă nici asta nu se plătea prea bine, din aceleaşi motive ca toate celelalte. Se găseau aproape de marginea prăpastiei când reuşiseră să ajungă pe Poartă.

Nu era o noutate pentru ei. Întâi, se luptaseră din greu ca să părăsească Pământul, atunci când acesta le devenise atât de groaznic, încât Venusul părea o alternativă nu chiar lipsită de speranţe. Avuseseră mai mult curaj şi mai multă voinţă de a risca, plecând, decât mulţi alţi oameni pe care i-am cunoscut.

— Cum aţi plătit călătoria?

— Păi, făcu Louise terminându-şi paharul şi privindu-şi ceasul, spre Venus, am călătorit în modul cel mai ieftin posibil, încărcătură de masă. Două sute douăzeci de imigranţi, dormind în harnaşament de umeri, stând la rând pentru două minute la toaletă, mâncând alimente deshidratate şi bând apă reciclată. A fost ceva de groază pentru patruzeci de mii de dolari de căciulă. Din fericire, copiii nu se născuseră încă, cu excepţia lui Hat, şi el era destul de mic ca să plătească numai un sfert de bilet.

— Hat e fiul vostru? Ce…

— A murit.

Am aşteptat dar, când vorbi din nou, schimbă subiectul:

— Până acum ar fi trebuit să sosească un mesaj de la nava aceea.

— L-or fi anunţat prin difuzoare.

Ea încuviinţă şi un moment păru îngrijorată. Corporaţia transmite întotdeauna rapoarte de rutină despre navele care sosesc. Dacă acestea nu stabilesc legătura… asta-i, prospectorii morţi nu pot vorbi prin radio. Am căutat să-i alung gândurile şi i-am zis că Klara s-a decis să vadă un psihanalist. M-a ascultat, apoi şi-a lăsat mâna peste a mea şi a rostit:

— Nu fi îngrijorat, Bob. Tu te-ai gândit vreodată să mergi la psihanalist?

— N-am atâţia bani, Louise.

— Nici pentru terapia de grup? La Nivelul Darling se practică o terapie prin strigăt. Uneori îi poţi auzi. Am văzut şi multe alte reclame: AT, Orient, structuri. Este adevărat, poate mulţi au plecat în prospecţiuni.

Nu era însă atentă la mine. Din locul în care ne aflam puteam zări intrarea cazinoului, unde un crupier vorbea cu un tip de pe un crucişător chinezesc. Louise privea într-acolo.

— Se-ntâmplă ceva, am spus.

Aş fi adăugat: „Să vedem despre ce-i vorba”, dar ea se ridicase deja de pe scaun şi se îndrepta către uşă.

Jocurile se opriseră. Toţi se strânseseră în jurul mesei de blackjack unde, am observat, Dane Metchnikov stătea lângă Klara, pe locul părăsit de mine, cu câteva fise de douăzeci şi cinci de dolari în faţă. În mijlocul lor, susţinut de un crupier, Shicky Bakin vorbea:

— Nu, nu-i ştiu numele. E un Cinci.

— Mai trăiesc? întrebă cineva.

— Eu aşa ştiu. Bună, Bob, Louise. Se înclină politicos spre amândoi. Aţi auzit?

— Nu tocmai, făcu Louise, prinzându-mă involuntar de mână. Doar că a sosit o navă. Nu-i ştii numele?

Dane Metchnikov se răsuci ca s-o privească.

— Nume, pufni el. Cui îi pasă? Important este că nu-i dintre noi. Şi că au dat lovitura.

Se sculă. Abia atunci mi-am dat seama cât de furios era: uitase să-şi ia fisele de pe masă.

— Merg acolo, anunţă el. Vreau să văd cum arată ocazia vieţii.

* * *

Echipajele de securitate ale crucişătorului închiseseră zona, însă unul dintre paznici era Francy Hereira. În jurul puţului se aflau o sută de persoane şi numai Hereira cu două fete de pe crucişătorul american, care să le ţină la distanţă. Metchnikov ajunse până la marginea puţului şi privi în jos, înainte ca una dintre fete să-l îndepărteze. L-am văzut vorbind cu un alt prospector cu cinci brăţări. Între timp, auzeam frânturi de discuţii:

— … aproape morţi. Şi-au terminat apa.

— Nţţ! Doar epuizaţi. N-o s-aibă nimic…

— … zece milioane de dolari numai recompensa, plus drepturile!

Klara o apucă pe Louise de umăr şi o împinse în faţă. Le-am urmat în spaţiul creat.

— Ştie cineva a cui era nava? întrebă ea.

Hereira îi zâmbi obosit, apoi mă salută şi răspunse:

— Nu încă, Klara. Acum îi caută. Cred că o să se termine cu bine.

— Ce-au găsit? strigă cineva înapoia mea.

— Artefacte. Ştiu doar că-s chestii absolut noi.

— Era un Cinci? întrebă Klara.

Hereira încuviinţă, apoi privi în josul puţului.

— Gata, făcu el, acum, vă rog, înapoi. Îi aduc pe câţiva.

Ne-am retras vreun milimetru, dar nu conta; oricum nu ieşeau la nivelul nostru. Primul care a apărut pe cablu era unul dintre barosanii Corporaţiei, pe care nu mai ştiam cum îl chema, apoi un paznic chinez şi un bărbat într-un halat al Spitalului Terminal ţinut de un medic, care-l sprijinea să nu cadă. Îl ştiam după figură, dar nu după nume; îl văzusem la o petrecere de plecare, poate la mai multe, un negru micuţ şi bătrâior, care mai ieşise de două, trei ori fără succes. Ochii îi erau destul de limpezi, însă părea extraordinar de obosit. Privea inexpresiv mulţimea din jurul lui, apoi dispăru din raza noastră vizuală.

M-am uitat în jur şi am zărit-o pe Louise plângând încetişor, cu ochii închişi. Klara o cuprinsese cu braţul. În tumultul mulţimii, am reuşit să ajung lângă ea şi s-o privesc întrebător.

— E un Cinci, rosti încet Klara. Fiică-sa era într-un Trei.

Ştiam că Louise o auzise, aşa că am bătut-o uşor pe umăr şi i-am spus:

— Îmi pare rău.

În clipa aceea, la buza puţului s-a creat un spaţiu şi am privit în jos.

Am văzut pentru o clipă cum arată zece sau douăzeci de milioane de dolari. O grămadă de cutii hexagonale, făcute din metal Heechee, de o jumătate de metru lăţime şi mult mai scunde. Apoi, Francy Hereira strigă:

— Hai, Bob, dă-te înapoi, nu vrei?

M-am retras de lângă puţ în vreme ce era urcată o femeie în halat de spital. Ea nu m-a zărit când a trecut pe lângă mine, de fapt, ţinea ochii închişi. Eu însă am văzut-o. Era Sheri.

21

— Mă simt cam prost, Sigfrid, rostesc eu.

— Pot face ceva ca să te simţi mai bine?

— Să crăpi dracului!

A decorat toată camera ca o creşă, pentru Dumnezeu! Iar cel mai îngrozitor este Sigfrid însuşi. De data asta, mă încearcă cu un surogat matern. Stă lângă mine, pe saltea, o păpuşă mare cât un om, caldă, moale, făcută din ceva ca un prosop de baie umplut cu burete. Mă simt bine, însă…

— Cred că n-aş dori să mă tratezi ca pe un copil, mormăi eu înăbuşit, deoarece mi-am înfundat faţa în prosopul ăla.

— Relaxează-te, Robbie. Totul e în regulă.

— Pe mă-ta e-n regulă!

Face o pauză, apoi îmi reaminteşte:

— Îmi povesteai despre visul tău.

— Mmmm…

— Pardon, Robbie?

— Adică, de fapt, n-am chef să vorbesc despre el. Totuşi, spun iute, desprinzându-mi gura de pe prosop, aş putea face ceea ce vrei tu. Parcă era despre Sylvia…

— *Parcă,* Robbie?

— Mda, nu prea semăna cu ea. Mai degrabă… nu ştiu, cred că era cineva mai în vârstă. Nu m-am gândit la Sylvia de ani de zile. Eram amândoi copii…

— Te rog, continuă, Robbie, rosteşte el după un timp.

Îl cuprind cu braţele şi privesc destul de încântat pereţii acoperiţi cu desene de animale şi clovni. Nu seamănă de loc cu dormitoarele în care mi-am petrecut copilăria, dar Sigfrid ştie deja destule despre mine; nu-i nevoie să i-o mai spun şi pe asta.

— Visul, Robbie?

— Visam că munceam în mină. Totuşi, nu erau minele de hrană. Semăna mai mult, aş zice, cu interiorul unui Cinci – una dintre navele Porţii, ştii? Sylvia era într-un fel de tunel care se îndepărta.

— Tunelul se îndepărta?

— Hei, nu mă-mpinge în simbolism, Sigfrid. Am citit şi eu despre imaginile vaginale şi toate chestiile alea. Când am spus „se îndepărta”, mă refeream la faptul că tunelul începea de la mine şi continua mai departe. Ezit, apoi îi spun chestia dură. Apoi, tunelul s-a prăbuşit. Sylvia a fost prinsă.

Mă scol în capul oaselor.

— Ceea ce nu se poate, îi explic. Sfredeleşti tunelul doar pentru a plasa încărcături de explozibil care să disloce marna. Adevăratul minerit îl face excavatorul. Meseria Sylviei n-ar fi pus-o niciodată într-o asemenea situaţie.

— Nu cred că este important dacă s-ar fi putut întâmpla în realitate.

— Aşa-i. Bun, deci Sylvia era prinsă în tunelul prăbuşit. Puteam vedea cum se mişcă grămada de marnă. De fapt, nu era marnă. Era

ceva uşor, ca hârtia. Ea avea o lopată şi-şi croia drumul afară. Am crezut că totul avea să se termine cu bine. Îşi săpa o ieşire… Am aşteptat-o să iasă… dar n-a mai ieşit…

În deghizarea lui de ursuleţ, Sigfrid stă cald şi liniştit în braţele mele. E plăcut să-l simt acolo. Desigur, în realitate, nu este acolo. Nu-i nicăieri decât, poate, în centrul de memorii de la Washington Heights unde sunt computerele mari. Eu am acces doar la un terminal, într-un apartament oarecare.

— Mai e ceva, Robbie?

— Nu tocmai. Oricum, nu face parte din vis. Însă… Încerc o senzaţie. Mă simt de parcă aş fi lovit-o pe Klara în cap ca să n-o las afară. De parcă îmi era teamă că restul tunelului va cădea peste mine.

În găurile unde Heechee s-au pitit,
În grotele astrelor,
Prin tunele săpate de ei în granit
Oblojindu-ne cicatricele rănilor,
Sosim!
Micuți Heechee, după voi venim.

— Cum adică o „senzaţie”, Rob?

— Exact aşa. Nu făcea parte din vis. Era ceea ce simţeam… nu ştiu…

Aşteaptă, apoi încercă un alt unghi de atac:

— Bob, eşti conştient că numele pe care l-ai rostit a fost „Klara”, şi nu „Sylvia”?

— Da? Ciudat! Mă întreb de ce oare?

După ce aşteaptă alte câteva clipe, insistă:

— Şi după aceea ce s-a întâmplat, Rob?

— M-am trezit.

Mă rostogolesc pe spate şi privesc tavanul, care e acoperit cu plăci de ceramică ornate cu steluţe strălucitoare.

— Asta-i tot, rostesc apoi adaug: Sigfrid, mă întreb dacă toate astea duc undeva?

— Nu ştiu dacă îţi pot răspunde, Rob.

— Dacă puteai, te-aş fi obligat s-o faci.

Am încă peticul de hârtie al lui S.Ya., care îmi dă un soi de siguranţă liniştitoare.

— Cred, rosteşte el, că duc undeva. Adică, cred că în mintea ta există ceva la care nu vrei să te gândeşti, ceva de care este legat şi visul tău.

— Despre Sylvia?! Ce Dumnezeu?! A fost acum ani de zile.

— Nu asta e ceea ce contează, nu?

— Rahat! Mă scârbeşti, Sigfrid. Pe cuvântul meu! Apoi reflectez un moment şi reiau. Uite, mă enervez. Ce-nseamnă asta?

— Tu ce crezi că înseamnă, Rob?

— Dacă ştiam, nu te-aş fi întrebat. Mă gândesc: Încerc să scap? Oare mă enervez, pentru că te-ai apropiat de ceva?

— Te rog, Rob, nu mai analiza procesul. Spune-mi doar cum te simţi.

— Vinovat, răspund imediat fără să ştiu ce aveam să rostesc.

— Vinovat în legătură cu ce anume?

— Vinovat de… Nu sunt sigur.

Ridic mâna ca să mă uit la ceas. Mai avem încă douăzeci de minute. În timpul ăsta se pot întâmpla al dracului de multe şi mă întreb dacă vreau cu adevărat să mă întorc pe dos. Pentru după-amiază, am programat un meci de duplicat şi am destule şanse să intru în finală. Dacă nu dau totul peste cap… Dacă mă pot concentra…

— Mă gândesc dacă n-ar trebui să plec mai devreme astăzi, Sigfrid, îi spun eu.

— Vinovat în legătură cu ce anume, Rob?

— Nu reuşesc să-mi amintesc. Strâng gâtul ursuleţului şi chicotesc: E foarte drăguţ, Sigfrid, deşi mi-a trebuit un timp să mă obişnuiesc.

— Vinovat în legătură cu ce anume, Rob?

— Vinovat de uciderea ei, dobitocule! răcnesc eu.

— Te referi la visul tău?

— Nu! La realitate. În două rânduri…

Ştiu că gâfâi, şi ştiu că senzorii lui Sigfrid înregistrează. Mă lupt să mă controlez, ca să nu-şi facă cine ştie ce impresii, înainte de a vorbi, repet totul în minte ca să fiu sigur:

— De fapt, n-am ucis-o pe Sylvia. Am încercat! Am urmărit-o cu un cuţit!

Sigfrid vorbeşte calm, împăciuitor:

— Da, în fişa ta spune că aveai un cuţit în mână când te-ai certat cu prietena ta. Nu spune că „ai urmărit-o”.

— Atunci, de ce naiba crezi că m-au luat? Numai printr-un noroc, nu i-am tăiat beregata.

— Ai folosit cuţitul împotriva ei?

— Să-l folosesc? Nu. Eram prea turbat. L-am aruncat pe podea şi pe ea am bătut-o.

— Dacă ai fi vrut într-adevăr s-o ucizi, n-ar fi trebuit să foloseşti cuţitul?

— Oh! Aş fi vrut să fii acolo în momentele alea, Sigfrid. Poate că i-ai fi convins să nu mă ia.

Şedinţa se desfăşura mizerabil. Ştiu că-i o greşeală să-i povestesc visele mele. Le răsuceşte în toate felurile. Mă ridic, privind cu dispreţ decorul cretin, amenajat pentru binele meu şi mă decid să vorbesc deschis.

— Sigfrid, îi spun, pentru un computer eşti un tip drăguţ şi, din punct de vedere intelectual, îmi place să discut cu tine. Mă întreb, însă dacă n-am ajuns prea departe. Nu faci altceva decât să-mi zgândăreşti nişte răni vechi şi, cinstit vorbind, nu ştiu de ce te las să faci asta.

— Fiecare vis al tău e o rană, Bob.

— Atunci, lasă-le acolo unde sunt! Nu vreau să trec prin acelaşi gen de rahat de care am avut parte în Institut. Poate că vreau să fac dragoste cu maică-mea. Poate că-mi urăsc tatăl, pentru c-a murit şi m-a părăsit. Şi, ce-i cu asta?

— Ştiu că ai pus o întrebare retorică, Bob, dar modul de tratare al acestor probleme este de a vorbi despre ele.

— De ce? Ca să mă doară?

— Ca să laşi durerea dinăuntru să iasă acolo unde o poţi vindeca.

— Poate ar fi mai simplu dacă m-aş hotărî să mă doară puţin înăuntru. Spuneai că sunt destul de echilibrat, aşa-i? Nu neg că m-am ales cu ceva din toate astea. Uneori, la sfârşitul unei şedinţe, chiar că mă simt bine. Plec de aici cu capul plin de idei noi, soarele străluceşte prin cupolă, aerul este curat şi parcă toţi îmi zâmbesc. Nu însă şi-n ultima vreme. În ultima vreme, mi se pare, este foarte plictisitor şi neproductiv şi ce-ai spune dacă-ţi zic că aş termina cu asta?

— Aş spune că e decizia ta, Bob. Aşa a fost mereu.

— Mda, poate că aşa voi face.

Diavolul bătrân aşteaptă. Ştie că n-am să mă hotărăsc şi-mi lasă timp să-mi dau singur seama. Apoi, spune:

— Bob? De ce ai zis că ai omorât-o de *două* ori?

Îmi privesc ceasul înainte de-a răspunde:

— Cred că a fost o scăpare. Acum chiar că trebuie să plec, Sigfrid.

Sar peste perioada din camera de refacere pentru că, de fapt, n-am după ce să mă refac. În plus, vreau s-o întind cât mai repede de aici. El, şi întrebările lui tâmpite! Se poartă atât de atoateştiutor şi superior, dar ce ştie un ursuleţ?

22

În seara aceea, m-am întors în camera mea, însă am adormit greu; Shicky m-a sculat devreme ca să-mi spună ce se întâmpla. Erau doar trei supravieţuitori şi se anunţase deja recompensa de bază: şaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de dolari. Plus drepturile de prospectare.

Asta mi-a alungat tot somnul:

— Pentru ce? am întrebat.

— Douăzeci şi trei de kilograme de obiecte Heechee. Se presupune că este o trusă de reparaţii. Poate chiar trusa unei nave, pentru că au găsit-o într-un lander, pe suprafaţa planetei. În tot cazul, sunt un fel de unelte.

— Unelte…

M-am ridicat, am scăpat de Shicky şi am pornit pe tunelul ce ducea la duşul comun, gândindu-mă la unelte. Puteau însemna multe. Puteau însemna o cale de deschidere a mecanismului navelor Heechee fără ca totul să explodeze. Puteau însemna descifrarea tainei selectorului de ţinte. Puteau însemna aproape orice, şi cu siguranţă însemnau o recompensă de şaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii care se împărţeau la trei.

Iar una dintre părţile acelea ar fi putut să fie a mea.

NOTĂ ASUPRA STELELOR NEUTRONICE

Dr. Asmenion: Bun, să zicem că avem o stea care şi-a epuizat resursele energetice şi suferă un colaps. Când spun „colaps”, mă refer la faptul că se contractă într-atât încât, dacă iniţial avea, să zicem, masa şi volumul soarelui, acum e redusă la o sferă de cel mult zece kilometri diametru. E superdensă. Dacă nasul tău, Susie, ar fi făcut din substanţa stelelor neutronice, ar cântări mai mult decât întreaga Poartă.

Întrebare: Chiar şi mai mult decât tine, Iuri?

Dr. Asmenion: Fără bancuri în timpul orelor. Profesorul este sensibil. Oricum, observaţiile astronomice de aproape ale unei stele neutronice ar fi foarte valoroase, însă nu vă sfătuiesc să porniţi cu landerul spre ele. Ar trebui să fiţi într-un Cinci blindat şi să nu vă apropiaţi la mai puţin de o zecime de U.A. Să fiţi extrem de atenţi. Probabil că vă puteţi apropia şi mai mult, dar limita gravitaţională e nesigură. Practic, este vorba de o sursă punctiformă. E gradientul gravitaţional cel mai abrupt pe care îl puteţi întâlni, doar dacă nu nimeriţi lângă o gaură neagră, Doamne fereşte!

E greu să-ţi scoţi din cap o cifră ca 5.850.000$ (fără drepturi de prospectare), când te gândeşti că, dacă ai fi fost puţin mai inspirat în alegerea prietenelor, ai fi putut să ai banii aceia în buzunar. Să zicem, şase milioane de dolari. La vârsta şi cu sănătatea mea, cu mai puţin de jumătate din sumă mi-aş fi putut cumpăra imediat Integrala Medicală, adică toate operaţiile, terapiile, transplanturile de ţesuturi şi de organe ce m-ar fi ţinut cât mai mult în viaţă… ceea ce însemna minim cincizeci de ani peste ceea ce m-aş fi putut aştepta în condiţii normale. Celelalte trei milioane mi-ar fi adus câteva case, o carieră

de conferenţiar (nimic nu era mai solicitat decât un prospector norocos), un venit sigur din reclamele PV, femei, mâncăruri alese, maşini, călătorii, femei, faimă, femei... şi, apoi, mai existau şi drepturile de prospectare. Puteau fi oricât de mari, în funcţie de ce izbuteau să facă cu uneltele tipii de la C & D. Descoperirea lui Sheri era exact mirajul Porţii: potirul cu aur de la capătul curcubeului.

Mi-a trebuit o oră să ajung până la spital, trei segmente de tunel şi cinci niveluri prin puţuri. Creierul îmi zumzăia de gânduri.

Când am reuşit, în cele din urmă, să înlătur orice urmă de invidie (sau cel puţin s-o ascund acolo unde nu credeam că se poate vedea) şi am intrat în recepţie, Sheri dormea.

— Poţi intra, mi-a spus infirmiera de gardă.

— Nu vreau s-o trezesc.

— Nu cred că poţi. Desigur, dacă nu ţii neapărat. I s-au permis vizitele.

Dormea în patul cel mai de jos din trei suprapuse, într-un salon de douăsprezece paturi. Trei sau patru dintre celelalte erau ocupate, două înapoia perdelelor de izolare, un plastic lăptos prin care nu se vedea prea bine. Sheri se odihnea cu un braţ sub cap, ochii închişi iar bărbia puternică şi voluntară sprijinită pe încheietura mâinii. Cei doi tovarăşi ai ei se aflau în acelaşi salon, unul adormit, iar celălalt treaz sub o holoimagine a inelelor lui Saturn. Îl întâlnisem o dată sau de două ori, era cubanez sau venezuelean, mi se pare, de prin New Jersey. Îmi aminteam doar că se numea Manny. Am pălăvrăgit puţin şi mi-a promis să-i spună lui Sheri că fusesem pe acolo. Am plecat şi m-am dus să beau o cafea la cantină, gândindu-mă la călătoria lor.

Ajunseseră lângă o planetă micuţă şi rece, rotindu-se în jurul unei stele de tip K-6, ca un tăciune roşu-întunecat şi, din cele ce spunea Manny, se gândeau că nici nu merită s-o mai exploreze. Aparatele indicau radiaţia specifică metalului Heechee, dar de nivel redus, şi provenind de undeva de sub zăpada din bioxid de carbon. Manny a rămas pe orbită. Sheri şi ceilalţi trei au asolizat, au descoperit un adăpost Heechee, au pătruns cu dificultate şi, ca de obicei, n-au găsit nimic. Apoi au pornit pe altă urmă şi au dat peste landerul cel vechi. Nu l-au putut deschide decât cu explozivi şi doi dintre prospectori şi-au avariat costumele – pesemne, stătuseră prea aproape în momentul exploziei. Când şi-au dat seama, era prea târziu. Au degerat. Sheri şi celălalt supravieţuitor au încercat să-i aducă în propriul lor lander; trebuie să fi fost îngrozitor şi, în cele din urmă, au renunţat. Bărbatul rămas în viaţă a mai făcut un drum până la landerul abandonat, a găsit înăuntru trusa de unelte şi a reuşit s-o ia cu el. Au decolat, lăsându-i pe cei doi morţi pe planetă. Depăşiseră însă limita de timp şi când s-au cuplat cu nava de pe orbită erau la capătul puterilor. N-am înţeles exact ce s-a întâmplat după-aceea, dar se pare că au

neglijat să asigure rezerva de oxigen a landerului şi au pierdut-o: pe drumul de înapoiere, au trebuit să-şi micşoreze raţiile de oxigen. Celălalt tip era într-o situaţie mult mai proastă decât Sheri. Era foarte posibil să fi rămas cu leziuni cerebrale şi cei 5.850.000$ nu prea aveau cum să-l mai ajute. Despre Sheri însă se spunea că avea să fie în regulă odată ce-şi revenea din încordare şi oboseală…

Nu le-am invidiat călătoria. Le invidiam recompensa.

M-am ridicat şi am mai luat o cafea. Plecând cu ea pe coridorul exterior, unde sub iederă, erau câteva băncuţe, mi-am dat seama că ceva mă sâcâia. Ceva în legătură cu călătoria. Pentru că fusese într-adevăr o câştigătoare, unul dintre cele mai mari lozuri din istoria Porţii…

Am aruncat cafeaua cu ceaşcă cu tot, într-un orificiu pentru deşeuri de lângă cantină şi am pornit spre sala de cursuri. Se afla doar la câteva minute distanţă şi era pustie. Asta era bine; încă nu eram pregătit să vorbesc cu cineva despre ceea ce gândeam. Telefonic, am solicitat acces la informaţii şi am obţinut datele călătoriei lui Sheri; bineînţeles, de acum reprezentau un bun public. Apoi, am coborât în capsula de încercare, unde nu era nimeni, şi am pus datele pe selectorul de ţinte. Evident am obţinut imediat culoare bună; când am reglat acordul fin, întregul ecran a devenit roz strălucitor, mai puţin curcubeul lateral.

În partea albastră a spectrului exista o singură linie neagră.

Bun, m-am gândit, teoria lui Metchnikov privind o clasificare a riscurilor este corectă. Misiunea pierduse patruzeci la sută din echipaj şi asta mă făcuse să cred că era destul de periculoasă; dar, după spusele lui, cele într-adevăr riscante aveau şase sau şapte linii.

Şi pe galben?

După spusele lui, cu cât pe galben erau mai multe linii strălucitoare cu atât recompensa era mai mare.

Aici, însă, nu exista nici o linie strălucitoare. Erau doar două benzi întunecate „de absorbţie”. Atât.

Am închis selectorul şi m-am lăsat pe spate. Deci, marile creiere se căzniseră, dar creaseră tot un avorton; ceea ce interpretaseră ca o indicaţie de siguranţă nu însemna, de fapt, că nu-i absolut nici un pericol, iar ceea ce consideraseră probabilitate de succes nu părea a avea legătură cu misiunea care se întorsese într-adevăr bogată.

Înapoi la linia de start, şi înapoi la spaimă.

* * *

Următoarele câteva zile m-am purtat ca un sihastru.

Se spune că în interiorul Porţii există opt sute de kilometri de tuneluri. N-ai crede că pot fi atâtea într-o bucată de stâncă cu diametrul de numai zece kilometri. Chiar aşa fiind, doar doi la sută

din Poartă este spaţiu gol; restul e rocă solidă. Am parcurs o mare parte din cei opt sute de kilometri.

Nu m-am rupt cu totul de tovărăşia oamenilor, însă n-o căutam. Uneori, o vizitam pe Klara. Când Shicky nu era la slujbă, hoinăream cu el, deşi obosea repede. Câteodată mă plimbam singur, alteori cu amici ocazionali, iar în câteva rânduri m-am alăturat unui grup de turişti. Ghizii mă cunoşteau şi n-aveau nimic împotrivă să mă aibă în preajmă (fusesem *în spaţiu!* deşi nu purtam o brăţară), până nu le-a venit ideea că doream să devin eu însumi ghid. După aceea, au fost mai puţin prietenoşi.

Aveau dreptate. Mă gândisem la asta. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să fac ceva. Ori să plec din nou în spaţiu ori să revin acasă; iar dacă voiam să amân alegerea uneia dintre cele două groaznice variante, trebuia cel puţin să mă decid să încerc să câştig bani, pentru a rămâne aici.

NOTĂ ASUPRA EVANTAIELOR DE RUGĂCIUNE

Întrebare: Nu ne-aţi spus nimic despre evantaiele de rugăciune Heechee şi le vedem mai des decât orice altceva.

Profesorul Hegramet: Ce-ai vrea să vă spun, Susie?

Întrebare: Păi, ştiu cum arată. Un fel de cornet de îngheţată, făcut din cristal. Cristal de cele mai diverse culori. Dacă-l ţii vertical şi-l apeşi cu degetul mare, se deschide ca un evantai.

Profesorul Hegramet: Asta-i tot ceea ce ştiu şi eu. Au fost analizate, ca şi perlele de foc şi diamantele de sânge. Nu mă întreba însă la ce folosesc. Nu cred că Heechee îşi făceau vânt cu ele şi nici că se rugau; aşa le-au botezat comercianţii. Dar le-au lăsat peste tot, chiar acolo unde făcuseră curăţenie. Presupun că au avut un motiv. N-am nici un indiciu de ce au făcut-o dar, dacă voi afla vreodată, am să vă spun.

Când Sheri a ieşit din spital, am dat în cinstea ei o petrecere monstruoasă, o combinaţie de bine-ai-venit, felicitări şi adio-Sheri, deoarece a doua zi pleca spre Pământ. Era încă zguduită, însă veselă şi, deşi deocamdată nu putea dansa, a stat cu mine, pe coridor, o jumătate de oră, promiţându-mi că-i voi lipsi. Eu m-am cherchelit serios. Aveam o ocazie minunată; băutura era gratuită. Sheri şi cu prietenul ei cubanezul plătiseră totul. Ba chiar, m-am îmbătat în aşa hal că n-am mai apucat să-mi iau rămas bun de la Sheri, pentru că vomitam la toaletă. Beat cum eram, îmi părea rău că vărsam; era scotch autentic din Gleneagle, Scoţia, nu trăscăul alb local, distilat din Dumnezeu-mai-ştie-ce.

Vomatul mi-a limpezit mintea. Am ieşit şi m-am rezemat de un perete, mi-am îngropat faţa în iederă, şi, încet-încet, sângele mi s-a oxigenat suficient ca să-l recunosc alături de mine pe Francy Hereira. Am reuşit chiar să mormăi:

— Bună, Francy.

El mi-a zâmbit, cerându-şi iertare:

— Mirosul… Era cam greu…

— Iartă-mă, am spus şi Francy m-a privit surprins.

— De ce? Vreau să spun că-i destul de rău pe crucişător, însă de fiecare dată când vin pe Poartă, mă întreb cum de puteţi rezista. Şi în camerele astea… pfui!

— Nu mă supăr, am rostit eu cu mărinimie, bătându-l pe umeri. Trebuie să-i zic noapte bună lui Sheri.

— A plecat, Bob. Era obosită. Au dus-o înapoi la spital.

— Atunci, o să-ţi zic numai ţie noapte bună.

M-am înclinat şi am căzut prin tunel. Este greu să fii beat la zero gravitaţie. Tânjeşti după greutatea sutei de kilograme care să te ţină la pământ. Din ce mi s-a spus mai târziu, am înţeles că am smuls un raft întreg de iederă din perete şi, din ceea ce am simţit a doua zi, mi-am dat seama că m-am pocnit cu capul de ceva suficient de tare ca să lase o vânătaie mare cât urechea mea. Ţin minte că Francy a venit după mine şi m-a ajutat să navighez, apoi, cam la jumătatea distanţei de cameră, am devenit conştient că de braţul celălalt se mai ţinea cineva. Am privit şi am văzut-o pe Klara. În continuare am amintiri confuze despre modul cum am fost băgat în pat, iar când m-am trezit în dimineaţa următoare, groaznic de mahmur, am fost uluit s-o găsesc şi pe Klara acolo.

RAPORTUL CORPORAŢIEI: ORBITA 37

74 nave revenite din misiune în perioada respectivă, cu un echipaj total de 216. 20 de nave au fost considerate pierdute cu un echipaj total de 54. În plus, 19 prospectori au fost ucişi sau au decedat datorită rănilor, deşi navele s-au întors. Trei nave înapoiate au fost iremediabil avariate.

Rapoarte de descindere: 19. Cinci dintre planetele explorate aveau viaţă la nivel microscopic sau mai evoluat; una poseda plante structurate sau viaţă animală, dar lipsite de inteligenţă.

Obiecte: Mostre – suplimentare ale echipamentului Heechee cunoscut. Nici un obiect din alte surse. Nici un artefact Heechee inedit.

Mostre: Chimicale sau minerale: 145. Niciuna de suficientă valoare pentru a justifica exploatarea. Organisme vii: 31. Trei dintre

ele au fost considerate riscante şi au fost evacuate în spaţiu. Niciunul de valoare exploatabilă.

Recompense ştiinţifice: 8.754.500$.

Alte recompense, incluzând drepturile de prospectare: 357.856.000$. Recompense şi drepturi ivite din noile descoperiri: 0.

Personal înmormântat sau evacuat din Poartă: 151. Pierdut în timpul misiunilor: 75 (incluzând 2 decedaţi în exerciţii cu landerul). Inapţi medical: 84. Totalul pierderilor: 310.

Personal nou sosit: 415. Reîntors la datorie: 66. Creşterea totală: 481. Creşterea netă: 171.

M-am ridicat cât am putut de încet şi m-am îndreptat spre baie, simţind iarăşi nevoia de a voma. Asta mi-a luat timp, nu glumă, unica soluţie de a-mi reveni fiind un alt duş, al doilea în patru zile; o adevărată inconştienţă, considerând situaţia mea financiară. Totuşi mă simţeam ceva mai bine, iar când m-am înapoiat în cameră, Klara se sculase, făcuse ceai, probabil de la Shicky şi mă aştepta.

— Mulţumesc, i-am spus.

Eram îngrozitor de deshidratat.

— Încet, încet, făcu ea neliniştită, dar ştiam şi eu că trebuia să-mi menajez stomacul.

Am reuşit să sorb două înghiţituri, apoi m-am întins din nou în hamac, regăsindu-mi în sfârşit certitudinea că voi supravieţui.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, i-am spus.

— Ai fost, îîî... insistent. Nu atât din punct de vedere al performanţei. Mai degrabă nerăbdător să încerci.

— Îmi cer scuze.

Se întinse şi mă strânse uşor de picior.

— Nu-ţi face griji. Oricum, a fost bine?

— Ah, da. O petrecere drăguţă. Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am venit mai târziu, strânse ea din umeri. De fapt nu fusesem invitată.

N-am spus nimic; ştiam că Sheri şi Klara nu erau prietene şi bănuiam că motivul îl constituiam eu. Citindu-mi gândurile, Klara spuse:

— Nu mi-au plăcut niciodată Scorpionii, mai ales cei neevoluaţi, cu maxilarele proeminente. Nu i-am văzut producând ceva inteligent sau spiritual. Apoi, ca să fie onestă, adăugă: Are însă curaj, trebuie să recunosc asta.

— Nu cred că am chef de ceartă, i-am spus.

— Nu-i o ceartă, Bob.

Se aplecă, luându-mi capul în poală. Mirosea a transpiraţie şi a femeie; destul de plăcut, nu însă ceea ce doream atunci.

— Hei, am făcut eu. Ce s-a întâmplat cu parfumul de mosc?

— Ce?

— Păi, am început, înţelegând deodată ceva ce se întâmpla de o vreme, foloseai mult parfumul ăla... A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine.

Mi-am amintit de cuvintele lui Francy Hereira referitoare la duhoarea Porţii şi m-am gândit că trecuse mult de când Klara nu mai mirosea atât de frumos.

— Bob dragă, încerci să provoci o ceartă?

— Bineînţeles că nu, sunt pur şi simplu curios. De când nu te mai dai cu el?

Înălţă din umeri şi nu-mi răspunse, dacă privirea ei enervată nu însemna un răspuns. Pentru mine era totuşi suficient, deoarece îi spusesem de atâtea ori că-mi plăcea parfumul pe care-l folosea.

— Şi, cum te descurci cu psihanalistul? am schimbat vorba.

— Cred că eşti destul de mahmur, îmi răspunse ea rece. M-aş duce acasă.

— Nu, am insistat. Sunt curios dacă progresezi.

Nu-mi spusese încă nimic, deşi ştiam că, zilnic, petrecea două, trei ore cu el. Sau cu ea. Se hotărâse să încerce maşina cuplată la computerul Corporaţiei.

— Nu-i rău, îmi răspunse distantă.

— Ai depăşit fixaţia paternală?

— Bob, te-ai gândit vreodată că te-ar putea ajuta şi pe tine?

— Ciudat că zici asta. Ieri, Louise Forehand mi-a spus acelaşi lucru.

— Nu-i deloc ciudat. Mai gândeşte-te. Ne vedem mai târziu.

După ce a plecat, m-am întins la loc şi-am închis ochii. Să merg la un psihanalist! Ce nevoie aveam de el? Tot ceea ce-mi trebuia era o baftă ca a lui Sheri...

Iar pentru asta aveam nevoie... aveam nevoie...

De curajul de a semna pentru altă călătorie.

Deocamdată, însă, curajul ăsta îmi cam lipsea.

* * *

Timpul trecea sau eu îl distrugeam. Modul prin care am pornit să distrug o nouă zi a fost să merg la muzeu. Instalaseră deja un set holo complet al descoperirii lui Sheri. Am pus discul de două sau trei ori, doar ca să văd cum arată şaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de dolari. În linii mari, semăna cu un morman de fiare vechi şi gunoi. Asta atunci când totul era demontat. Existau vreo zece evantaie de rugăciune, dovedind, cred eu, că Heechee includeau obiecte de artă chiar şi într-o trusă de reparaţii. Sau în ceea ce o fi fost: un fel de şurubelniţe cu mânere flexibile şi lame triunghiulare, nişte scule precum cheile de piuliţe, făcute însă dintr-un material moale: altele, asemănătoare unor testere electronice, şi altele ce nu

aduceau cu nimic cunoscut. Puse una lângă alta, păreau o grămadă de lucruri fără legătură, însă modul în care se potriveau una cu cealaltă, şi apoi în sertarele plate ce formau trusa, era o minune a utilizării economice a spaţiului. Şaptesprezece milioane cinci sute cincizeci de mii de dolari şi, dacă aş fi rămas cu Sheri, aş fi putut să fiu unul dintre beneficiari.

Sau unul dintre cadavre.

Am trecut pe la Klara, dar nu era acasă. Nu era nici ora ei obişnuită de psihanaliză, însă nu-i mai ştiam programul zilnic. Găsise o altă puştoaică, pe care s-o îngrijească atunci când părinţii erau ocupaţi: o negresă, de vreo patru anişori, a cărei mamă era astrofizician iar tatăl exobiolog. În privinţa altor lucruri care umpleau timpul Klarei, nu mai eram sigur.

Anunţuri

AM NEVOIE de curajul vostru, să merg în orice prospecţiune cu risc. Nu mă întrebaţi. Porunciţi-mi! 87-299.

LICITAŢIE PUBLICĂ pentru obiectele personale nerevendicate ale prospectorilor consideraţi dispăruţi. Zona Corporaţiei Charlie Nouă, mâine, 13.00-17.00.

DATORIILE VĂ sunt achitate când dobândiţi Identitatea. El/Ea este Heechee şi El/Ea Iartă! Biserica Minunatei Menţineri a Ciclului Motor. 88-344.

NUMAI UNISEXUALI exclusiv pentru simpatie mutuală. Fără atingeri. 87-913.

M-am întors la mine. Louise Forehand deschise uşa, mă zări şi intră.

— Bob, începu ea grăbită, ştii ceva despre o recompensă mare de tot pentru o misiune periculoasă?

I-am făcut loc lângă mine.

— Eu? Nu. De ce crezi că aş şti?

Faţa ei palidă era neobişnuit de încordată.

— M-am gândit că poate ai auzit ceva. Eventual, de la Dane. Ştiam că sunteţi apropiaţi şi l-am văzut cu Klara în sala de cursuri.

Nu i-am răspuns. Nu eram sigur ce voiam să spun.

— Se zvoneşte, continuă ea, că se pregăteşte o expediţie ştiinţifică foarte riscantă. Aş vrea să mă înscriu.

Am cuprins-o după umeri.

— Ce s-a întâmplat, Louise?

— Au anunţat-o pe Willa moartă.

Începu să plângă.

Am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să se descarce. Aş fi alintat-o, dacă aş fi ştiut cum, dar n-aveam habar. După un timp, m-am ridicat şi am scotocit prin dulap după un chiştoc cu drog, lăsat de Klara cu câteva zile în urmă. L-am găsit, l-am aprins şi i l-am dat.

Louise a tras adânc fumul, ţinându-l mult în piept. Apoi a expirat.

— E moartă, Bob, a rostit ea.

Nu mai plângea acum, era tristă, însă relaxată; până şi muşchii din jurul gâtului şi umerilor erau decontractaţi.

— Totuşi s-ar putea întoarce...

— Nu, clătină ea din cap. Corporaţia i-a anunţat dispăruţi. Poate că nava se va întoarce, dar Willa nu va mai fi în viaţă. Ultimele raţii s-au terminat acum două săptămâni.

Privi o clipă în gol, apoi suspină şi trase încă un fum.

— Ce bine era dacă Sess ar fi fost aici, spuse lăsându-se pe spate şi întinzându-se; îi puteam simţi muşchii jucând sub piele.

Îmi dădeam seama că drogul o ajunsese. Mă lovise şi pe mine. Nu era din cel cultivat pe Poartă, ascuns prin iederă. Klara obţinuse roşu napolitan pur, de la unul dintre membrii unui crucişător, crescut în umbra podgoriilor de pe Vezuviu, care dădeau *Lacrima Christi.* Se răsuci către mine şi se sprijini cu bărbia de gâtul meu:

— Îmi iubesc familia, rosti destul de calmă. Aş fi vrut să avem puţin noroc aici. Ducem lipsă de aşa ceva.

— Şşş, dulceaţă, am spus mângâindu-i părul.

De la păr am ajuns la ureche, de acolo la buze şi, încet, încet, am făcut dragoste într-un mod blând, suspendat în afara timpului. Era extrem de relaxant. Louise era pricepută, calmă şi primitoare. După câteva luni, în care suportasem accesele nervoase ale Klarei, parcă revenisem la mâncarea de acasă. Când am terminat, a zâmbit, m-a sărutat şi s-a întors. Stătea nemişcată, iar răsuflarea abia i se auzea. Rămase tăcută multă vreme şi, când mi s-a umezit încheietura, mi-am dat seama că plângea din nou.

— Iartă-mă, Bob, făcu ea când am început s-o mângâi. E din cauză că n-am avut niciodată noroc. În unele zile, mă împac cu ideea asta, dar în altele nu. Azi e una dintre zilele rele.

— O să ai noroc.

— Nu cred. Nu mai am putere să cred.

— Ai ajuns aici, nu-i aşa? E totuşi ceva.

Se întoarse şi mă privi atentă.

— Adică, am continuat, gândeşte-te câte miliarde de oameni şi-ar vinde testiculul stâng ca să fie aici.

— Bob..., începu încet Louise, apoi se opri.

Am încercat să vorbesc, însă mi-a pus degetul pe buze.

— Ştii cum am ajuns noi aici?

— Ştiu, Sess şi-a vândut naveta.

— Nu numai atât. Pe navetă n-am luat decât o sută de mii. N-ar fi ajuns nici pentru unul singur. Banii i-am avut de la Hat.

— Fiul vostru? Cel care a murit?

— Hat avea o tumoare cerebrală, răspunse ea. I-au depistat-o la timp, sau, oricum, aproape la timp. Era operabilă. Ar fi putut trăi, nu ştiu… cel puţin zece ani. N-ar fi fost acelaşi om. Centrii vorbirii erau afectaţi şi, de asemenea, controlul muşchilor. Dar ar fi putut trăi acum. Numai că… Îşi luă mâna de pe pieptul meu ca să-şi frece ochii, însă nu plângea. N-a vrut să cheltuim pentru el banii luaţi pe navetă. Am fi izbutit să plătim operaţia, dar apoi am fi fost faliţi. Aşa încât, s-a vândut, Rob. Şi-a vândut toate organele. Nu numai testiculul stâng. Totul! Erau organe perfecte, de primă calitate, ale unui european de douăzeci şi doi de ani şi făceau o grămadă de bani. S-a dat pe mâna medicilor şi ei – cum ziceţi voi? – l-au „adormit pe veci”. Bucăţi din Hat trebuie să fie acum în vreo duzină de persoane diferite. Totul s-a vândut pentru transplante şi banii ne-au revenit nouă. Aproape un milion de dolari. Am ajuns aici şi cu ceva de cheltuială. De acolo ne-a venit norocul, Bob…

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Pur şi simplu, nu avem noroc, Bob. Hat e mort. Willa e moartă. Dumnezeu ştie unde-i bărbatul meu, sau ultimul nostru copil în viaţă. Iar eu sunt aici şi, Bob, jumătate din timp aş vrea din toată inima să fi murit şi eu!

* * *

Am lăsat-o dormind în hamacul meu şi am pornit spre Parcul Central. Am sunat-o pe Klara, n-am găsit-o, i-am lăsat un mesaj spunându-i unde mă duceam şi am petrecut următoarea oră întins pe spate şi privind dudele din pom. Parcul era pustiu, cu excepţia a doi turişti care făceau un tur rapid înainte de plecarea navei. Nu i-am băgat în seamă; nici nu i-am auzit plecând. Îmi părea rău pentru Louise şi pentru toţi Forehanzii, şi-mi părea şi mai rău pentru mine. Ei nu avuseseră noroc, dar ceea ce nu avusesem eu durea şi mai mult; nu avusesem curajul să văd unde m-ar fi dus norocul meu. Societăţile bolnave îi scuipă pe aventurieri ca pe nişte seminţe de pepene. Seminţele n-au cum se împotrivi. Cred că la fel s-a petrecut şi cu marinarii lui Columb, sau cu pionierii vestului, conducându-şi căruţele cu coviltir prin teritoriul comanşilor; erau, pesemne, morţi de spaimă, ca şi mine, însă n-aveau de ales. Ca şi mine. Dar, Doamne, ce frică mi-era…

Am auzit glasul unui copil, apoi un râset subţire şi tărăgănat. Era Klara. M-am ridicat.

— Bună, Bob, spuse ea, stând înaintea mea cu mâna pe creştetul unei negrese micuţe cu păr creţ. Ea este Watty.

— Bună, Watty.

Glasul nu-mi suna prea grozav, chiar şi pentru urechile mele. Klara m-a privit mai atentă şi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Nu puteam răspunde printr-o singură propoziţie şi atunci am ales una dintre faţetele adevărului:

— S-a anunţat oficial că Willa Forehand a decedat.

Klara încuviinţă, fără să comenteze. Watty ciripi:

— Te rog, Klara. Aruncă mingea.

Klara i-o aruncă, o prinse, o aruncă din nou.

— Louise vrea să se înscrie pentru o lansare cu bonificaţie de pericol, am continuat eu. Cred că vrea ca eu… noi s-o luăm când vom pleca.

— Da?

— Eh, ce zici? Dane a mai pomenit de zborurile alea speciale?

— Nu. Nu l-am mai văzut de… nu ştiu. Oricum, azi dimineaţă, a plecat cu un Unu.

— N-a dat o petrecere de adio?! am protestat eu, surprins.

Klara îşi încreţi buzele.

— Hei, domnule! strigă fetiţa. Prinde!

Când aruncă mingea, aceasta veni plutind încet, precum un balon cu aer cald, dar şi aşa era cât pe aici s-o scap. Mă gândeam la altceva. I-am trimis-o înapoi, concentrându-mă.

După un minut, Klara rosti:

— Bob? Iartă-mă. Cred că eram nervoasă.

— Mda…

Mă gândeam intens.

— Am avut momente grele, Bob, continuă ea. Nu vreau să fiu rea cu tine. Ţi-am adus ceva.

M-am întors iar ea m-a apucat de mână, şi mi-a strecurat ceva peste încheietură, în susul braţului.

Era o brăţară de lansare, din metal Heechee, care costa vreo cinci sute de dolari. Nu-mi permisesem să cumpăr una. Mă uitam la ea, încercând să mă gândesc la ceea ce voiam să spun.

NOTĂ ASUPRA METALURGIEI

Întrebare: Am văzut un raport de analiză a metalului Heechee, făcut de Biroul Naţional de Standarde…

Profesor Hegramet: Nu, n-ai văzut aşa ceva, Tetsu.

Întrebare: Dar a fost la PV…

Profesorul Hegramet: Nu. Ai văzut un raport prin care Biroul de Standarde făcea o apreciere asupra metalului. Nu o analiză. O simplă descriere: rezistenţa la rupere, la curgere, temperatura de topire, chestii de-astea.

Întrebare: Nu-nţeleg care-i diferenţa?

Profesor Hegramet: Îmi dau seama, Tetsu. Noi ştim cum *se comportă* metalul. Nu ştim, însă, *ce* este. Care-i proprietatea cea mai interesantă a metalului Heechee? Teri?

Întrebare: Strălucirea?

Profesor Hegramet: Da, strălucirea. El emite lumină. Suficient de puternică pentru a nu avea nevoie de lămpi în cameră. Când vrem întuneric, trebuie să acoperim metalul. Străluceşte aşa de cel puţin o jumătate de milion de ani. De unde vine energia asta? Biroul spune că în componenţa lui există elemente posturanice şi că, probabil, ele emit radiaţia; dar noi nu ştim ce sunt. De asemenea, în metal există ceva care seamănă cu un izotop al cuprului. Dar cuprul *nu are* nici un izotop stabil. Până acum… Aşa încât ceea ce publică Biroul este lungimea de undă exactă a luminii albastre şi toate măsurătorile fizice, cu opt sau nouă zecimale; însă raportul nu spune cum poate fi obţinut metalul.

— Bob?

— Da?

— De obicei se spune mulţumesc, rosti ea cu o undă de reproş.

— De obicei, unei întrebări i se dă un răspuns adevărat. Nu spunându-mi că nu l-ai văzut de Dane Metchnikov, când ai fost cu el chiar azi-noapte.

— M-ai urmărit! izbucni ea.

— Iar tu m-ai minţit.

— Bob! Nu sunt proprietatea ta! Dane e un om şi un prieten.

— Prieten! am pufnit.

Metchnikov putea fi orice, dar nu prietenul cuiva. Doar gândindu-mă la Klara în pat cu el, simţeam un ghem în stomac. Nu-mi plăcea această senzaţie, pentru că n-o puteam identifica. Nu era numai mânie, nu era nici măcar simplă gelozie. Mai exista o componentă care rămânea, în mod încăpăţânat, opacă. Ştiind că era iraţional, aproape auzindu-mă scâncind, i-am spus:

— Eu v-am făcut cunoştinţă!

— Asta nu-nseamnă că sunt proprietatea ta! Bun, oftă Klara, poate că m-am culcat cu el de câteva ori. Asta nu-mi schimbă sentimentele faţă de tine.

— Le schimbă pe ale mele, Klara.

Mă privi neîncrezătoare.

— Ai tupeul să spui asta? După ce vii aici, duhnind a târfă ieftină?

Mă prinsese pe picior greşit.

— N-a fost nimic ieftin! Am alinat suferinţa cuiva.

Izbucni în râs. Sunetul era neplăcut.

— Louise Forehand? S-a curvăsărit ca să ajungă aici, nu ştiai?

Fetiţa ţinea mingea şi ne privea. Îmi dădeam seama că o speriam. Încercând să-mi controlez glasul şi să-mi potolesc mânia, am rostit:

— Klara, n-o să te las să-ţi baţi joc de mine.

— Ah, făcu ea dezgustată şi se întoarse să plece.

M-am întins s-o prind de umăr, iar ea a icnit şi m-a lovit, cât a putut de tare. Lovitura m-a nimerit în umăr.

Asta a fost o greşeală.

Întotdeauna există o greşeală. Nu are nici o legătură cu raţiunea sau justificarea, este o chestiune de semnale. Mi-a dat un semnal greşit. Motivul pentru care lupii nu se ucid între ei este că lupul mai slab cedează întotdeauna. Se rostogoleşte pe spate, îşi oferă beregata şi ridică labele în aer ca să arate că se recunoaşte înfrânt. Când se întâmplă aşa ceva, învingătorul este, practic, incapabil să-l mai atace. Dacă n-ar fi aşa, n-ar mai exista nici un lup. Din aceleaşi motive, bărbaţii nu ucid de obicei femei, sau, oricum, nu bătându-le până le omoară. Nu pot. Oricât de mult ar vrea să le lovească, maşinăria lor internă îi opreşte. Dacă însă femeia face greşeala de a le da un semnal diferit atacând ea…

Am lovit-o de patru, cinci ori, cât de tare am putut, în sâni, în faţă, în burtă. A căzut, icnind. Am îngenuncheat lângă ea, am ridicat-o cu o mână şi, am mai pălmuit-o de două ori cu un sânge rece perfect. Totul se întâmpla de parcă era regizat de Dumnezeu, absolut inevitabil; în acelaşi timp, simţeam că gâfâiam de parcă urcasem un munte în goana mare. Sângele îmi pulsa în urechi. Vedeam totul împăienjenit în roşu.

În cele din urmă, am auzit un plânset subţirel şi îndepărtat. Am ridicat capul şi am zărit-o pe fetiţă, privindu-mă cu gura deschisă, lacrimile curgându-i pe obrajii rotunzi şi roz-negricioşi. Am încercat să mă duc spre ea, s-o potolesc. A început să ţipe şi a fugit înapoia unui tufiş.

M-am întors la Klara care se ridicase, fără să mă privească cu mâna pe gură. Îşi luă mâna şi privi în palmă; un dinte.

Nu am spus nimic. Nu ştiam ce să spun şi nu mă puteam gândi. M-am răsucit şi am plecat.

Nu-mi amintesc ce am făcut în următoarele câteva ore. N-am dormit, deşi eram epuizat fizic. Un timp am stat pe dulapul din camera mea. Apoi, am ieşit din nou. Îmi amintesc că vorbeam cu cineva, cred că era un turist de pe nava venusiană, despre minunile şi aventurile unui prospector. Îmi amintesc că am mâncat la cantină. Şi, tot timpul, mă gândeam: am vrut s-o *ucid* pe Klara. Toată furia aceea se acumulase în mine şi nu ştiusem de ea până când Klara nu apăsase pe trăgaci.

Nu ştiam dacă mă va ierta vreodată. Nu eram sigur dacă ar fi trebuit s-o facă şi nu eram nici măcar sigur că aş fi vrut s-o facă.

Nu-mi puteam imagina că vom mai fi vreodată amanţi. Ceea ce am hotărât, în cele din urmă, a fost să-mi cer scuze.

N-am găsit-o în apartamentul ei. Acolo se găsea doar o negresă tânără şi grasă, cu o figură sumbră, care aranja hainele.

Când am întrebat de Klara, a început să plângă.

— A plecat, suspină ea.

— Plecat?

— Oh, arăta groaznic. Cred c-a bătut-o cineva! A adus-o pe Watty înapoi şi a spus că nu mai poate avea grijă de ea. Mi-a dat mie toate hainele ei, dar… ce-o să fac cu Watty, când eu muncesc?

— Unde a plecat?

Femeia ridică privirea.

— Înapoi pe Venus. Cu nava. A plecat acum o oră.

* * *

N-am mai vorbit cu nimeni. Singur, în hamacul meu, am izbutit totuşi să dorm.

Când m-am sculat, mi-am adunat toate lucrurile: hainele, holodiscurile, şahul, ceasul… Brăţara Heechee dăruită de Klara… M-am dus şi le-am vândut pe toate. Mi-am lichidat contul de credit şi am pus toţi banii laolaltă: o mie patru sute de dolari. Am luat banii la cazino şi i-am pus pe toţi la ruletă pe numărul 31.

Bila cea lentă s-a oprit într-un lăcaş: Verde. Zero.

M-am dus la controlul lansărilor, am semnat pentru primul Unu disponibil şi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, eram în spaţiu.

23

— Ce simţi faţă de Dane, Bob?

— Ce dracu-ai vrea să simt? Mi-a sedus prietena.

— Mi se pare o formulare cam desuetă, Bob. Şi s-a întâmplat acum multă vreme.

— Bineînţeles.

Sigfrid mi se pare destul de incorect. Stabileşte nişte reguli pe care, apoi, nu le respectă. Strig indignat:

— Termină, Sigfrid! Sunt lucruri care într-adevăr s-au întâmplat acum multă vreme, însă pentru mine n-a fost multă vreme, pentru că le-am ţinut în mine. Pentru mintea mea sunt noi-nouţe. Nu ăsta-i scopul tău? Să scoţi toate chestiile vechi din mine ca să se vindece şi să nu mă mai rănească?

— Aş vrea să ştiu de ce sunt atât de noi în mintea ta, Bob?

— Oh, Christoase, Sigfrid!

Astea-s momentele de stupiditate ale lui Sigfrid. Cred că nu poate interpreta anumite informaţii prea complexe. Gândindu-te bine, nu-i decât o maşină şi nu poate face altceva decât a fost programat. În majoritatea cazurilor, răspunde la cuvinte-cheie… desigur, cu puţină atenţie asupra înţelesului. Şi asupra nuanţei, aşa cum este exprimată

de tonul vocii, sau de informaţiile senzorilor din saltea şi curele asupra activităţii mele musculare.

NOTĂ ASUPRA LOCUINŢELOR HEECHEE

Întrebare: Nu ştim cum arată o masă Heechee, sau un alt obiect de mobilier?

Profesorul Hegramet: Nu ştim nici cum arată o casă Heechee. N-am găsit niciuna. Numai tunele. Le plăceau puţurile de legătură, din care să se desprindă coridoare. Le plăceau sălile mari, fusiforme şi ascuţite la ambele capete. Una există aici, două pe Venus, probabil rămăşiţele alteia, pe jumătate năruită, pe Lumea lui Peggy.

Întrebare: Ştiu care-i recompensa pentru găsirea de viaţă inteligentă extraterestră, dar care este pentru găsirea unui Heechee?

Profesorul Hegramet: Întâi găseşte unul. Apoi, poţi fixa singur recompensa.

— Ai înţelege dacă ai fi om, şi nu maşină, îi spun eu.

— Poate că ai dreptate, Bob.

Ca să-l aduc înapoi pe pista cea bună, recunosc:

— E adevărat că s-a petrecut acum mult timp. Nu înţeleg ce vrei în plus?

— Îţi cer să rezolvi o contradicţie pe care am detectat-o în spusele tale. Spuneai că nu-ţi păsa că prietena ta, Klara, avea relaţii sexuale cu alţi bărbaţi. Ce mai contează atunci legătura ei cu Dane?

— Dane nu s-a purtat cu ea ca un gentleman.

Bunule Dumnezeu, aşa şi era. O lăsase în aer, ca o insectă prinsă în chihlimbar.

— Asta e cauza, Bob? Sau este vorba despre ceva între tine şi Dane?

— Nici vorbă! Între mine şi Dane n-a fost niciodată nimic!

— Mi-ai spus că era bisexual, Bob. Ce-i cu călătoria în care l-ai însoţit?

— Avea alţi doi tipi cu care să-şi facă treaba! Nu eu, băiete, nu, îţi jur! Nu eu! Ah, adaug încercând să-mi calmez vocea într-atât încât să reflecte vagul meu interes faţă de această poveste stupidă, ca să fiu sincer, a încercat o dată sau de două ori să se dea la mine. I-am spus că nu era stilul meu.

— Glasul tău, Bob, zice el, pare a reflecta mai multă iritare decât este conţinută în cuvinte.

— Lua-te-ar dracu, Sigfrid! Recunosc, acum m-am enervat. Abia îmi găsesc cuvintele. Mă înfurii cu acuzaţiile tale. Sigur, l-am lăsat să-şi pună braţul în jurul meu, o dată sau de două ori… N-am mers însă mai departe! Nimic serios. Şi aşa mă abuzam ca să treacă

timpul. Îmi plăcea destul de mult. Un tip solid arătos. Te simţi singur, când… acum ce mai este?

Sigfrid scoate un sunet de parcă şi-ar drege glasul. În felul ăsta te întrerupe, fără să te întrerupă de fapt.

— Ce ai spus, Bob?

— Ce? Când?

— Când ai spus că n-a fost nimic serios între voi.

— Cristoase, nu ştiu ce am spus. N-a fost nimic serios, atâta tot. Mă distram, ca să treacă timpul.

— N-ai folosit cuvântul „distram”, Bob.

— Nu? Ce cuvânt am folosit?

Reflectez, ascultându-mi ecoul propriei voci.

— Cred că am spus „mă amuzam”. Aşa-i?

— N-ai spus nici „amuzam”, Bob? Ce ai spus?

— Nu ştiu!

— Ai spus „mă abuzam”, Bob.

Apărarea mea se duce naibii. Mă simt de parcă, brusc, am descoperit că mi-am udat pantalonii, sau că mi-am uitat şliţul deschis. Ies din trupul meu şi-mi privesc capul.

— Ce înseamnă pentru tine „abuzare”, Bob?

— Grozav, râd eu, impresionat şi înveselit în acelaşi timp, asta a fost o scăpare de limbă curat freudiană, aşa-i? Sunteţi foarte isteţi. Complimentele mele programatorilor!

Sigfrid nu răspunde şi mă lasă să fierb câteva minute.

— Bine, fac eu.

Mă simt foarte deschis şi vulnerabil, nelăsând nimic să se întâmple, trăind acea clipă de parcă ar dura pe vecie, ca şi Klara prinsă în căderea ei instantanee şi eternă.

— Bob, rosteşte Sigfrid cu blândeţe. Când te-ai masturbat te-ai gândit vreodată la Dane?

— Detestam…

El aşteptă.

— Mă uram pe mine pentru c-o făceam! Deşi nu era tocmai ură. Mai degrabă dispreţ. Nenorocitul dracului, adică eu, năzuros şi afurisit, frecând-o pe uscat şi visând să fie regulat de amantul prietenei lui.

Sigfrid aşteaptă un timp apoi spuse:

— Cred că vrei să plângi, Bob.

Are dreptate, însă nu spun nimic.

— Ai vrea să plângi? mă invită el.

— Mi-ar place, îi răspund.

— Atunci, de ce nu plângi, Bob?

— Aş vrea să pot. Din nefericire, nu ştiu cum.

24
RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-104, zborul 031D18. Echipaj: N. Ahova, Ts. Zakharcenko, E. Marks.

Timp de tranzit: 119 zile 4 ore. Poziţia neidentificată. Aparent un roi galactic exterior, în nor de praf. Identificarea galaxiilor exterioare nesigură.

Rezumat: „N-am găsit nici o urmă de planetă, artefact sau asteroid accesibil coborârii în bătaia maximă a scannerului. Cea mai apropiată stea, la 1,7 a.l. Probabil ce a existat acolo a fost distrus de mult. Sistemele de supravieţuire s-au defectat pe drumul de întoarcere şi Larry Marks a murit”.

Tocmai mă foiam, hotărându-mă să adorm, când am observat modificându-se culorile sistemului de ghidare Heechee. Era a cincizeci şi cincea zi a călătoriei mele, a douăzeci şi şaptea de la începutul frânării. Vreme de cinzeci şi cinci de zile culorile fuseseră de un roz ţipător. Acum se formau norişori alb curat care creşteau şi se adunau.

Soseam! Indiferent ce avea să mă aştepte la destinaţie, soseam!

Micuţa mea navă – sicriul puturos, strâmt şi incomod în care mă învârtisem timp de aproape două luni, vorbind de unul singur, jucând jocuri de unul singur, plictisindu-mă de însăşi persoana mea – încetinise mult sub viteza luminii. M-am întins să privesc pe hublou, aflat acum „jos”, pentru că frânam şi n-am văzut nimic grozav. Ah, ba da, există o stea. Erau chiar mai multe, dispuse într-un fel care nu semăna cu nimic cunoscut; vreo şase albastre, de la strălucitoare până la orbitoare, şi una roşie, care se remarca mai mult prin intensitate decât prin luminozitate. Era un roşu de jăratec fioros, nu mult mai strălucitor decât Marte văzut de pe Pământ, dar mai întunecat şi mai ameninţător.

M-am străduit să fiu cât mai interesat.

Nu era prea uşor. După ce timp de două luni, respinsesem totul din preajmă, ca fiind plictisitor sau înspăimântător, îmi venea greu să devin brusc, plin de entuziasm. Am acţionat scannerul sferic şi am privit afară. În vreme ce nava începu să se rotească, urmând programul de observare, retezând din cer felii ca de portocală şi capturându-le în aparatele de fotografiat şi analizoare.

Aproape imediat, am primit un semnal de răspuns puternic, strălucitor şi apropiat.

Cincizeci şi cinci de zile pline de plictis şi oboseală îmi zburară imediat din minte. Acolo exista ceva fie foarte mare, fie foarte apropiat. Am uitat de somnolenţă. M-am ghemuit peste hublou,

proptindu-mă în mâini şi în genunchi şi atunci obiectul apăru în raza mea vizuală. Strălucind peste tot. Metal Heechee pur! Avea laturi neregulate, cu proeminenţe rotunde pe una dintre feţele plate.

Adrenalina începu să se reverse şi vise dulci îmi dansau prin minte. Am privit cum traversa hubloul, dispărând, şi m-am repezit la analizator, aşteptând verdictul. Fără îndoială era bun, singura problemă fiind *cât* de bun. Poate ceva extraordinar! Poate o întreagă Lume a lui Peggy, numai a mea! cu dreptul la milioane de dolari pe an pentru restul vieţii. Poate doar o carcasă goală. Poate mi-o sugerase forma rectangulară – poate visul cel mai nebun dintre toate: o navă Heechee *uriaşă,* în care puteam intra şi cu care puteam zbura oriunde voiam, destul de mare pentru a transporta o mie de oameni şi un milion de tone de încărcătură! Toate visele acestea erau posibile; şi chiar dacă toate eşuau chiar şi dacă n-ar fi fost decât o carcasă abandonată era suficient să găsesc înăuntru un singur obiect, un lucruşor, un gadget, o jucărie nemaiîntâlnită până atunci, care putea fi luată, multiplicată şi făcută să funcţioneze pe Pământ.

M-am clătinat şi mi-am zgâriat încheieturile degetelor de spirala care strălucea cu un auriu blând. Mi-am supt sângele de pe degete şi mi-am dat seama că nava se mişcă.

Nu trebuia să se mişte! Nu fusese programată pentru aşa ceva! Trebuia să rămână pe orbita pe care o avea în memorie până luam o decizie.

Am privit în preajmă, uluit şi zăpăcit. Obiectul strălucitor se vedea în mijlocul hubloului şi încremenise acolo, nava îşi oprise cercetarea sferică. Abia atunci am auzit urletul îndepărtat al motoarelor landerului. Ele mă deplasau; nava mea se îndrepta spre obiect.

Iar deasupra scaunului pilotului pulsa o lumină verde.

Asta era o greşeală! Lumina verde fusese instalată pe Poartă de către oameni. N-avea nici o legătură cu Heechee; era clasicul emiţător-receptor, care anunţa că mă cheamă cineva. Cine? Cine putea fi în apropierea descoperii mele?

Am deschis circuitul de comunicare inter-nave şi am strigat:

— Alo?

Cineva îmi răspunse. N-am înţeles: părea într-o limbă străină, poate chineza. Era însă un om.

— Vorbeşte engleză! am zbierat. Cine dracu’ eşti?

Pauză. După aceea, alt glas:

— Dar *tu* cine eşti?

— Mă numesc Bob Broadhead, am pufnit.

— Broadhead? A urmat un murmur confuz de voci, apoi iarăşi glasul în engleză: Nu avem înregistrat nici un prospector Broadhead. Eşti de pe Afrodita?

— Ce-i Afrodita?

— Oh, Cristoase! *Cine* eşti? Aici e baza de control a Porţii Doi şi n-avem timp de joacă. Identifică-te!

Poarta Doi!

Am închis radioul şi m-am lăsat pe spate ignorând lumina verde şi, privind cum creştea imaginea pe hublou. Poarta Doi? Ce ridicol! Dacă aş fi dorit s-o vizitez ar fi trebuit să mă înscriu la cursele regulate şi să accept să plătesc drepturile pentru orice aş fi năşit. Aş fi călătorit în siguranţă, ca oricare turist, pe un traseu verificat de o sută de ori. Nu făcusem aşa. Alesesem o ţintă nefolosită până atunci şi riscasem. Şi trăisem riscul vreme de cincizeci şi cinci de zile tremurând ca un iepure.

Nu era drept!

Îmi pierdusem minţile. M-am repezit spre selectorul de ţinte Heechee şi am început să învârt roţile la întâmplare.

Era un eşec pe care nu-l puteam accepta. Eram condamnat să nu găsesc nimic. Descoperisem o destinaţie binecunoscută, pentru nici un fel de recompensă.

Produsesem însă o catastrofă şi mai mare. Pe ecranul de control al navei se ivi un fulger galben, strălucitor, apoi totul deveni negru.

Urletul motoarelor landerului încetă.

Senzaţia de mişcare dispăruse. Nava era moartă. Nimic nu se mai mişca. Nimic nu mai funcţiona în complexul Heechee; nici măcar sistemul de răcire.

Când Poarta Doi trimise o navă să mă recupereze deliram deshidratat, la o temperatură ambiantă de 75°C.

* * *

Poarta era fierbinte şi mirositoare. Poarta Doi era atât de rece, încât a trebuit să împrumut haină, mănuşi şi lenjerie groasă. Poarta duhnea a sudoare şi a canalizare. Gustul Porţii Doi era de oţel ruginit. Poarta era strălucitoare, gălăgioasă şi plină de oameni. Pe Poarta Doi nu se mai auzea nici un sunet şi existau numai şapte fiinţe omeneşti exceptându-mă pe mine. Heechee nu terminaseră Poarta Doi. Existau doar câteva zeci de tuneluri, şi multe nu duceau nicăieri. Nimeni nu se apucase să planteze vegetaţie, şi aerul era sintetizat în procesoare chimice. Presiunea parţială a oxigenului nu atingea 150 milibari, iar restul atmosferei era un amestec de azot şi heliu, abia depăşind jumătate din presiunea terestră. Din acest motiv, toate vocile răsunau ascuţit, şi după primele ore gâfâiam din greu.

Bărbatul care m-a ajutat să ies din lander şi m-a înfofolit, ferindu-mă de ger era un marţian – japonez brunet şi imens, pe nume Norio Ituno. M-a culcat în patul său, mi-a turnat lichide pe gât şi m-a lăsat să mă odihnesc o oră. Am aţipit, iar când m-am trezit el se afla acolo, privindu-mă amuzat şi respectuos. Respectul era pentru cineva care

distrusese o navă de cinci sute de milioane de dolari. Amuzamentul venea din faptul că fusesem atât de idiot încât s-o fac.

— Cred c-am dat de bucluc, am mormăit.

— Da, şi eu cred, m-a aprobat. Nava e complet moartă. N-am mai văzut aşa ceva până acum.

— N-am ştiut că o navă Heechee poate păţi aşa ceva.

El înălţă din umeri.

— Ai făcut ceva original, Broadhead. Cum te simţi?

M-am ridicat să-i răspund şi el a încuviinţat:

— Acum, suntem puţin cam ocupaţi. O să te las să te duci de unul singur… poţi?… perfect! După aceea, o să dăm o petrecere pentru tine.

— Petrecere?! Era lucrul cel mai îndepărtat de mintea mea. Pentru ce?

— Nu întâlnim unul ca tine în fiecare zi, Broadhead, rosti admirativ şi mă lăsă singur cu gândurile mele.

Gândurile mele nu-mi plăceau prea mult şi, după o vreme m-am ridicat, mi-am încheiat jacheta, mi-am pus mănuşile şi am plecat în explorare. N-a durat cine ştie ce, nu erau multe de văzut. Am auzit zgomote provenite de la nivelurile inferioare, însă ecourile călătoreau sub unghiuri ciudate pe coridoarele goale şi n-am întâlnit pe nimeni. Poarta Doi nu primea turişti, aşa încât nu existau baruri sau cazinouri; n-am găsit nici un restaurant… şi nici măcar un closet.

După un timp, problema a început să devină presantă. M-am gândit că Ituno trebuia să aibă ceva în genul ăsta lângă camera lui şi am încercat să mă întorc pe propriile-mi urme, dar nici asta nu mi-a reuşit. De-a lungul unora dintre coridoare existau camere, însă erau neterminate. Nimeni nu locuia în ele şi nimeni nu-şi bătuse capul să instaleze conducte de canalizare.

Dragă Vocea Porţii:

Eşti o persoană rezonabilă şi cu mintea deschisă? Dovedeşte-o, citind această scrisoare până la capăt, înainte de a hotărî asupra conţinutului ei. În Poartă există treisprezece niveluri ocupate. În fiecare dintre ele se află câte treizeci (le poţi număra şi singur) apartamente sau camere. Crezi că scrisoarea mea este o superstiţie prostească? Atunci, analizează următoarele:

Lansările 83-20, 84-1 şi 84-10 (adună cifrele din fiecare şi vezi ce iese?) au fost *toate* declarate pierdute în Lista 86-13! Trezeşte-te Corporaţie a Porţii! Lasă bigoţii şi scepticii să se strâmbe. Vieţi omeneşti depind de hotărârea ta de a nu risca ridicolul. Nu va costa nimic să se omită Numerele Periculoase din toate programele… doar puţin curaj!

M. Gloyner, 88-331

Nu era una dintre zilele mele cele mai bune.

Când, în cele din urmă, am găsit o toaletă, m-am chinuit cu ea vreo zece minute şi, cu vinovăţie, aş fi lăsat-o murdară în cele din urmă dacă n-aş fi auzit un zgomot afară. O femeie scundă şi dolofană aştepta lângă uşă.

— Nu ştiu cum să trag apa, m-am scuzat.

Mă privi din cap până în picioare.

— Tu eşti Broadhead remarcă ea şi continuă: De ce nu te duci pe Afrodita?

— Ce-i Afrodita... nu, stai puţin. Mai întâi cum trag apa? Apoi ce-i Afrodita?

Îmi arătă un buton lângă uşă; crezusem că era comutatorul pentru lumină. Când l-am atins, fundul latrinei a început să strălucească şi în zece secunde înăuntru nu mai exista decât cenuşă, apoi absolut nimic.

— Aşteaptă-mă, rosti ea dispărând înăuntru. Când ieşi, îmi explică. Afrodita e locul cu bani, Broadhead. Şi tu o să ai nevoie de bani.

Am lăsat-o să mă ia de braţ şi să mă tragă după ea. Am început să înţeleg că Afrodita era o planetă. Una nouă, pe care o navă de pe Poarta Doi o descoperise cu numai patruzeci de zile în urmă, şi foarte mare.

— Bineînţeles, trebuie să plăteşti drepturile, îmi spuse. Până acum, n-am găsit nimic important, doar obişnuitele resturi Heechee. Acolo sunt însă mii de kilometri pătraţi de explorat şi o să treacă luni până va sosi primul lot de prospectori de pe Poartă. Noi i-am anunţat acum patruzeci de zile. Ai avut vreo experienţă cu o planetă fierbinte?

— O planetă fierbinte?

— Adică, îmi explică ea coborând pe un puţ şi făcându-mi semn s-o urmez, o planetă abia descoperită?

Vă mirosim prin gazul lui Orion,
Scormonim după voi cu câinii lui Procyon,
Din Baltimore, Buffalo, Bonn şi Benares.
Vă căutăm prin Algol, Arcturus, Antares.
Într-o bună zi vă vom găsi noi.
Micuţi Heechee ascunşi, suntem după voi!

— Nu. De fapt n-am avut nici o experienţă de nici un fel. O singură călătorie... Nimic! Nici măcar n-am coborât cu landerul.

— Păcat. Cu toate astea, n-ai multe de învăţat. Ştii cum este Venus? Afrodita e şi mai nenorocită. Prima e un pulsar şi nu ţi-ar

plăcea să te prindă sub cerul liber. Construcţiile Heechee, însă, sunt toate subterane. Dacă găseşti una, nu mai ai griji.

— Şi care sunt şansele s-o găsesc?

— Păi, făcu ea gânditoare, apucând pe un tunel lateral, poate că nu foarte bune. La urma urmei, când prospectezi, te găseşti sub cerul liber. Pe Venus se folosesc navete blindate cu care mergi unde vrei fără să te doară capul. Sau, mă rog, fără să te doară prea tare. Oricum, ei nu mai pierd mulţi prospectori, cam unul la sută.

— Pe Afrodita care-i procentajul?

— Mai mare. Da, recunoscu, e mai mare. Trebuie să foloseşti landerul de pe navetă şi, bineînţeles, nu-i prea mobil pe suprafaţa unei planete. Mai ales a unei planete cu un sol ca sulful topit şi vânturi ca nişte uragane – când sunt moderate.

— Sună încântător, am comentat. De ce nu te duci acolo?

— Eu? Sunt pilot extern. Peste zece zile mă întorc pe Poartă, de îndată ce-i rost de încărcătură, sau vrea cineva să se întoarcă.

Eu vreau să mă întorc.

— Ehe, Broadhead! Nu ştii în ce rahat te-ai băgat? Ai încălcat regulile, umblând la tabloul de bord. O să-ţi ia capul pentru asta.

M-am gândit atent, apoi am spus:

— Mulţumesc, dar nu mă bag.

— Nu pricepi? Pe Afrodita se garantează existenţa de resturi Heechee. Ai putea să faci o sută de călătorii fără să găseşti aşa ceva.

— Iubito, am răspuns, n-aş face o sută de călătorii pentru nimic în lume, nici acum, nici altă dată. Nu ştiu dacă aş face măcar una. *Cred* că mai am curaj să mă întorc pe Poartă. Dincolo de asta, nu ştiu…

* * *

Am rămas treisprezece zile pe Poarta Doi. Hester Bergowiz, pilotul extern, a încercat în continuare să mă convingă în legătură cu Afrodita. O făcea probabil ca să nu ocup un spaţiu ce putea fi umplut cu încărcătură pe drumul de întoarcere. Celorlalţi nu le păsa. Credeau că sunt nebun. Reprezentam însă o problemă pentru Ituno, care era un fel de administrator pe Doi. Din punct de vedere legal, eram un pasager clandestin, care nu plătise întreţinerea şi nici nu avea cu ce s-o facă. Ar fi avut dreptul să mă arunce în spaţiu fără costum. A reuşit să rezolve problema punându-mă să încarc Cinciul lui Hester cu evantaie de rugăciune şi eşantioane de laborator de pe Afrodita. Asta a durat două zile apoi m-a numit şeful celor trei indivizi care recondiţionau costumele pentru viitorii exploratori ai Afroditei. Ca să îndoaie metalul cu care armau costumele, foloseau arzătoare Heechee, dar mie nu-mi dăduseră aşa ceva. Îţi trebuie doi ani ca să înveţi să foloseşti un arzător în spaţii închise. Eu le aduceam costumele şi foile de metal Heechee la îndemână, pregăteam

uneltele, mergeam după cafea… mă îmbrăcam în costume când erau gata şi ieşeam în spaţiu, ca să fie siguri că nu existau scurgeri.

Niciunul n-a avut scurgeri.

În a douăsprezecea zi, au venit de pe Poartă, două Cinciuri pline cu prospectori fericiţi şi gata de treabă, aducând o grămadă de echipament inutil. Ştirea despre Afrodita nu avusese timp să ajungă pe Poartă şi înapoi, aşa că bobocii nu ştiau ce bunătăţi existau în prăvălie. Întâmplător, printre ei era şi o fată, venită în misiune ştiinţifică, fostă studentă a profesorului Hegramet, care trebuia să facă studii antropometrice pe Poarta Doi. Din proprie autoritate, Norio Ituno a trimis-o pe Afrodita şi a anunţat o petrecere simultan de venire şi de adio. Cei zece nou-veniţi şi cu mine depăşeam numărul gazdelor; dar dacă pierduseră în număr, au câştigat în băutură şi a fost o petrecere reuşită. Eu ajunsesem o celebritate. Bobocii erau impresionaţi că distrusesem o navă Heechee şi supravieţuisem.

Aproape că-mi pare rău că plec, ca să nu mai zic că eram speriat.

Ituno mi-a turnat într-un pahar trei degete de whisky din orez şi am închinat un toast.

— Îmi pare rău că pleci, Broadhead. Eşti sigur că nu te răzgândeşti? Acum avem mai multe nave blindate şi costume decât prospectori, însă nu ştiu ce o să fie mai târziu. Dacă te răzgândeşti, după ce ajungi pe Poartă…

— N-o să mă răzgândesc, am spus

— Banzai, îmi ură el şi bău. Auzi, îl ştii pe un bătrân. Bakin?

— Shicky? Sigur că da. Mi-e vecin.

— Transmite-i salutările mele, făcu el turnându-şi alt pahar. E un tip extraordinar, dar îmi reaminteşte de tine. Am fost cu el când şi-a pierdut picioarele; a fost prins de lander, când trebuia să aruncăm nişte lest. Era gata să moară. Când am ajuns pe Poartă se umflase şi mirosea ca dracu; după două zile, a trebuit să-i tăiem picioarele. Am făcut-o eu, cu mâna mea.

— Ai dreptate, e un tip grozav, am comentat absent, terminând băutura şi întinzând paharul pentru alta. Hei! Cum adică îţi aminteşte de mine?

— Nici el nu se poate hotărî ce să facă. Are un venit care i-ar putea aduce Integrala Medicală şi nu se poate decide să-l cheltuiască. Dacă ia Integrala, i-ar putea pune picioarele noi şi să plece iar în spaţiu. Atunci, însă ar fi falit, dacă nu găseşte nimic. Aşa încât continuă să stea schilod.

Am lăsat paharul. Nu mai aveam chef să beau.

— Noapte bună, Ituno, am spus. Mă duc să mă culc.

* * *

Anunţuri

ŢIGĂRI DE FOI din tutun crescut la umbră. Recoltat şi rulat manual. 2 $ pachetul. 87-307.

DOMICILIUL ACTUAL al lui Agosto T. Agnelli. Sunaţi securitatea Porţii, secţia Interpol. Recompensă.

PUBLICĂM POVESTIRI, poeme. Un mod perfect de a păstra o amintire copiilor voştri. Preţuri foarte scăzute. Coresp. editor. 87-349.

CINEVA DIN Pittsburgh sau Paducah? Mi-e dor de acasă. 88-220.

Pe drumul de întoarcere, mi-am petrecut majoritatea timpului scriindu-i scrisori Klarei, scrisori pe care nu ştiam dacă aveam să i le dau. Altceva nu era de făcut. Hester s-a dovedit a fi surprinzător de activă sexual, pentru o doamnă micuţă şi grăsuţă de o anumită vârstă. Genul ăsta de distracţie are însă o limită şi, cu toată încărcătura ce ticsise nava, nu era loc pentru altceva. Zilele treceau la fel: sex, scrisori, somn… şi întrebări.

Mă întrebam de ce Shicky Bakin dorea să rămână schilod, ceea ce însemna că mă întrebam, într-un mod pe care-l puteam accepta de ce o făceam *eu.*

25

— Pari obosit, Bob, spuse Sigfrid.

Mi se părea lesne de înţeles. Îmi petrecusem weekend-ul în Hawai. Aveam nişte bani investiţi în turism acolo şi cheltuielile se scădeau din impozit. Fuseseră două zile minunate pe Insula cea Mare, cu o şedinţă de două ore, dimineaţa, a proprietarilor de acţiuni, iar după-amiaza pe plajă cu una dintre superbele fete de pe Insulă, sau navigând în catamarane cu fund de sticlă şi urmărind peştii uriaşi ce treceau pe dedesubt. La întoarcere, însă, te dau peste cap fusele orare şi eram epuizat.

Numai că asta nu-i o chestie care să-l intereseze cu adevărat pe Sigfrid. Nu-i pasă dacă eşti frânt de oboseală. Nu-i pasă dacă ai un picior rupt: vrea să ştie numai dacă nu cumva te-ai visat făcând dragoste cu mama ta.

Îi spun asta. Apoi continui:

— Asta-i, Sigfrid, sunt obosit, dar de ce te chinui să faci conversaţie? Intră direct în sentimentele mele oedipale despre mama.

— Ai aşa ceva, Bobby?

— N-avem cu toţii?

— Vrei să vorbim despre ele, Bobby?

— Nu tocmai…

Aşteaptă şi aştept şi eu. Sigfrid a făcut iar pe deşteptul şi a decorat cabinetul în stilul camerei unui adolescent de acum patruzeci

de ani. Pe perete, holograma unor palete de ping-pong încrucişate. O fereastră falsă cu un peisaj din Montana Rockies pe timp de viscol. O altă hologramă a unui raft cu casete de aventuri: *Tom Sawyer, Rasa dispărută de pe Marte* şi… nu mai pot citi restul titlurilor. Totul e foarte plăcut dar nu seamănă câtuşi de puţin cu camera mea de adolescent, care era micuţă, strâmtă şi aproape complet ocupată de canapeaua veche pe care dormeam.

— Dar ştii despre ce ai vrea să vorbeşti, Rob? încearcă Sigfrid.

— Te cred. Apoi, însă, revin. Nu, nu sunt sigur.

De fapt ştiu. În timpul întoarcerii din Hawai, m-a frapat foarte puternic un lucru. Zborul durează cinci ore. Jumătate din timpul ăla îl petrecusem dând apă la şoareci. Foarte ciudat…

Lângă mine stătea o fată care mergea pe coasta de Est şi hotărâsem imediat s-o cunosc mai bine. Stewardesa era aceeaşi cu care venisem şi pe ea o cunoşteam deja, mai bine.

Stăteam deci chiar în ultimul rând al clasei întâi de la SST, comandând o băutură şi pălăvrăgind cu frumoasa mea pasăre călătoare. Şi de fiecare dată când fata aţipea, sau era la toaletă şi stewardesa privea în altă parte – eram podidit de lacrimi tăcute şi imense.

Apoi, una dintre ele venea spre mine, iar eu zâmbeam, eram vesel şi nepăsător.

RAPORT DE MISIUNE

Nava A3-77. Zborul 036D51. Echipaj: T. Parreno, N. Ahova, E. Nimkin.

Timp de tranzit: 5 zile 14 ore. Poziţia în vecinătatea lui Alpha Centauri A.

Rezumat: „Planetă de tip Pământ, cu vegetaţie abundentă. Culoarea vegetaţiei predominant galbenă. Atmosfera apropiată de cea Heechee. Este o planetă caldă fără calote polare de gheaţă şi cu domeniul de temperaturi similar tropicului terestru la ecuator, şi temperat terestru spre poli. Nu am descoperit viaţă animală sau urme ale ei (metan etc.). O parte a vegetaţiei se deplasează foarte lent, avansând prin dezrădăcinarea unor porţiuni, asemănătoare structural cu viţa de vie, ce se curbează înainte şi redevin rădăcini. Viteza maximă măsurată, aproximativ 2 km pe oră. Nici un artefact. Perreno şi Nimkin au descins pe planetă şi s-au întors cu mostre de vegetaţie, însă au decedat datorită unei reacţii asemănătoare cu toxicodendronul. Pe corp le-au apărut băşici mari. Apoi au început dureri, mâncărimi şi o sufocare aparentă, probabil fluidelor ce se acumulau în plămâni. Nu i-am adus la bordul navei. Nu am deschis

landerul şi nici nu l-am cuplat la navă. Am înregistrat mesajele personale ale celor doi, apoi am abandonat landerul.”

Decizia Corporaţiei: Ţinând seama de comportarea anterioară a lui N. Ahova, nu se ia nici o măsură punitivă împotriva lui.

— Vrei să-mi spui la ce te gândeai acum, Bob?

— Ţi-aş spune imediat, Sigfrid, dacă aş şti ce a fost.

— Chiar nu ştii? Nu-ţi poţi aminti la ce te gândeai adineauri, când ai tăcut?

— Ba sigur că pot! Ezit o clipă, apoi spun. Oh, la naiba Sigfrid, cred că de-abia aşteptam să fiu rugat. Ieri, am avut o intuiţie şi m-a durut. Oho, n-ai crede cât de rău m-a durut. Plângeam ca un copil.

— În ce a constat intuiţia, Bobby?

— Asta am încercat să-ţi spun. Era despre… În sfârşit, parţial se referea la mama, dar în acelaşi timp apărea, ştii… şi Dane Metchnikov. Am astfel de… am avut…

— Cred că încerci să spui ceva despre visele în care făceai sex anal cu Dane Metchnikov, Bob. Aşa este?

— Mda. Ai memorie bună. Când plângeam, o făceam din cauza mamei. Parţial…

— Mi-ai spus asta, Bob,

— Aşa-i.

Şi mă închid. Sigfrid aşteaptă. Aştept şi eu. Cred că vreau să fiu din nou rugat şi, după o vreme, Sigfrid intervine:

— Să vedem dacă te pot ajuta, Bob. Ce au în comun plânsul după mama ta şi visele erotice legate de Dane Metchnikov?

Simt cum ceva se petrece în mine. Am senzaţia că umezeala moale din piept îmi va gâlgâi în gât. Glasul mi-ar tremura şi scânci, dacă nu l-aş stăpâni. De aceea mă străduiesc să-l controlez, deşi ştiu perfect că nu pot avea secrete de natura asta în faţa lui Sigfrid; din datele senzorilor lui îşi dă seama ce se întâmplă cu mine, citind tremurul unui triceps sau umezeala palmei.

Oricum, fac efortul. Cu tonul unui profesor de biologie, care explică disecţia unui broaşte, îi spun.

— Vezi, Sigfrid, maică-mea m-a iubit. Ştiam asta. O ştii şi tu. Era o demonstraţie logică; ea n-avea de ales. Iar Freud a spus cândva că nici un băiat care ştie c-a fost favoritul mamei sale nu ajunge nevropat. Doar…

— Te rog, Robbie, nu este tocmai exact, şi-apoi intelectualizezi. Ştii, de fapt, n-ai vrea să foloseşti toate aceste preambuluri. Te eschivezi, nu-i aşa?

Altă dată i-aş fi făcut circuitele praf pentru o asemenea remarcă dar acum îmi determinase exact starea de spirit.

— Bine. Eu *ştiam* însă că mama mă iubea. N-avea cum să se ascundă! Eram singurul ei fiu. Tata era mort… nu tuşi, Sigfrid, ajung la concluzie. Iubirea ei pentru mine era o necesitate logică şi eu am înţeles-o ca atare, fără nici un dubiu, deşi ea n-a spus nimic. Niciodată!

— Adică, niciodată, nu ţi-a spus: „Te iubesc, fiule”?

— Nu! răcnesc, apoi izbutesc să mă controlez, sau nu în mod direct. De exemplu, odată, când aveam optsprezece ani şi dormeam în camera de alături, am auzit-o spunând unei prietene că eram un băiat minunat. Era mândră de mine. Nu-mi amintesc ce făcusem… ceva… câştigasem un premiu, sau obţinusem o slujbă, dar ea era mândră de mine şi mă iubea şi-o spunea… Nu însă mie.

— Te rog, continuă, Bob.

— *Continui!* Lasă-mă o clipă. Mă doare… cred că asta denumiţi voi o durere primară.

— Te rog, nu te diagnostica singur, Bob. Spune. Descarcă-te.

— *Rahat!*

Mă întind după o ţigară, apoi mă opresc. Asta-i o chestie bună de făcut când sunt pe muchie de cuţit cu Sigfrid, pentru că aproape totdeauna, îl voi atrage într-o discuţie dacă încerc să destram tensiunea, în loc să mă descarc faţă de el; de data asta însă sunt prea dezgustat de mine, de Sigfrid, chiar de maică-mea. Vreau să termin.

— Uite cum a fost, Sigfrid. Am iubit-o mult pe mama şi ştiu – ştiam! că şi ea mă iubea. Dar nu se pricepea să mi-o arate.

Brusc îmi dau seama că am o ţigară în mână, pe care o răsucesc fără s-o aprind şi, uluitor, Sigfrid nici măcar n-a comentat. Continui:

— Nu-mi spunea nimic. Şi nu numai atât… Ciudat, Sigfrid dar, ştii, nu-mi amintesc dacă m-a atins vreodată. Vreau să spun, nu *cu adevărat.* Uneori, mă săruta seara, la culcare. Pe frunte. Şi-mi amintesc cum îmi spunea poveşti. Altfel, era întotdeauna acolo când aveam nevoie de ea. Însă…

Mă opresc un moment, pentru că trebuie să-mi controlez glasul. Inspir adânc şi încet pe nas, concentrându-mă asupra respiraţiei.

— Vezi, tu, rostesc, recapitulând în minte cuvintele, încântat de limpezimea şi precizia cu care le ofer, nu m-a *atins* prea mult. Cu o singură excepţie. Era foarte atentă cu mine când eram bolnav. Mă îmbolnăveam adesea. Ştii… toţi cei de la minele de hrană au nasul înfundat, eczeme… Ea îmi aducea tot ce-mi trebuia. Dumnezeu ştia cum reuşea să fie acolo, să meargă şi la slujbă şi, în acelaşi timp, să aibă grijă de mine. Iar când eram bolnav…

— Dă-i drumul Robbie, rosteşte Sigfrid după o clipă. Spune.

Încerc, dar nu pot şi el continuă:

— Spune-o în modul cel mai rapid în care poţi. Scoate-o din tine. Nu-ţi fie teamă dacă înţeleg, sau dacă are sens. Scapă de cuvinte,

— Ei bine, îmi lua temperatura, îi explic. Ştii? Băga termometrul în mine. Îl ţinea... eu ştiu cât se ţine?... Trei minute, sau cam aşa. După aceea, îl scotea şi citea temperatura.

Sunt pe punctul de a zbiera. Vreau chiar s-o fac, dar mai întâi să termin cu povestea asta; e aproape ceva sexual, ca atunci când trebuie să te hotărăşti în legătură cu cineva şi de fapt n-ai vrea să-i permiţi să însemne atât de mult pentru tine, dar oricum mergi mai departe. Îmi regăsesc controlul glasului şi-l reglez atât cât să nu mă lase în mijlocul frazei. Sigfrid nu mai spune nimic şi, după un moment, reuşesc cuvintele:

— Vezi cum e, Sigfrid? Caraghios. Aproape toată viaţa mea, cât a trecut, poate vreo patruzeci de ani... Şi am încă asocierea asta aiurită, că a fi iubit are o legătură cu a ţi se băga ceva în fund.

26

În absenţa mea se schimbaseră multe pe Poartă. Taxele individuale crescuseră. Corporaţia voia să scape de nişte pierde-vară întâmplători ca Shicky şi ca mine. Veşti proaste: însemna că ceea ce plătisem anticipat nu mai ajungea pentru două sau trei săptămâni, ci numai pentru zece zile. Aduseseră o grămadă de chelioşi de pe Pământ: astronomi, xenotehnicieni, matematicieni, până şi bătrânul profesor Hegramet era acolo, puţin învineţit de şocurile decolării, dar acum ţopăind prin tuneluri.

Un singur lucru nu se schimbase: Comisia de Evaluare. Am fost adus înaintea ei, pe scaunul acuzaţilor, foindu-mă, în timp ce vechea mea prietenă Emma, îmi spunea ce prost fusesem. De fapt, domnul Hsien explica totul, iar Emma traducea. Îi plăcea însă meseria ei.

— Te-am prevenit c-o să intri în rahat, Broadhead. Ar fi trebuit să mă asculţi. De ce ai modificat traiectoria?

— V-am spus... Când mi-am dat seama că eram pe Poarta Doi, nu m-am mai putut stăpâni. Voiam să merg altundeva.

— O prostie imensă, Broadhead.

Am privit către Hsien. Se agăţase de perete cu gulerul său întors şi atârna acolo, surâzând mulţumit, cu mâinile încrucişate.

— Emma, am rostit, fă ce vrei, dar lasă-mă în pace.

— Fac ce vreau să fac, Broadhead, îmi răspunse ea, pentru că este ceea ce trebuie să fac. Este meseria mea. Ştiai că modificând traiectoria, încălcai regulile.

— Ce reguli? Era vorba despre *mine.*

— Regulile care spun că nu trebuie să distrugi o navă.

Nu i-am răspuns şi ea a ciripit ceva lui Hsien, care a ascultat grav, şi-a umezit buzele, apoi a emis două paragrafe distincte în manciuriană. Puteai auzi punctuaţia.

— Domnul Hsien spune, mi-a explicat Emma, că eşti o persoană extrem de iresponsabilă. Ai distrus un echipament de neînlocuit. Nu era proprietatea ta. Aparţinea întregii rase umane.

După ce Hsien a mai povestit ceva, ea a încheiat:

— Nu putem da o sentinţă finală asupra obligaţiilor tale, până nu avem informaţii suplimentare asupra condiţiei în care se găseşte nava pe care ai avariat-o. Cu prima ocazie domnul Ituno va efectua o examinare completă a navei. În momentul raportului său, doi xenotehnicieni se aflau în tranzit spre noua planetă, Afrodita. Până acum trebuie să fi ajuns pe Poarta Doi şi putem aştepta concluziile lor, probabil cu următorul pilot extern. Atunci, te vom chema din nou.

Se opri, privindu-mă, şi am înţeles că întrevederea s-a terminat.

— Mulţumesc, am rostit şi am pornit spre uşă.

Ea mă lăsă să ajung acolo, apoi spuse:

— Încă ceva. Raportul domnului Ituno menţionează că ai lucrat la încărcarea navei şi la fabricarea costumelor pe Poarta Doi. El a autorizat o retribuţie zilnică ridicându-se la… să vedem…, două mii cinci sute de dolari. De asemenea, pilotul tău extern, Hester Bergowiz, a autorizat ca un procent din prima ei de zbor să-ţi fie plătit pentru servicii în timpul călătoriei de întoarcere; aşa încât creditul tău a fost reconsiderat.

— N-am avut un contract cu ea, am rostit surprins.

— Nu. A considerat însă că meriţi o parte. Mai exact, o mică parte. În total, suma se ridică la două mii cinci sute plus cinci mii cinci sute… opt mii de dolari credit.

Opt mii de dolari. M-am îndreptat spre un puţ, am apucat un cablu ascensional şi m-am gândit. Nu era destul ca să schimbe ceva. Cu siguranţă, nu era suficient să plătesc daunele pentru avarierea navei. Dacă ar fi vrut să mă încarce la costul ei integral, nu existau destui bani în univers pentru aşa ceva; nu putea fi înlocuită.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 1-103. Zborul 022D18. Echipaj G. Herron.

Timp de tranzit: 107 zile 5 ore.

Notă: Timp de tranzit la înapoiere 103 zile 15 ore.

Extras din jurnal: „După 84 zile 6 ore în spaţiu, instrumentul Q a început să strălucească şi a urmat o activitate neobişnuită a luminilor de pe panoul de comandă. În acelaşi timp, am simţit o schimbare în direcţia de înaintare. Timp de aproape o oră, au avut loc mai multe schimbări, apoi lumina Q s-a stins şi totul a revenit la normal.”

Ipoteză: Schimbarea traiectoriei pentru a evita un posibil risc, poate o stea sau un alt corp ceresc? Se recomandă cercetarea tuturor jurnalelor de călătorie pentru evenimente similare.

Pe de altă parte, erau opt mii de dolari mai mult decât avusesem.

Am sărbătorit momentul, luând ceva de băut la Blue Hell. În timp ce beam m-am gândit la opţiunile mele. Cu cât le analizam mai mult, cu atât deveneau mai jalnice.

Fără îndoială aveau să mă găsească vinovat şi urmau să mă penalizeze cu o sumă de cel puţin câteva sute de mii de dolari. Pe care eu nu-i aveam. Putea să fie cu mult mai mult, dar nu schimba cu nimic situaţia; odată ce ţi s-a luat totul, oricum nu rămâne nimic.

De aceea, cei opt mii de dolari ai mei erau extrem de volatili. Puteau dispărea odată cu roua dimineţii. Imediat ce sosea raportul xenotehnicianului de pe Poarta Doi, comisia făcea evaluarea şi ăsta ar fi fost sfârşitul.

Deci nu exista nici un motiv ca să-mi economisesc banii. La fel de bine, îi puteam cheltui.

De asemenea, nu exista nici un motiv să mă gândesc la vechea mea slujbă, de plantator de iederă – presupunând că aş fi putut s-o mai obţin, acum când Shicky fusese concediat. În clipa când aveau să mă judece, creditul meu ar fi dispărut. La fel şi întreţinerea individuală, plătită anticipat. Aş fi fost subiectul unei evacuări imediate.

Dacă în port ar fi existat o navă de pe Pământ, puteam sui la bord şi, mai devreme sau mai târziu, să mă întorc în Wyoming, căutându-mi vechiul loc de muncă în minele de hrană. Dacă nu exista o navă, atunci începeau necazurile. Aş fi *putut* să vorbesc cu cei de pe crucişătorul american, sau poate de pe cel brazilian dacă Francy Hereira putea trage nişte sfori pentru mine, luându-mă la bord până se ivea o navă. Sau poate n-aş fi putut…

Judecând cu atenţie, şansele nu erau prea grozave.

Cel mai bine era să acţionez înainte s-o facă Comisia şi aici aveam două posibilităţi:

Putem lua prima navă spre Pământ şi minele de hrană, fără să mai aştept decizia Comisiei.

Sau puteam pleca din nou în prospecţiune.

Era două alternative minunate. Una dintre ele însemna renunţarea pe vecie la o viaţă liniştită… iar cealaltă mă îngrozea.

* * *

NOTĂ ASUPRA GĂURILOR NEGRE

Dr. Asmenion: Acum, dacă considerăm o stea mai mare decât trei mase solare, care suferă un colaps gravitaţional, ea nu se transformă doar într-o stea neutronică. Merge mai departe. Ajunge *atât* de densă încât viteza de desprindere depăşeşte treizeci de milioane centimetri pe secundă… care este…?

Întrebare: Ăăă. Viteza luminii?

Dr. Asmenion: Exact, Gallina. În felul ăsta, lumina nu poate scăpa. Deci e neagră. De asta se şi numeşte gaură neagră... Deşi dacă ajungi destul de aproape, în ceea ce se numeşte ergosferă, nu este neagră. Probabil puteţi vedea ceva.

Întrebare: Şi cum arată?

Dr. Asmenion: Dracu' ştie, Jer! Dacă cineva o să vadă vreuna, o să vină şi o să ne spună, dacă poate. Numai că, probabil, nu va putea. Ai izbuti, *poate,* să te apropii atât cât să faci observaţiile, să te întorci... şi să culegi, Iisuse, nu ştiu, oricum vreun milion de dolari. Ştiţi, dacă poţi intra în lander şi împinge înapoi masa principală a navei încetinind-o, ai putea căpăta suficientă viteză pentru a scăpa. Nu-i ceva uşor. Se poate însă, dacă totul merge cum trebuie. Iar după aceea, ce-o să faci? Nu poţi ajunge acasă într-un lander. Iar invers nu ţine, pentru că landerul nu are o masă destul de mare ca să te elibereze... Văd că amicul Rob nu agreează discuţia asta, aşa că să trecem la tipurile de planete şi de nori gazoşi.

Poarta era aidoma unui club de gentlemeni, unde nu ştii dinainte care membri sunt prezenţi. Louise Forehand era plecată; soţul ei, Sess, ţinea răbdător fortul, aşteptând-o pe ea sau pe ultima lor fiică să revină pentru ca să plece el. M-a însoţit când m-am mutat în vechea mea cameră ce fusese ocupată, temporar, de trei unguroaice care plecaseră împreună într-un Trei. Mutatul n-a însemnat un efort prea mare: nu mai aveam nimic personal, cu excepţia obiectelor cumpărate din Poartă.

Singura permanenţă era Shicky Bakin, mereu prietenos şi mereu prezent. L-am întrebat dacă auzise ceva de Klara. Nu auzise.

— Pleacă din nou în spaţiu, Bob, m-a îndemnat el. E tot ce poţi face.

— Mda.

Nu voiam să discut asta; incontestabil, avea dreptate. Poate urma s-o fac...

— Aş vrea să nu fiu laş, Shicky, dar sunt, i-am spus. Nu ştiu dacă am să mai pot intra într-o navă. N-am curajul să înfrunt o sută de zile, cu spaima morţii în fiecare clipă.

Chicoti şi se săltă de pe dulap ca să mă bată pe umăr.

— N-ai nevoie de aşa mult curaj, făcu el revenind la locul lui. Curaj îţi trebuie numai pentru o zi: să intri în navă şi să pleci. După aceea, nu-ţi mai trebuie curaj pentru că, oricum, nu mai ai de ales.

— Cred că aş fi reuşit, i-am explicat, dacă teoriile lui Metchnikov despre codurile culorilor ar fi fost corecte. Dar unele dintre zborurile „sigure” sunt moarte.

— Era doar ceva statistic, Bob. Acum procentajele de siguranţă şi de succes sunt mai bune. Oarecum la limită, de acord. Însă, mai bune.

— Pe morţi nu-i mai învie nimeni, am replicat. Totuşi poate că o să mai vorbesc cu Dane.

Shicky păru surprins.

— E în spaţiu.

— De când?

— Cam de când ai plecat şi tu. Credeam că ştii.

Uitasem.

— Mă-ntreb dacă a găsit lozul pe care îl căuta.

Shicky îşi scărpină bărbia cu umărul, echilibrându-se cu câteva bătăi de aripă. Apoi, se săltă de pe dulap şi porni către telefon.

— Să vedem, făcu el apăsând câteva butoane.

Pe ecran apăru tabelul navelor plecate.

— Lansarea 88-173, citi el. Recompensă 150.000 $. Nu-i cine ştie ce, aşa-i?

— Credeam că-i după ceva mai tare.

— Mda, citi Shicky, n-a reuşit. Aici zice că s-a întors ieri noapte.

* * *

Deoarece Metchnikov îmi promisese, cu jumătate de gură, să-şi împartă cunoştinţele cu mine, mi se părea normal să-i vorbesc; dar nu mă simţeam în stare. Am izbutit doar să verific că se întorsese cu mâna goală, fără nimic care să poată fi recompensat, cu excepţia primei de zbor, însă nu m-am dus să-l văd.

De fapt, n-am făcut mare lucru. M-am învârtit pe ici, pe colo.

Poarta nu este locul cel mai ticsit de plăceri din univers, dar mi-am găsit cu ce să mă ocup. Era mai bine decât în minele de hrană. Fiecare oră scursă mă aducea mai aproape de clipa sosirii unui raport al xenotehnicianului. Însă am reuşit să nu mă gândesc la asta în majoritatea timpului. Beam la Blue Hell, împrietenindu-mă cu turişti, cu cei de pe crucişătoare veniţi în învoiri, cu prospectori întorşi, cu boboci care soseau mereu şi căutam, cred, o altă Klara. Nu s-a ivit nici una.

Am recitit scrisorile compuse în timpul întoarcerii de la Poarta Doi şi le-am rupt. În locul lor, am scris alta, scurtă şi simplă în care îmi ceream scuze şi-i spuneam că o iubeam. M-am dus s-o expediez pe Venus. Klara nu era însă acolo! Uitasem cât de mult durau orbitele lente Hohmann. Biroul de locaţie a identificat destul de uşor nava cu care plecase; era pe un orbital de plan perpendicular, care-şi petrecea toată viaţa schimbând vitezele şi întâlnindu-se cu nave interplanetare din planul eclipticii. Conform datelor existente întâlnise deja un cargobot ce se îndrepta spre Marte şi o navă de lux G cu destinaţia Venus; probabil că şi Klara se transferase pe una

dintre ele, dar nu ştiau pe care şi nici una dintre nave nu ajungea la destinaţie mai repede de o lună.

Am trimis copii ale scrisorii pe fiecare navă, însă n-am primit răspuns. Între timp, mă apropiasem cel mai mult de o artileristă Trei pe crucişătorul brazilian. O adusese Francy Hereira.

— Verişoara mea, o prezentase el şi între patru ochi îmi spuse: Trebuie să ştii, Rob, că eu n-am treabă cu verişoarele.

Toate echipajele primesc, din când în când, învoiri pe Poartă şi, deşi nu era tocmai Waikiki sau Cannes, asteroidul depăşea totuşi de departe pereţii goi ai unei nave de război. Susie Hereira era foarte tânără. Spunea că are nouăsprezece ani şi trebuie să ai cel puţin şaptesprezece ca să intri în marina braziliană, dar nu-i arăta. Nu vorbea prea bine engleza, însă nu era nevoie de cine ştie ce conversaţie ca să bem în Blue Hell, iar când am făcut dragoste, am descoperit că, deşi nu aveam multe de comunicat în sensul verbal, ne înţelegeam de minune cu trupurile.

Anunţuri

NU MAI există pe Poartă nefumători, vorbitori de engleză, ca să ne completeze echipajul? Poate că vreţi să vă scurtaţi viaţa (şi rezervele noastre de aer!) dar noi doi nu vrem. 88-775.

CEREM REPREZENTAREA prospectorilor în Biroul Corporaţiei Porţii! Întâlnire generală mâine, orele 13, nivelul Babe. Toţi sunt bineveniţi!

ALEGEŢI ZBORURI testate pe baza viselor voastre. Pliant de 32 de pagini, 10$. Consultaţii, 25$. 88-123.

Totuşi, Susie venea doar o dată pe săptămână şi-mi rămânea o mulţime de timp pe care trebuia să-l umplu.

Am încercat de toate: exerciţii de întărire – strângeri în braţe şi intrigi de amor şi ostilitate. Seria de conferinţe ale moşului Hegramet despre Heechee. Un program de discuţii astrofizice, cu aluzii la modul de obţinere a recompenselor ştiinţifice ale Corporaţiei. Folosindu-mi cu atenţie timpul, am reuşit să-l ticsesc şi decizia se amâna de la o zi la alta.

Nu voiam să dau impresia că umplerea timpului reprezenta un plan conştient în mintea mea; trăiam de pe o zi pe alta şi fiecare zi era plină. Joia veneau Susie şi Francy Hereira şi toţi trei ne duceam să prânzim în Blue Hell. Apoi Francy pleca să hoinărească de unul singur, sau să agaţe vreo fată, sau să înoate în Lacul Superior, iar Susie şi cu mine ne retrăgeam la mine în cameră şi la ţigările cu drog, ca să înotăm în apele mai calde ale patului meu. După cină, vreo distracţie oarecare. Joi seara se ţineau conferinţele de

astrofizică şi auzeam despre diagrama Hertzsprung-Russell, sau despre gigantele roşii şi pitice, stele neutronice sau găuri negre. Profesorul era un curvar gras şi bătrân, de la o facultate nenorocită de lângă Smolensk, dar dincolo de bancurile porno, în ceea ce spunea era poezie şi frumuseţe. Povestea despre stelele bătrâne care ne-au născut pe noi toţi, azvârlind în spaţiu silicaţi şi carbonat de magneziu ca să formeze planetele şi hidrocarburile şi să apărem noi. Amintea de stele neutronice care deviau gravitaţia, curbând-o; ştiam despre ele, pentru că două misiuni pieriseră, transformate într-un morman de fiare turtite reintrând în spaţiul normal prea aproape de una dintre aceste pitice hiperdense. Ne povestea despre găurile negre, care reprezentau locurile unde existaseră stele dense, acum detectabile numai prin faptul că înghiţeau totul din vecinătate, chiar şi lumina; ele nu mai curbau gravitaţia, dar o şi înfăşurau în jurul lor ca o pătură. Ne descria stele rarefiate precum aerul, nori imenşi de gaz strălucitor; pomenea despre protostelele din nebuloasa Orion, care acum se desfăceau aidoma unor noduri slăbite de gaz cald şi poate peste un milion de ani aveau chiar să devină sori. Conferinţele lui erau foarte populare, veneau la ele chiar experţi, ca Shicky sau Dane Metchnikov. În timp ce îl ascultam pe profesor, puteam simţi minunăţia şi splendoarea cosmosului. Era prea măreţ şi prea teribil ca să fie înspăimântător şi abia după aceea făceam legătura între exploziile de radiaţie sau mlaştinile de gaze rarefiate şi persoana *mea,* creaţia fragilă, speriată şi sensibilă de durere, care era trupul în care trăiam. Mă gândeam atunci să zbor printre aceşti giganţi îndepărtaţi, dar… sufletul mi se chircea.

După o astfel de conferinţă, le-am spus la revedere lui Susie şi lui Francy şi am rămas într-o nişă, pe jumătate acoperită de iederă, de lângă sală, fumând un chiştoc. Shicky m-a găsit acolo şi s-a oprit înaintea mea.

— Te căutam, Bob, mi-a spus.

Narcoticul începuse să-şi facă efectul.

— Interesantă conferinţă, am comentat absent, căutând senzaţia minunată pe care o doream de la ţigară şi fără să fiu prea atent dacă Shicky mai era sau nu acolo.

— Ai scăpat partea cea mai interesantă, făcu el.

Mi se părea că arăta atât temător, cât şi plin de speranţă; avea ceva în gând. Am mai tras un fum şi i-am oferit ţigara; a clătinat din cap.

— Bob, continuă el, cred că vine ceva care merită.

— Chiar aşa?

— Da, Bob, chiar! Ceva foarte bun. Şi cât de curând.

Nu eram pregătit pentru asta. Voiam să fumez mai departe până când avea să-mi treacă extazul provocat de conferinţă, ca să-mi pot

termina liniştit ziua. Ultimul lucru despre care voiam să aud era o misiune nouă, pentru care vinovăţia m-ar fi împins să semnez, iar frica m-ar fi împietrit.

Shicky se prinse de raftul cu iederă şi mă privi curios:

— Bob, prietene, rosti el, dacă aflu ceva pentru tine, o să mă ajuţi?

— Cum să te ajut?

Draga Tată, Mamă, Marisa şi Pico-Ioo,

Vă rog spuneţi-i tatălui lui Susie că ea este foarte bine şi privită favorabil de şefii ei. Vă las pe voi să hotărâţi dacă să-i spuneţi că se vede de multă vreme cu prietenul meu, Rob Broadhead. El este un bărbat serios şi de treabă, dar lipsit de noroc. Susie a cerut să plece în prospectare şi, dacă îi permite căpitanul, vrea să plece cu Broadhead. Noi, cu toţii, vorbim despre prospectare dar, după cum ştiţi şi voi, nu toţi o fac, aşa încât poate că nu este un motiv de îngrijorare.

Sunt foarte scurt; e aproape ora acostării şi am o învoire pe Poartă.

Cu dragoste,
Francescito

— Să mă iei cu tine! Pot face orice, în afară de a merge cu landerul. Iar această misiune, cred, este una în care landerul nu contează prea mult. Există câte o primă pentru fiecare, chiar şi pentru cel care rămâne pe orbită.

— Despre ce tot vorbeşti?

Drogul mă ameţise; simţeam căldura dinapoia genunchilor şi o uşoară ameţeală.

— Metchnikov discuta cu conferenţiarul, răspunse Shicky. Din câte spunea, cred că a aflat de o misiune nouă. Numai că… vorbeau în ruseşte şi n-am înţeles foarte bine. Doar că este cea pe care o aştepta.

— Ultima în care a plecat, n-a însemnat mare lucru, aşa-i?

— Asta e altceva!

— Nu cred că m-ar băga în ceva cu adevărat bun…

— Dacă nu-l întrebi, singur că nu.

— La dracu’, am mormăit. Bine. O să-i vorbesc.

Shicky se lumină:

— Şi atunci, te rog… mă iei cu tine?

Am stins ţigara, mai puţin de jumătate fumată; simţeam că trebuia să-mi adun ceea ce-mi mai rămăsese.

— O să fac tot ce pot, am spus şi m-am îndreptat spre sala de conferinţe, exact în clipa când Metchnikov ieşea de acolo.

De când se întorsese, nu ne vorbisem. Arăta la fel de solid ca întotdeauna şi favoriţii ce-i ajungeau aproape la bărbie erau pieptănaţi cu grijă.

— Salut, Broadhead, făcu el reţinut.

Am intrat direct în subiect.

— Am auzit că ai ceva bun în pregătire. Pot veni şi eu?

Nici el n-a irosit multe cuvinte.

— Nu.

Mă privea cu o neplăcere vădită. Pe de o parte, era ceea ce mă aşteptasem dintotdeauna de la el dar eram sigur că, pe de altă parte, auzise despre mine şi Klara.

— Pleci, am insistat. Ce este, un Unu?

Îşi mângâie favoriţii.

— Nu, nu un Unu. Două Cinciuri.

— *Două* Cinciuri?

Mă privi o clipă suspicios, apoi aproape că rânji; nu-mi plăcea când zâmbea, mă întrebam mereu de ce o făcea.

— Bine, încuviinţă el. Dacă vrei să vii, poţi, în ce mă priveşte. Desigur, decizia nu-mi aparţine. Trebuie s-o întrebi pe Emma; mâine dimineaţă ţine o informare. S-ar putea să te lase să pleci. Este o misiune ştiinţifică cu o primă de cel puţin un milion de dolari. Iar tu eşti implicat.

— *Eu* sunt implicat? Vestea era neaşteptată. Cum adică?

— Întreab-o pe Emma, îmi răspunse şi trecu pe lângă mine.

* * *

În sala de informare erau vreo duzină de prospectori, iar pe majoritatea îi cunoşteam; Sess Forehand, Shicky, Metchnikov şi alţi câţiva cu care băusem, sau făcusem dragoste cândva. Emma nu sosise încă şi am izbutit s-o prind înainte de a intra.

— Vreau să plec în misiunea asta, i-am spus.

— Vrei? păru ea surprinsă. M-am gândit…

Se opri însă, fără să spună la ce se gândise.

— Am acelaşi drept ca şi Metchnikov! am continuat.

— La naiba, dar n-ai experienţa lui, Bob. Mă privi atentă apoi zise. Bine, o să-ţi spun despre ce este vorba, Broadhead. Este o misiune specială şi parţial, eşti responsabil pentru ea. Afacerea aia a ta s-a dovedit a fi interesantă. Nu mă refer la deteriorarea navei: a fost o tâmpenie şi, dacă mai există dreptate în univers, o să plăteşti pentru asta. Totuşi, norocul prostesc este aproape la fel de bun ca şi creierii.

— Aţi primit raportul de pe Poarta Doi?

— Nu încă, clătină ea din cap. Oricum, nu contează. Din rutină am programat misiunea ta pe computer şi am descoperit nişte corelaţii interesante. Traiectoria care te-a dus pe Poarta Doi… Oh, la dracu’,

vino înăuntru. Cel puţin la informare, poţi rămâne. O să explic totul şi apoi… o să vedem.

Mă apucă de umăr şi mă împinse înaintea ei în sală – aceeaşi care-mi fusese clasă… acum câtă vreme? Parcă trecuse un milion de ani. M-am aşezat între Sess şi Shicky şi am aşteptat să aud ce avea de spus.

— Cei mai mulţi dintre voi, începu ea, se află aici ca invitaţi… cu una sau două excepţii. Una dintre excepţii este distinsul nostru prieten, domnul Broadhead. El a reuşit să strice o navă lângă Poarta Doi, după cum probabil ştiţi deja. Conform regulilor, ar trebui să-l azvârlim afară însă, înainte de a face prostia asta, a scos în evidenţă în mod accidental, câteva lucruri. Culorile zborului său nu erau cele obişnuite pentru Poarta Doi şi, când computerul le-a comparat, a emis o nouă ipoteză asupra traiectoriilor spre ţinte. Se pare că doar cinci poziţii sunt esenţiale pentru destinaţie… cele cinci care erau aceleaşi pentru traiectoria obişnuită a Porţii Doi şi pentru cea nouă a lui Broadhead. Ce înseamnă celelalte poziţii, nu ştim. Dar vrem să aflăm.

Se lăsă pe spate şi încrucişă mâinile.

— Aceasta este o misiune cu mai multe ţeluri, urmă ea. Vom face ceva nou. Pentru început, vom trimite două nave la aceeaşi destinaţie.

Sess Forehand ridică mâna:

— În ce scop?

— Întâi, ca să ne convingem că *este* aceeaşi destinaţie. Vom modifica uşor poziţiile neesenţiale… cele despre care *credem* noi că sunt neesenţiale. Iar cele două nave vor pleca la un interval de treizeci de secunde. Acum, dacă ştim ce facem, asta înseamnă că vă veţi găsi la o distanţă egală cu cea parcursă de Poartă în treizeci de secunde.

Forehand se încruntă.

— Relativ la ce?

— Bună întrebare, încuviinţă Emma. Bănuim că relativ la Soare. Mişcarea stelară faţă de Galaxie – credem – poate fi neglijată, cel puţin, presupunând că destinaţia voastră va fi în Galaxie şi nu într-atât de departe încât mişcarea galactică să aibă un alt vector. Adică dacă veţi ieşi de partea cealaltă, ar însemna şaptezeci de kilometri pe secundă faţă de centrul galactic. Nu credem că va fi vorba de aşa ceva. Ne aşteptăm doar la o diferenţă relativ mică în viteză şi direcţie şi… oricum, veţi ieşi cam între doi şi două sute de kilometri unii faţă de ceilalţi. Desigur, asta e numai teorie. Poate că mişcările relative nu vor însemna nimic. În acest caz, problema este să nu vă ciocniţi între voi. Suntem însă siguri – destul de siguri – că va exista o

distanţă de separare. Sunt necesari numai cincisprezece metri – diametrul mare al unui Cinci.

— Cât de sigur este „destul de sigur”? întreabă o fată.

— Păi, suficient de sigur. Cum să ştim, până nu încercăm?

— Pare periculos, comentă Sess.

Nu părea speriat de pericol. Emitea doar o opinie. În privinţa asta se deosebea de mine: eu eram ocupat în a-mi ignora senzaţiile interne, concentrându-mă asupra datelor tehnice din informare.

NOTĂ ASUPRA URMELOR

Dr. Asmenion: Aşa că, atunci când căutaţi semne de viaţă pe o planetă, să nu vă aşteptaţi la o firmă mare de neon pe care scrie: „Aici Extratereştri.” Căutaţi urme. O „urmă” este ceva care arată că pe acolo a trecut altcineva. Ca o semnătură pe un cec. Dacă o văd, ştiu că înseamnă că vreţi să-l plătiţi, aşa încât îl încasez. Desigur, nu de la tine, Bob.

Întrebare: Dumnezeu nu-i dispreţuieşte pe profesorii şmecheri?

Dr. Asmenion: Fără supărare, Bob. Metanul este o urmă tipică. Indică prezenţa unor mamifere cu sânge cald, sau ceva asemănător.

Întrebare: Credeam că metanul poate proveni de la vegetaţia putrezită şi chestii de astea…

Dr. Asmenion: Bineînţeles. Majoritatea provine, însă, din stomacul rumegătoarelor mari. Majoritatea metanului din atmosfera Pământului provine din pârţurile vacilor.

— Deja? păru surprinsă Emma. Încă nici n-am ajuns la partea periculoasă. Există o destinaţie neacceptată de toate Unurile, majoritatea Treiurilor şi câteva Cinciuri.

— De ce? întrebă cineva.

— Asta veţi afla voi, răspunse ea răbdătoare. Întâmplător e poziţia pe care computerul a ales-o ca fiind optimă pentru a testa corelaţiile dintre traiectorii. Sunt Cinciuri blindate şi amândouă au acceptat această destinaţie. Înseamnă că aveţi ceea ce constructorii Heechee au considerat o şansă bună, aşa-i?

— Asta a fost acum mult timp, am obiectat eu.

— Bineînţeles. Nici n-am spus altceva. *Este* periculos… cel puţin într-o anumită măsură. Pentru asta se şi dă milionul.

Se opri, privindu-ne gravă, până când cineva se simţi obligat să întrebe:

— Ce milion?

— Prima de un milion de dolari pe care fiecare dintre voi o primeşte la înapoiere. Pentru această misiune, s-au aprobat zece milioane de dolari din fondurile Corporaţiei. Părţi egale. Desigur,

există şansa să fie mai mult de un milion pentru fiecare. Dacă găsiţi ceva important, se aplică bonificaţiile obişnuite. Iar computerul consideră că este o prospecţiune bună.

— De ce merită zece milioane? am întrebat eu.

— Lucrurile astea nu le hotărăsc eu, răspunse Emma, apoi mă privi ca pe o persoană care nu făcea parte din grup. Apropo, Broadhead. Nu te mai penalizăm pentru deteriorarea navei. Deci, poţi păstra ceea ce câştigi. Un milion de dolari? E un cuibar cu ouşoare de aur. Te poţi întoarce acasă, apuca de afaceri şi trăi liniştit tot restul vieţii.

Ne-am privit unul pe celălalt, Emma stând nemişcată, zâmbind plăcut şi aşteptând. Nu ştiam ce gândeau ceilalţi. Eu îmi aminteam de Poarta Doi şi de prima călătorie, când ne chinuiam ochii pe aparate, căutând ceva care nu exista. M-am gândit că poate şi ceilalţi aveau eşecurile lor pe care şi le reaminteau.

— Lansarea, rosti ea în cele din urmă, este poimâine. Cei care vor să semneze, să vină la mine în birou.

* * *

M-au acceptat. Pe Shicky l-au respins.

N-a fost însă chiar atât de simplu – nimic nu este: cel care s-a asigurat că Shicky nu va merge am fost eu. Prima navă au completat-o rapid: Sess Forehand, două fete din Sierra Leone şi un cuplu francez – toţi vorbind engleza, toţi informaţi şi cu misiuni anterioare. Pentru a doua navă, Metchnikov a semnat imediat ca şef de echipaj, primele lui alegeri au fost Danny A. şi Danny R., un cuplu de homosexuali. Apoi, ursuz m-a acceptat şi pe mine. Asta a făcut ca un loc să rămână liber.

— Îl putem lua pe prietenul tău, Bakin, a spus Emma. Sau o preferi pe cealaltă?

— Care cealaltă? am întrebat.

— Avem o cerere de la Artileristul Trei, Susanna Hereira, de pe crucişătorul brazilian. Are aprobarea lor să-şi ia permisie pentru misiunea asta.

— Susie!? Nu ştiam că s-a oferit voluntar!

Emma îi studie cu atenţie cartela:

— E foarte calificată, comentă ea. De asemenea, nu-i lipseşte nimic. Mă refer, făcu ea dulce, la picioarele ei, desigur, deşi am înţeles că s-ar putea să fii interesat şi de alte părţi anatomice. Sau vrei să devii homo în misiunea asta?

Am simţit un val neaşteptat de mânie. Nu sunt un tip rigid din punct de vedere sexual: gândul contactului fizic cu un bărbat nu era înspăimântător în sine. Dar… cu Dane Metchnikov? Sau unul dintre amanţii lui?

— Artileristul Hereira poate sosi chiar mâine, continuă Emma. Crucişătorul brazilian acostează imediat după orbital.

— De ce dracu mă-ntrebi pe mine? am pufnit. Metchnikov e şeful.

— A preferat să te lase pe tine să alegi, Broadhead. Care dintre ei?

— Nu mă interesează! am zbierat şi am ieşit.

Totuşi, nu poţi evita o decizie. A nu hotărî era în sine o hotărâre care-l îndepărta pe Shicky din echipaj. L-ar fi luat, dacă aş fi luptat pentru el; nefăcând-o, Susie era alegerea evidentă.

Mi-am petrecut ziua următoare, ferindu-mă de Shicky. Am agăţat în Blue Hell un boboc de fată, proaspăt ieşită de la cursuri, şi am petrecut noaptea în odaia ei. Nu m-am întors la mine nici măcar după haine curate: am renunţat la toate şi mi-am cumpărat lucruri noi. Ştiam locurile unde m-ar fi putut căuta Shicky: Blue Hell, Parcul Central, muzeul – aşa că le-am evitat; am hoinărit prin tunelele pustii, fără să mă întâlnesc cu nimeni, până noaptea târziu.

Dragă Vocea Porţii:

Luna trecută am cheltuit 58,50 lire din banii adunaţi de mine cu greu ca să-mi duc soţia şi fiul la o „conferinţă” a unuia dintre „eroii” voştri întorşi, care a făcut Liverpool-ului dubioasa onoare a unei vizite (pentru care a fost bine plătit, evident, de oameni ca mine). Nu mi-a păsat că nu era un orator interesant. M-au enervat însă spusele lui. Afirma că noi, biete râme de pe sol, n-avem habar cât de riscant este totul pentru voi, nobilii aventurieri.

Ei bine, amice, azi dimineaţă am scos ultima liră din economii, pentru ca nevastă-mea să-şi poată petici plămânul (ştii doar, bătrânul azbest melanomic CV/E). Peste o săptămână, trebuie să plătesc taxa de şcolarizare a puştiului şi habar n-am de unde o scot. Şi, după ce am stat azi dimineaţă de la opt la douăsprezece, aşteptând la docuri şansa de-a descărca ceva (n-a fost absolut nimic), şeful de tură m-a anunţat că eram surplus, ceea ce înseamnă că mâine nu trebuie nici măcar să mă deranjez să apar şi să mai aştept. Vreunul dintre eroii voştri ar fi interesat în nişte organe? Ale mele sunt de vânzare – rinichii, ficatul, tot. Bineînţeles, în stare bună, sau pe cât de bune te-ai aştepta să le lase nouăsprezece ani de docuri, cu excepţia glandelor lacrimale care sunt uzate, tot plângându-vă de grijă.

H. Delacross
„Vârful Valurilor”
Apt. B bis 17,etajul 41
Merseyside I.77PR 14JE6

Apoi, am riscat şi m-am dus la petrecerea noastră de rămas bun. Probabil că Shicky era acolo, dar, oricum, aveau să fie şi alţii.

Bineînţeles că era. Venise şi Louise Forehand. De fapt, ea părea să fie în centrul atenţiei; nici nu ştiusem că revenise.

Mă zări şi-mi făcu semn cu mâna:

— Am dat lovitura, Bob. Bea… fac cinste.

Am lăsat pe cineva să-mi pună un pahar într-o mână şi o ţigară în cealaltă şi, înainte de-a începe să mă ameţească narcoticul, am reuşit s-o întreb ce găsise.

— Arme, Bob! Arme Heechee, sute de arme! Sess spune că recompensa va fi cel puţin de cinci milioane de dolari. *Plus* drepturile… bineînţeles, dacă cineva reuşeşte să le reproducă.

Am inspirat fumul ţigării şi i-am spălat gustul cu un gât de trăscău alb.

— Ce fel de arme?

— Sunt ca nişte sfredelitoare de tunel, însă portabile. Găuresc orice. La coborâre, am pierdut-o pe Sara alla Fanta: o armă i-a găurit costumul. Tim şi cu mine o să-i împărţim cota, aşa încât revin două milioane şi jumătate de căciulă.

— Felicitări, am rostit. Credeam că ultimul lucru de care ar avea nevoie oamenii sunt nişte moduri noi de a se omorî între ei dar… felicitări!

Căutam un aer de superioritate morală şi aveam nevoie de el: deoarece, când m-am întors, Shicky era acolo, privindu-mă.

— Vrei un fum? i-am întins ţigara.

Scutură din cap.

— Shicky, n-a depins de mine, am reluat. Le-am spus, nu le-am spus să nu te ia.

— Le-ai spus să mă ia?

— N-a depins de mine. Hei, ascultă! am strigat, întrezărind o ieşire. Acum, că Louise a dat lovitura, probabil că Sess nu va mai pleca. De ce nu-i iei locul?

Se dădu înapoi, privindu-mă; numai că expresia i se schimbase.

— Nu ştii? întrebă el. E adevărat că Sess a renunţat, dar a fost deja înlocuit.

— De cine?

— De persoana dinapoia ta.

M-am întors şi acolo se afla ea, privindu-mă, cu un pahar în mână şi cu o expresie pe care nu i-o puteam descifra.

— Bună, Bob, rosti Klara.

* * *

Îmi făcusem deja încălzirea, cu câteva pahare la cantină: eram nouăzeci la sută beat şi zece la sută drogat, însă când am văzut-o, totul mi-a trecut. Am lăsat paharul jos, am întins cuiva ţigara, am luat-o de braţ şi am împins-o afară, în tunel.

— Klara, am rostit. Mi-ai primit scrisorile?

Ea păru uluită.

— Scrisori? Clătină din cap. Pesemne le-ai trimis pe Venus. N-am mai ajuns acolo. Când ne-am întâlnit cu nava din planul eclipticii, m-am răzgândit. M-am întors cu orbitalul.

— Oh, Klara…

— Oh, Bob, mă imită ea, zâmbind; nu era prea amuzant, deoarece zâmbetul îi dezvelea lipsa dintelui pe care i-l rupsesem. Ce altceva ne-a mai rămas să ne spunem?

Am cuprins-o în braţe.

— Pot spune că te iubesc, că-mi pare rău, că vreau să mă ierţi, şi să te iau de nevastă şi să trăim împreună şi să avem copii şi…

— Iisuse, Bob, mă împinse ea, când le spui, nu te mai opreşti, aşa-i? Mai aşteaptă puţin. Nu-i ceva imposibil.

— Dar aştept de câteva *luni!*

Ea râse.

— Nu zău, Bob. Asta nu-i o zi bună pentru Săgetători ca să ia decizii, mai ales în dragoste. O să vorbim altă dată.

— Iar prostiile alea! Ascultă, nu cred în rahatul ăsta!

— Eu cred.

M-a străfulgerat o inspiraţie:

— Hei! Schimb locul cu cineva din prima navă. Sau, stai puţin, poate Susie schimbă cu tine…

Clătină din cap, continuând să zâmbească:

— Nu cred că Susie ar fi de acord. Şi aşa, au făcut destulă gălăgie, când am luat locul lui Sess. N-o să mai accepte o schimbare de ultimă oră.

— Nu-mi pasă de ei, Klara!

— Bob, făcu ea, nu mă zori. M-am gândit mult la noi doi. Cred că avem în comun nişte lucruri care merită. Dar nu pot spune că sunt decisă încă şi nu vreau să forţez lucrurile.

— Dar, Klara…

— S-o lăsăm aşa, Bob. Eu în prima navă, tu în a doua. Când vom ajunge la destinaţie, o să discutăm. Poate chiar o să facem o schimbare, ca să ne întoarcem împreună. Până atunci, însă, vreau ca amândoi să avem posibilitatea să ne gândim la ceea ce dorim de fapt.

Singurele cuvinte pe care le ştiam, păreau a fi aceleaşi:

— Dar, Klara…

Mă sărută şi mă împinse într-o parte:

— Bob, rosti ea, nu te grăbi. Avem tot timpul de pe lume.

RAPORT DE MISIUNE

Nava 3-184. Zborul 019D140. Echipaj S. Kotsis, A. McCarthy, K. Metsuoko.

Timp de tranzit: 615 zile 9 ore. Nici un raport de la destinaţie. Datele scannerului sferic neconcludente în ceea ce priveşte destinaţia. Nici o dată identificabilă.

Fără rezumat.

Extras din jurnal: „Azi e a 281 zi de zbor. Metsuoko a pierdut la sorţi şi s-a sinucis. După 40 de zile, Alicia s-a sinucis fără să mai aştepte sorţii. N-am ajuns încă să frânăm, aşa că totul este inutil. Proviziile rămase nu sunt suficiente ca să mai rezist, chiar dacă i-aş include pe Alicia şi Kenny, care sunt intacţi în congelator. Trec totul pe comandă automată şi iau pilulele. Am lăsat cu toţii scrisori. Vă rugăm să le expediaţi, dacă nava asta blestemată se va mai întoarce vreodată."

Planificarea Misiunilor a sugerat că un Cinci cu încărcătură dublă de provizii şi un singur membru de echipaj ar putea termina misiunea şi să revină cu succes. Sugestia a fost clasată datorită gradului redus de atractivitate al proiectului: din repetarea misiunii nu rezultă un beneficiu evident.

27

— Ia spune, Sigfrid, rostesc eu, cât de nervos sunt?

De data aceasta, mi se înfăţişează sub chipul lui Sigmund Freud, cu privirea vieneză scrutătoare, deloc *gemütlich*[1]. Vocea însă, are acelaşi ton baritonal blând şi trist:

— Dacă mă întrebi ce arată senzorii mei, Bob, eşti într-adevăr destul de agitat.

— Ştiam eu, spun, săltându-mă pe saltea.

— Îmi poţi explica de ce?

— Nu!

Toată săptămâna fusese aşa: sex minunat cu Doreen şi S.Ya., apoi şuvoaie de lacrimi sub duş; licitaţii şi joc perfect la turneul de bridge, dar o disperare totală la întoarcerea spre casă. Mă simt ca un yo-yo.

— Mă simt ca un yo-yo! răcnesc. Ai deschis ceva ce nu pot controla.

— Cred că îţi subestimezi capacitatea de control a durerii.

— Te-n mă-ta, Sigfrid! Ce ştii tu despre capacităţile umane?

Aproape suspină.

— Iar revenim la asta, Bob?

— Te cred şi eu!

Curios, mă simt mai puţin nervos; l-am împins din nou într-un conflict şi pericolul e micşorat.

— E adevărat, Bob, că sunt o maşină. Sunt însă o maşină construită pentru a înţelege natura oamenilor şi, crede-mă, sunt bine realizată pentru această funcţie.

---

[1] Agreabil (n.tr.).

Realizată!

— Sigfrid, rostesc eu înţelegător, tu *nu eşti* om. Poate că *ştii,* dar nu *simţi.* Nu ştii ce simte omul când trebuie să ia o hotărâre şi să-şi suporte povara de emoţii. Nu ştii ce simte omul când trebuie să-şi lege un prieten ca să-l împiedice să ucidă. Să moară cineva pe care-l iubeşti. Să ştii că-i vina ta. Să fii speriat de moarte.

— Ştiu lucrurile astea, Bob, spune el cu blândeţe. Cu certitudine, le ştiu. Vreau să aflu de ce te simţi atât de nervos; aşa că, vrei să mă ajuţi?

— Nu!

— Agitaţia ta, Bob, însemnă că ne apropiem de centrul durerii…

— Scoate-ţi dracului freza din nervul meu!

Analogia nu-l deranjează nici o clipă: circuitele lui sunt perfect acordate astăzi.

— Bob, nu sunt dentistul tău şi îţi spun…

— Opreşte-te!

Ştiu ce trebuie să fac pentru a-l îndepărta de durerea mea. N-am folosit decât o dată formula secretă a lui S.Ya., dar acum vreau să fac uz de ea. Rostesc cuvintele şi-l transform din tigru în pisicuţă; se întoarce pe spate ca să-l mângâi pe burtică, în timp ce îi comand să-mi reproducă pasajele deocheate din unele consultaţii cu paciente atractive; şi restul şedinţei se scurge ca un spectacol; şi, din nou, am ieşit din această cameră intact.

Sau aproape.

28

În găurile unde Heechee s-au pitit, în grotele planetelor, prin tunelurile săpate de ei în granit, oblojindu-ne cicatricele rănilor… Iisuse, parcă eram o tabără de cercetaşi: am cântat şi ne-am distrat toate cele nouăsprezece zile după începutul frânării. Cred că m-am simţit cel mai bine din toată viaţa mea. Pe de o parte, era eliberarea de frică: când am început frânarea, am răsuflat cu toţii uşuraţi, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Pe de altă parte, pentru că prima jumătate a călătoriei fusese destul de încordată, în majoritatea timpului cu Metchnikov şi cei doi amici ai lui cufundaţi în orgii destul de complexe şi cu Susie Hereira mult mai puţin interesată de persoana mea, decât fusese în învoirile săptămânale de pe Poartă. Oricum, pentru mine era mai important să ştiu că mă apropiam tot mai mult de Klara. Danny A. m-a ajutat să fac calculele; predase nişte cursuri pe Poartă şi era posibil să greşească, dar nu exista altcineva care să ştie mai bine, aşa că l-am crezut pe cuvânt: pornind de la momentul frânării, calculase că mergeam undeva la vreo trei sute de ani-lumină – o presupunere, desigur, dar probabil apropiată de realitate. Până la frânare, moment în care aveam o viteză de peste

zece ani-lumină pe zi (cel puţin aşa spunea Danny), nava Klarei se depărta într-una.

Anunţuri

INTERESAT DE HARPĂ, Go, sex în grup. Caut patru prospectori cu aceleaşi gusturi pentru întemeierea unui echipaj. Gerriman, 78-109.

VÂNZARE ÎN TUNEL. Holodiscuri, haine, auxiliare sexuale, cărţi, diverse. Nivelul Babe, tunelul Doisprezece, întrebaţi de De Vittorio, de la ora 11.00 până se termină lotul.

AL ZECELEA OM necesar la minyan în locul lui Abram R. Sorchuk, presupus mort, de asemenea al nouălea, al optulea şi al şaptelea om. Vă rugăm 87-103.

Cinciul ei fusese lansat cu treizeci de secunde înaintea noastră, şi calculul era simplu: cam o zi-lumină, $3x10^{10}$ centimetri pe secundă ori 60 de secunde ori 60 de minute ori 24 de ore… la începutul frânării, Klara se găsea în faţa noastră cu şaptesprezece miliarde şi jumătate de kilometri. Părea foarte departe şi chiar aşa era. Dar după frânare, ne apropiam cu fiecare zi, parcurgând acelaşi tunel pe care Heechee îl sfredeliseră pentru noi în spaţiu. Aproape că simţeam cum se micşora distanţa; uneori îmi închipuiam că-i puteam mirosi parfumul.

Când i-am spus ceva în genul ăsta lui Danny A., m-a privit ciudat:

— Ai idee ce înseamnă şaptesprezece miliarde şi jumătate de kilometri? Între ei şi noi, ar putea încăpea întregul sistem solar. Cam la limită; axa semimajoră a orbitei lui Pluto are treizeci şi nouă de U.A. şi un pic.

— Era doar o fantezie, am râs, puţin stânjenit.

— Atunci, du-te şi te culcă, dacă vrei să visezi.

Ştia ce simţeam despre Klara; tot echipajul ştia, inclusiv Metchnikov şi Susie. Poate că şi asta era tot o fantezie, mi se părea că toţi ne doreau binele. Toţi, de fapt, ne doream binele, făcându-ne planuri despre cum vom folosi recompensa. Pentru Klara şi pentru mine, la un milion de dolari fiecare, revenea ca total o sumă frumuşică. Poate nu suficient pentru Integrala Medicală, mai ales dacă doream să ne mai rămână ceva, să ne putem distra. Totuşi, cel puţin, Majora Medicală, care însemna o sănătate bună, cu excepţia vreunui accident groaznic, pentru următorii treizeci sau patruzeci de ani. Puteam trăi fericiţi cu cât urma să ne rămână: călătorii, copii…! O casă drăguţă într-un loc liniştit din… stai puţin, m-am avertizat singur, o casă unde? Nu undeva, înapoi, pe lângă minele de hrană. Poate nici măcar pe Pământ. Ar vrea Klara să se întoarcă pe Venus? Eu nu mă puteam vedea ducând viaţa unui şobolan de tunel. Dar nici

pe Klara n-o vedeam în Dallas sau New York. Desigur, m-am gândit, visele alergând cu mult înaintea realităţii, dacă într-adevăr *găsim* ceva, milionul ăla ar putea fi numai începutul. Atunci, am avea toate locuinţele care ne plăceau, tot ce doream; plus Integrala Medicală, cu transplante care să ne menţină tineri şi sănătoşi, şi frumoşi şi în putere şi…

— Chiar c-ar trebui să te culci, rosti Danny A. din hamacul alăturat; felul în care te zvârcoleşti e cam periculos.

Nu puteam dormi. Îmi era foame, şi nu mai eram nevoit să mă abţin. Vreme de nouăsprezece zile, fusesem zgârciţi în privinţa alimentelor aşa cum sunt toţi prospectorii în prima jumătate a călătoriei. Odată ce ai început frânarea, ştii cât poţi consuma în restul drumului şi de asta unii se întorc chiar tocană. Am coborât din lander, unde dormeau Susie şi cei doi Danny, şi am descoperit ce anume îmi trezise foamea. Dane Metchnikov pregătea o tocană.

— Ajunge pentru doi?

Mă privi gânditor.

— Aşa cred.

Deschise capacul oalei sub presiune, se uită înăuntru, mai lăsă nişte vapori să iasă prin supapă, apoi spuse:

— Trebuie să mai fiarbă zece minute. Aş bea ceva până atunci.

Am acceptat invitaţia şi ne-am destrăbălat cu o sticlă de vin. În timp ce el mesteca în tocană şi-o săra, eu i-am ţinut locul urmărind stelele. Eram încă aproape de viteza maximă şi nimic de pe ecran nu semăna cu o constelaţie cunoscută, sau măcar cu vreo stea; totul însă începuse să-mi devină prietenos şi familiar. Nu eram singurul care simţea aşa. Nu-l văzusem niciodată pe Dane atât de mulţumit şi destins.

— Tocmai mă gândeam, făcu el. Un milion e suficient. După misiunea asta, mă întorc la Syracuza, îmi iau doctoratul şi o slujbă. Trebuie să existe pe undeva vreo şcoală care să dorească un poet sau un profesor de engleză care a fost în şapte misiuni. O să-mi plătească ceva şi, cu ce-mi mai rămâne de aici, o să trăiesc liniştit tot restul vieţii.

De fapt, n-am auzit decât un singur cuvânt, dar mi-a sunat tare şi uluitor:

— Poet?

— Nu ştiai? zâmbi el. Aşa am ajuns pe Poartă: fundaţia Guggenheim mi-a plătit o bursă.

Luă oala din cuptor, scoase tocana pe două farfurii şi am mâncat.

Acesta era tipul care zbierase desfrânat împreună cu cei doi Danny, timp de o oră întreagă, cu două zile înainte, în timp ce Susie şi cu mine stăteam izolaţi şi furioşi în lander, ascultând. Începuse frânarea. Aveam asigurat drumul de întoarcere; misiunea nu avea să

ne ucidă prin inaniţie şi nu trebuia să ne facem griji că nu vom găsi nimic, pentru că recompensa era garantată. L-am întrebat despre poeziile lui. N-a vrut să-mi recite nimic, însă mi-a promis că la întoarcerea pe Poartă îmi va arăta ceea ce trimisese la Guggenheim.

După ce am mâncat şi am şters oala şi farfuriile, punându-le deoparte, Dane s-a uitat la ceas.

— E prea devreme să-i trezim pe ceilalţi, a spus el, şi n-avem absolut nimic de făcut.

M-a privit, zâmbind. Era într-adevăr un zâmbet, nu rictusul obişnuit; am înaintat spre el şi m-am oprit în cercul cald şi primitor al braţului său.

* * *

NOTĂ ASUPRA PIEZOELECTRICITĂŢII

Profesor Hegramet: Singurul lucru pe care l-am descoperit la diamantele de sânge este uluitoarea lor piezoelectricitate. Ştie cineva ce înseamnă asta?

Întrebare: Se dilată şi se contractă când sunt străbătute de curentul electric?

Profesor Hegramet: Da. Şi viceversa. Dacă le apeşi, generează curent. Foarte rapid, dacă vrei. Cu ele s-au pus bazele piezofoniei şi piezoviziunii. Formează o industrie de cincizeci de miliarde de dolari.

Întrebare: Cine are drepturile asupra lor?

Profesor Hegramet: Diamantele de sânge au fost găsite demult, în colibele Heechee de pe Venus. Cu mult înaintea Porţii. Laboratoarele Bell au descoperit cum să le utilizeze. De fapt, ei folosesc altceva, un material sintetic pe care l-au brevetat. Au reuşit nişte sisteme de comunicaţie excelente şi n-au de plătit nimănui.

Întrebare: Heechee le utilizau în acelaşi scop?

Profesor Hegramet: Eu personal aşa cred, deşi nu ştiu cum anume procedau. Aţi putea crede că dacă le-au lăsat peste tot, ar trebui să existe şi receptoarele şi emiţătoarele, însă, dacă, habar n-avem cum arată.

Nouăsprezece zile au trecut ca o oră şi deodată ceasul ne-a anunţat că ajunsesem aproape de destinaţie. Eram toţi treji, înghesuiţi în capsulă, nerăbdători precum copiii în jurul bradului de Crăciun, aşteptând să deschidă pachetele cu jucării. Fusese cea mai fericită călătorie *a mea* şi, probabil, una dintre cele mai fericite din toate timpurile.

— Ştii, reflectă Danny R., aproape că-mi pare rău că ajungem.

Iar Susie, începând să ne înţeleagă engleza, spuse:

— *Sim, ja sei.* Imediat traduse: Eu, *la fel!*

Mă strânse de mână şi i-am răspuns în acelaşi mod, deşi de fapt mă gândeam la Klara. Am încercat de câteva ori radioul, dar nu funcţiona în tunelele spaţiale Heechee. Când urma să ajungem la destinaţie, puteam însă să-i vorbesc! Nu conta că ceilalţi aveau să audă, ştiam ce voiam să-i spun. Ştiam chiar ce avea ea să-mi răspundă. Nu putea fi nici un dubiu; în nava ei trebuia să fie aceeaşi euforie ca în a noastră, din aceleaşi motive şi, în toată această bucurie, răspunsul nu putea fi decât unul singur.

— Ne oprim! strigă Danny R. Simţiţi?

— Da! croncăni Metchnikov, izbindu-se încet de pereţi, datorită pseudogravitaţiei care marca reîntoarcerea noastră în spaţiul normal. Mai exista şi un alt semn: spirala aurie din centrul cabinei începuse să strălucească, din ce în ce mai luminoasă.

— Cred că am reuşit, spuse Danny R., plesnind de fericire, la fel ca mine.

— Pornesc scannerul sferic, am rostit, mulţumit că ştiam ce să fac.

Susie se desprinse de mine şi deschise uşa spre lander; ea şi Danny A. trebuiau să iasă pentru fotografii.

Bărbatul însă nu i se alătură. Privea ecranul. Pornind rotaţia navei, am putut vedea stelele, lucru absolut normal; nu păreau mai deosebite ca în alte dăţi, deşi erau puţin neclare.

M-am clătinat şi era să cad. Rotaţia navei nu era atât de lină pe cât ar fi trebuit.

— Radioul, spuse Danny, iar Metchnikov, încruntându-se, ridică ochii şi zări lumina.

— Deschide-l! am strigat.

Glasul auzit putea fi al Klarei.

Anx. 104 la Man. Instr. de Nav.

Vă rugăm, anexaţi următoarele la Manualul Instrucţiunilor de Navigaţie:

Poziţiile ţintelor ce conţin liniile şi culorile din tabela alăturată par a fi în directă legătură cu rezerva de combustibil.

Toţi prospectorii sunt avertizaţi că cele trei linii strălucitoare pe portocaliu (Figura 2) par a indica lipsă de combustibil. Nici una dintre navele care le-au avut la plecare nu s-au mai întors, chiar de pe rute anterior verificate.

Metchnikov, tot încruntat, se întinse către receptor şi atunci am văzut că spirala avea un auriu cum nu mai văzusem niciodată, de culoarea spicelor, de parcă s-ar fi încins la incandescenţă. Nu radia căldură, însă culoarea aurie era străbătută de dâre de un alb pur.

— Curios…, am arătat eu.

Nu ştiam dacă mă auzise cineva; radioul pârâia din pricina paraziţilor şi zgomotul de fond era foarte tare. Metchnikov începu să umble la acordul fin.

Peste cacofonia paraziţilor, am auzit un glas pe care nu l-am recunoscut la început. Era Danny A.

— Simţiţi? urlă el. Sunt valuri gravitaţionale. Am dat de dracu! Opreşte scannerul!

L-am oprit cu un gest reflex.

Între timp, nava se rotise şi prin hublou puteam zări ceva care nu era nici stea, nici galaxie. Era o pată de lumină albăstruie, strălucind stins, pestriţă, imensă şi îngrozitoare. Din clipa în care am văzut-o, am ştiut că nu era un soare. Nici o stea nu putea fi atât de albastră şi de palidă. Privind-o, te dureau ochii, dar nu datorită strălucirii. Ochii te dureau înăuntru, la capătul traiectului optic; durerea era chiar în creier.

Metchnikov închise receptorul radioului şi, în tăcerea care a urmat, l-am auzit pe Danny A.:

— Doamne sfinte! Asta ne trebuia. Acolo-i o gaură neagră!

29

— Cu permisiunea ta, Bob, spune Sigfrid, înainte de a mă trece pe modul pasiv, aş dori să te întreb ceva.

Mă încordez; nenorocitul mi-a citit gândurile.

— Observ, intervine el imediat, că eşti puţin neliniştit. Asta aş dori să investighez.

Incredibil, mă simt încercând să-l menajez. Uneori, uit că-i o maşină.

— Nu ştiam că eşti conştient de starea mea, mă scuz.

— Bineînţeles că sunt conştient, Bob. Când enunţi comanda respectivă, o execut, totuşi nu mi-ai cerut niciodată să nu înregistrez şi analizez datele. Presupun că nu deţii comanda respectivă.

— Ai presupus corect.

— Nu există nici un motiv ca să nu ai acces la informaţiile pe care le posed. Până acum, nu am încercat să intervin…

— Puteai?

— Da, am capacitatea de-a semnala utilizarea instrucţiunii de comandă unor autorităţi superioare. Nu am făcut-o.

— De ce?

Mormanul de fiare vechi continuă să mă surprindă; nu ştiam toate astea.

— După cum am spus, nu există nici un motiv. Este însă limpede că încerci să amâni un fel de confruntare şi aş vrea să-ţi spun ce cred că se ascunde în această confruntare. După aceea, poţi hotărî singur.

— Rahat! Îmi azvârl centurile şi mă ridic. Te deranjează dacă fumez?

Ştiu care va fi răspunsul, dar mă surprinde din nou.

— În aceste circumstanţe, nu. Dacă simţi nevoia unui inhibitor de tensiune, sunt de acord. M-am gândit chiar să-ţi ofer un tranchilizant mai slab, dacă doreşti.

— Iisuse, fac eu admirativ, aprinzând ţigara… şi aproape că sunt gata să-i ofer şi lui una. Bun, să-i dăm drumul.

Sigfrid se ridică, îşi întinde picioarele şi se îndreaptă spre un scaun mai confortabil! Habar n-aveam că poate face aşa ceva.

— După cum cred că observi, Bob, spuse el, încerc să te calmez. Mai întâi, lasă-mă să-ţi spun câte ceva despre capacităţile mele – şi ale tale – despre care cred că nu ştii. Pot oferi informaţii despre oricare dintre clienţii mei. Deci, nu eşti limitat la cei care au acces la acest terminal.

— Nu cred că-nţeleg.

— Eu cred că înţelegi. Sau vei înţelege. Atunci când o să vrei… Întrebarea cea mai importantă este care amintire încerci s-o ascunzi? Eu apreciez că trebuie să înlături unele blocaje. M-am gândit să-ţi ofer hipnoză, tranchilizante, sau chiar un psihanalist uman pentru o şedinţă întreagă. Am observat însă că te simţi destul de bine discutând despre ceea ce percepi ca realitate obiectivă, faţă de interpretarea ta subiectivă a realităţii. De aceea aş dori ca, împreună, să explorăm un anumit episod.

Scutur cu atenţie scrumul ţigării. Are dreptate; pot vorbi absolut despre orice, cât timp menţinem discuţia abstractă şi impersonală.

— Despre ce episod e vorba?

— Ultima ta expediţie de prospectare, Bob. Lasă-mă să-ţi reîmprospătez memoria…

— *Iisuse, Sigfrid!*

— Ştiu: crezi că îţi reaminteşti perfect totul, îmi ghiceşte el gândurile, şi nu consideri că memoria trebuie reîmprospătată în această direcţie. Interesul faţă de acel eveniment provine din faptul că toate zonele majore ale entităţii tale psihice pot să conveargă într-acolo. Spaima ta. Tendinţele homosexuale…

— Hei!

— … care sunt convins că nu reprezintă o parte principală a sexualităţii tale, Bob, dar care te preocupă mai mult decât este normal. Sentimentele faţă de mama ta. Imensa povară de vinovăţie pe care ţi-o atribui. Şi, peste toate, Gelle-Klara Moynlin. Toate acestea revin permanent în visele tale, Bob, deşi, adesea, nu le identifici ca atare. Iar în ultima călătorie apar toate.

Strivesc ţigara şi-mi dau seama că mai am una aprinsă.

— Nu văd ce-i cu maică-mea, rostesc în cele din urmă.

— Nu? Holograma pe care eu o numesc Sigfrid von Shrink se răsuceşte către un colţ al încăperii. Să-ţi arăt o fotografie.

Ridică mâna – e un teatru întreg aici, îmi dau seama – şi, în colţ, apare figura unei femei. Nu este foarte distinctă, dar e tânără, zveltă şi tuşeşte.

— Nu seamănă prea bine cu mama, obiectez.

— Nu?

— În sfârşit, accept eu cu generozitate, cred că-i tot ce ai putut face mai bine. Adică, vreau să zic, neavând nimic altceva decât descrierea mea.

— Fotografia, articulează încet Sigfrid, a fost realizată pe baza descrierii lui Susie Hereira, descriere făcută de tine.

Îmi aprind altă ţigară, cu oarecare dificultate pentru că-mi tremură mâinile.

— Extraordinar, spun cu reală admiraţie. Îmi scot pălăria înaintea ta, Sigfrid. Foarte interesant. Desigur, continui simţind că încep să mă enervez, Susie era, Dumnezeule, doar o copilă. Deşi îmi dau seama – adică, abia acum îmi dau seama – că există unele asemănări. Totuşi, în privinţa vârstei ai greşit.

— Bob, face Sigfrid, câţi ani avea mama ta când te-a născut?

— Era foarte tânără. După o clipă, adaug: De fapt, arăta mult mai tânără decât era în realitate.

Sigfrid mă lasă aşa o clipă, apoi flutură din nou din mână iar figura dispare şi, în locul ei, privim acum două Cinciuri, cuplate prin intermediul landerelor, undeva în spaţiu. Şi înapoia lor este… este…

— Dumnezeule, Sigfrid, rostesc eu.

Aşteaptă să continui.

În ceea ce mă priveşte, poate aştepta pe vecie; pur şi simplu nu ştiu ce să spun. Nu sufăr, dar sunt paralizat. Nu pot rosti nimic şi nu mă pot mişca.

— Aceasta, începe el cu blândeţe, este o reconstituire a celor două nave din expediţia ta, în vecinătatea obiectului SAG YY. Este o gaură neagră sau, mai exact, o singularitate într-o stare de rotaţie extrem de rapidă.

— *Ştiu ce este, Sigfrid!*

— Da. Ştii. Datorită rotaţiei, viteza de translaţie a ceea ce se numeşte orizontul ei de evenimente, sau raza Schwarzchild, depăşeşte viteza luminii, motiv pentru care este absolut neagră: de fapt, poate fi văzută datorită aşa numitei radiaţii Cerenkov. Graţie înregistrărilor făcute de instrumente, precum şi datorită altor aspecte singulare, expediţia la care ai participat a fost recompensată cu zece milioane de dolari, pe lângă bonificaţiile anterior stabilite şi care, la un loc cu alte sume mai mici, stau la baza averii tale actuale.

— Ştiu şi asta, Sigfrid.

Pauză.

— Vrei să-mi spui ce altceva mai ştii, Bob?

Pauză

— Nu sunt sigur că pot, Sigfrid.

Din nou, pauză.

Nici măcar nu mă grăbeşte să încerc. Ştie că nu-i nevoie. Încerc să-i înţeleg comportarea. Există acolo ceva despre care nu pot vorbi, care mă îngrozeşte numai când mă gândesc; dar în jurul miezului acela de teroare se află înfăşurat altceva, despre care pot vorbi: realitatea obiectivă.

— Habar n-am ce ştii tu despre singularităţi, Sigfrid.

— Spune-mi ce crezi că ar trebui să ştiu, Bob.

Las ţigara jos şi-mi aprind alta.

— Bun, încep, noi doi ştim că dacă ai vrea, într-adevăr, să afli ceva despre singularităţi, ai găsi totul în vreo memorie de computer, mult mai exact şi mai ordonat decât îţi pot eu spune, dar oricum… Chestia cu găurile negre este că ele sunt capcane. Curbează lumina. Curbează timpul. Odată ce-ai intrat, nu mai poţi ieşi. Doar… Doar…

NOTĂ ASUPRA NUTRIŢIEI

Întrebare: Ce mâncau Heechee?

Profesor Hegramet: Cam aceleaşi lucruri ca şi noi. De toate. Cred că erau omnivori, mâncau tot ce putea prinde. De fapt, nu ştim nimic despre hrana lor, doar facem unele deducţii din misiunile-nor.

Întrebare: „Misiuni-nor?”

Profesor Hegramet: Au existat cel puţin patru misiuni care n-au ajuns la alte stele, ci doar imediat în afara sistemului nostru solar. Acolo unde, ştiţi, se află norul de comete, cam la vreo jumătate de an-lumină. Misiunile au fost catalogate eşecuri, dar eu nu cred că-i aşa. Am cerut Comisiei să le acorde recompense ştiinţifice. Trei au ieşit în curenţii meteoritici. Cealaltă a apărut lângă o cometă, la sute de U.A. în spaţiu. Curenţii meteoritici sunt, desigur, sfărâmăturile cometelor bătrâne şi moarte.

Întrebare: Vreţi să spuneţi că Heechee mâncau comete?

Profesor Hegramet: Mâncau elementele din care sunt alcătuite cometele. Ştiţi care sunt? Carbon, oxigen, azot, hidrogen – aceleaşi elemente pe care le aveţi la micul dejun. Cred că foloseau cometele ca pe un fel de depozite, ca să-şi producă hrana. Sper că una dintre misiunile-nor va descoperi, mai devreme sau mai târziu, o fabrică de hrană Heechee şi, poate că atunci, nimeni nu va mai flămânzi, niciodată.

După o clipă, Sigfrid intervine:

— Bob, dacă vrei să plângi, e în regulă.

Atunci îmi dau seama că asta şi făceam.

— Iisuse, rostesc şi-mi suflu nasul într-una dintre batistele pe care mi le ţine întotdeauna la îndemână.

El aşteaptă.

— Doar eu am ieşit, îi spun.

Sigfrid face atunci ceva ce nu m-aş fi aşteptat niciodată de la el; îşi permite o glumă:

— E un lucru evident, altfel nu te-ai găsi aici.

— Sigfrid, sunt groaznic de obosit…

— Sunt convins, Bob.

— Aş vrea să beau ceva.

Clic.

— Dulăpiorul dinapoia ta, indică Sigfrid, cel care s-a deschis, conţine un sherry destul de bun. Îmi pare rău să te anunţ că nu este făcut din struguri; Serviciul Sănătăţii nu este chiar atât de bogat. Nu cred, totuşi, că-ţi vei da seama de originea sa: gazele naturale. Ah, şi mi-am permis să adaug o pastilă de THC, pentru calmare.

— Iisuse, suspin, epuizându-mi orice alt mod de a-mi manifesta surpriza.

Sherry-ul este exact aşa cum a spus şi pot simţi căldura care mă cuprinde.

— Perfect. Las paharul jos. Bine. Când m-am întors pe Poartă, ne declaraseră morţi. Depăşisem termenul cu aproape un an. Deoarece fusesem *aproape* înăuntrul orizontului de evenimente. Ştii ceva despre dilatarea timpului?… Oh, nu contează, a fost o întrebare retorică. Vreau să spun că s-a petrecut fenomenul cunoscut sub numele de dilatarea timpului. Dacă te apropii prea mult de o singularitate, dai peste paradoxul gemenilor. Ceea ce pentru noi a reprezentat poate un sfert de oră, a însemnat un an după ceasul de pe Poartă, sau de aici, sau de oriunde din universul nonrelativist. Şi…

Mai beau o înghiţitură şi continui curajos:

— Iar dacă am fi coborât mai jos, am fi mers mai încet, şi mai încet. Tot mai încet şi mai încet şi mai încet. Ceva mai aproape şi cele cincisprezece minute ar fi devenit zece ani. Încă mai aproape şi ar fi fost o sută de ani. *Atât* de aproape am fost, Sigfrid. Eram gata să fim prinşi, cu toţii.

Dar eu am ieşit…

Îmi amintesc de altceva şi mă uit la ceas:

— Apropo de timp, şedinţa mea s-a terminat de cinci minute!

— Nu am alte consultaţii în după-amiaza aceasta, Rob.

— Ce? mă holbez eu.

— Mi-am amânat celelalte programări.

Nu spun din nou „Iisuse Cristoase”, dar, cu siguranţă, o gândesc.

— Am senzaţia că sunt înghesuit în corzi! mă enervez.

— Bob, nu te oblig să rămâi peste ora ta. Ţi-am spus doar că, dacă doreşti, ai această posibilitate.

Meditez un timp.

— Eşti un computer dat naibii, Sigfrid, îi spun. Bine. Uite, vezi, nu puteam scăpa de acolo cu toţii. Navele noastre fuseseră prinse, cu mult dincolo de punctul de întoarcere. Însă Danny A. era un tip foarte inteligent. Ştia tot ce poate fi ştiut din teorie. Priviţi din punctul de vedere al unei singure expediţii, unitare, eram pierduţi. Dar nu eram o unitate! Eram două nave! Şi fiecare dintre nave se putea desface în alte două componente! Iar dacă reuşeam să transferăm cumva acceleraţia dintr-o parte a sistemului la cealaltă parte – adică să zvârlim o parte încolo, în adânc, şi, în acelaşi timp, să azvârli cealaltă parte afară din încleştare – atunci o *parte* a expediţiei putea scăpa!

O pauză lungă.

— De ce nu mai bei ceva, Bob? întrebă Sigfrid plin de grijă. Desigur, după ce te opreşti din plâns.

30

DRAGĂ VOCEA PORȚII:

Miercurea trecută, traversam parcarea de la supermagazinul Safeway (unde fusesem pentru a-mi depune cartelele alimentare), îndreptându-mă spre naveta publică ce mă duce la apartamentul meu, când am zărit o lumină verde şi nepământeană. În apropiere a aterizat o navă ciudată. Patru tinere superbe, dar micuțe, în veşminte albe, transparente, au ieşit şi m-au paralizat c-o rază. Timp de nouăsprezece ore m-au ţinut prizonier în nava lor. În tot acest timp, am fost supus unor infamii de natură sexuală, în legătură cu care mi-am dat cuvântul de onoare să nu le dezvălui. Şefa celor patru, pe nume Moara Glow-Fawn, a afirmat că, aidoma nouă, nu au reuşit complet să-şi domine instinctele animale. Am acceptat scuzele lor şi am fost de acord să transmit patru mesaje Pământului. Mesajele Unu şi Patru nu le pot dezvălui până la momentul oportun. Mesajul Doi este adresat în exclusivitate proprietarului apartamentului în care locuiesc. Mesajul Trei este pentru voi, cei de la Poartă, şi are trei părţi: 1. Să nu se mai fumeze, 2. Să nu mai existe clase mixte de băieţi şi fete, 3. Să opriţi imediat întreaga explorare a spaţiului. Suntem urmăriţi.

Harry Hellison

Pittsburgh

Spaimă! Teroarea îmi invadase în aşa măsură tot trupul, încât n-o mai puteam percepe; simţurile îmi erau saturate de groază; nu ştiu dacă am urlat sau am bolborosit, am făcut doar ce-mi spunea Danny A. Am alăturat cele două nave, le-am cuplat, lander cu lander şi

încercam să mutăm echipamentul, aparatura, hainele, tot ce se putea scoate din prima navă în colţurile celei de a doua, pentru a face loc la zece oameni, acolo unde cinci intrau îngrămădiţi. Din mână în mână înainte şi înapoi, evacuam tot echipamentul. Rinichii lui Dane Metchnikov trebuie să fi devenit vânăt-albaştri; el se afla în lander, schimbând valvele de combustibil, aşa încât să arunce tot hidroxul odată. Aveam să supravieţuim oare? Nu puteam şti. Amândouă Cinciurile erau blindate şi nu cred că puteam deteriora carcasele din metal Heechee. Conţinutul carcaselor eram însă noi, noi toţi într-o singură navă, cea care se elibera – sau, speram noi că se va elibera şi nu exista nimic, nici o asigurare că: unu, ne vom elibera, şi doi, dacă ceea ce va fi eliberat nu va fi cumva un morman de resturi omeneşti. N-aveam la dispoziţie decât minute şi nu prea multe. Cred că în zece minute am trecut de douăzeci de ori pe lângă Klara şi-mi amintesc că o dată, prima dată, ne-am sărutat. Sau, în fine, ne-am repezit buzele unul spre celălalt şi ne-am apropiat îndeajuns. Îmi amintesc parfumul ei; la un moment dat am ridicat privirea pentru că mirosul uleiului de mosc devenise foarte puternic, dar n-am zărit-o şi apoi am uitat totul. Iar în tot acest timp, pe un hublou sau altul, sfera cea albastră, imensă şi ucigaşă, atârna clipind afară; petele care-i alergau pe suprafaţă, şi care erau efecte de fază, îi confereau un aspect îngrozitor iar strânsoarea puternică a undelor gravitaţionale ne smulgea măruntaiele. Danny A. se afla în cabina primei nave, cu ochii la ceas şi zvârlind bagaje şi lucruri în jos spre chepengul landerului, în cabina celei de a doua nave unde eu le îndepărtam din cale, oricum, numai să creez mai mult spaţiu.

— Cinci minute, urlase el. Patru minute! *Trei minute, scoateţi dracului tot ce-i greu!* şi, în cele din urmă: Gata! Toată lumea! Lăsaţi orice faceţi şi veniţi aici!

Aşa am şi făcut. Cu toţii. Cu toţii, în afară de mine. Îi puteam auzi pe ceilalţi zbierând şi apoi chemându-mă; dar căzusem, propriul nostru lander era blocat, nu puteam trece prin chepeng! Am zvârlit o geantă la o parte din cale, în vreme ce Klara ţipa prin radio:

— Bob! Pentru Dumnezeu, Bob, vino aici sus!

Mi-am dat seama că era prea târziu; am închis chepengul şi l-am fixat, auzind tot timpul glasul lui Danny A. strigând:

— *Nu! Nu! Aşteaptă…*

Aşteaptă…

Aşteaptă mult, mult timp.

Uneori suntem striviţi, uneori ne pârlim,
Uneori suntem în bucăţi fărâmaţi,
Uneori cu Drepturile Obţinute huzurim
Şi-ntotdeauna de moarte suntem speriaţi,

Nu ne pasă cum –
Mici Heechee pierduţi, îmbogăţiţi-ne acum!

31

După un timp, nu ştiu cât de mult, ridic privirea şi spun:
— Scuză-mă, Sigfrid.
— Pentru ce, Bob?
— Pentru că am plâns aşa…
Sunt epuizat fizic. Parcă aş fi alergat cincisprezece kilometri printre două şiruri de Choctaw nebuni, care mă loveau cu bâtele.
— Acum te simţi mai bine, Bob?
— Mai bine?
O vreme mă gândesc la întrebarea asta stupidă, apoi mă analizez şi, curios, aşa este.
— Mda. Aşa cred. Nu tocmai ceea ce înţelegi prin bine. Însă, mai bine.
— Relaxează-te, Bob.
Asta mi se pare o tâmpenie, şi i-o spun. Abia mai am energia unei meduze amărâte şi artritice, care a murit de o săptămână. N-am de ales decât să stau liniştit şi să mă relaxez.
Mă simt însă mai bine.
— Am impresia, îi spun, că în sfârşit mi-am permis să-mi simt vinovăţia.
— Şi ai supravieţuit.
— Cred că aşa-i, îi răspund după ce mă gândesc.
— Să explorăm acum chestiunea vinovăţiei, Bob. Vinovat, pentru ce?
— Pentru că am abandonat nouă oameni ca să scap eu, rablă!

NOTĂ DE CREDIT

Către ROBINETTE BROADHEAD:

1. Vi se aduce la cunoştinţă că ruta prin care aţi ajuns la Poarta II permite călătorii mai scurte cu aproximativ 100 de zile faţă de traiectoria standard.
2. Prin decizia Comisiei, vi se acordă un drept de descoperire de 1 procent din totalul câştigurilor viitoarelor zboruri ce vor folosi această variantă şi un avans de 10.000 $ pentru drepturile respective.
3. Prin decizia Comisiei, vi se retrag jumătate din drepturile amintite şi avansul ca penalizare pentru deteriorarea navei folosite.

Contul dumneavoastră este actualmente CREDITAT cu următoarele sume:

Avansul pentru drepturi
(Decizia a-135-7a Comisiei),
minus penalizarea (Decizia
A-135-8 a Comisiei): 5.000$
CREDITUL actual este: 6.192$

— Te-a acuzat cineva de aşa ceva? Adică, altcineva decât tine?

— Să mă acuze? Îmi suflu nasul, gândindu-mă: Nu. De ce s-o facă? Când m-am întors, eram un fel de erou.

Mă gândesc la Shicky, atât de bun şi de grijuliu; şi Francy Hereira ţinându-mă în braţe, lăsându-mă să bolborosesc, deşi îi omorâsem verişoara.

— Dar ei nu erau acolo. Nu m-au văzut detonând rezervoarele ca să mă eliberez.

— *Chiar* ai aruncat rezervoarele în aer?

— Oh, la dracu, Sigfrid. Nu ştiu! Voiam… Căutam butonul.

— Are sens ca butonul din nava ce urma să fie abandonată să detoneze rezervoarele din ambele landere?

— De ce nu? Nu ştiu. Oricum, nu-mi poţi oferi un alibi la care eu să nu mă fi gândit deja. *Ştiu* că poate Danny sau Klara au apăsat butonul înaintea mea. Eu însă îl căutam pe al meu!

— Şi care navă crezi că s-ar fi eliberat?

— A lor! A mea… Nu, nu ştiu.

— De fapt, rosteşte cu gravitate Sigfrid, ai făcut un lucru foarte inteligent. Ştiai că nu puteţi supravieţui cu toţii. Nu mai era timp. Singura alegere era fie să moară numai o parte dintre voi, fie să moară toţi. Ai ales supravieţuirea cuiva.

— Rahat! Sunt un ucigaş!

Pauză, în care circuitele lui Sigfrid analizează:

— Bob, rosteşte el grijuliu, cred că te contrazici singur. Nu ai spus că ea este încă vie în discontinuitatea aceea?

— Toţi sunt vii! Pentru ei, timpul s-a oprit!

— Atunci, cum i-ai ucis?

— Ce?

— Atunci, cum i-ai ucis? repetă el.

— … Nu ştiu, dar, pe cuvânt, Sigfrid, nu mai vreau să mă gândesc azi la toate astea.

— Nici nu mai trebuie, Bob. Mă întreb dacă îţi dai seama cât de mult ai realizat în ultimele două ore şi jumătate. Sunt mândru de tine!

Şi, ciudat, incredibil, îl cred, cipuri, circuite Heechee, holograme şi toate prostiile. Şi mă simt bine când îl cred.

— Poţi pleca oricând vrei, spune el, ridicându-se şi revenind în vechiul scaun, în cel mai normal fel cu putinţă, ba chiar zâmbindu-mi! Vreau însă să-ţi arăt ceva.

Apărarea mea a fost anulată. Rostesc numai:

— Ce anume?

— Cealaltă capabilitate a noastră pe care am menţionat-o, Bob, cea pe care n-am folosit-o niciodată. Aş vrea să-ţi arăt un alt pacient, cu mai mult timp în urmă.

— Alt pacient?

— Priveşte în colţ, Bob.

Privesc…

… şi acolo este ea.

— Klara!

De îndată ce o văd, ştiu de unde o are Sigfrid; de la maşina aceea pe care Klara o consultase pe Poartă. Stă acolo, cu un braţ pe un raft cu dosare, cu picioarele plutindu-i leneşe în aer, vorbind; sprâncenele ei negre şi dese se încruntă şi zâmbesc, iar chipul se strâmbă, apoi devine dulce, relaxat.

— Dacă vrei, poţi s-o asculţi, Bob.

— Trebuie?

— Nu e obligatoriu, nu ai însă de ce te teme. Te-a iubit, Bob, cum s-a priceput ea mai bine. Aşa cum ai iubit-o şi tu.

O privesc mult timp, apoi spun:

— Închide, Sigfrid.

Pentru o clipă, aproape că aţipesc în camera de recuperare. Nu m-am simţit niciodată atât de relaxat.

Mă spăl pe faţă, aprind altă ţigară, apoi ies în lumina zilei, strălucitoare şi difuză sub Cupolă, şi totul pare bun şi prietenos. Mă gândesc la Klara cu dragoste şi tandreţe şi, în adâncul inimii, îi spun adio. Gândurile îmi fug apoi la S.Ya. cu care trebuie să mă întâlnesc diseară – dacă n-am întârziat deja! Dar o să mă aştepte; e o fată bună, aproape ca şi Klara.

Klara…

Mă opresc în mijlocul clădirii şi lumea se izbeşte de mine. O bătrânică în şort mă priveşte şi întreabă:

— S-a întâmplat ceva?

O privesc fără să-i răspund; apoi mă întorc şi pornesc spre cabinetul lui Sigfrid.

NOTĂ DE CREDIT

Către ROBINETTE BROADHEAD:

Contul dumneavoastră este

CREDITAT cu următoarele sume:
Recompensa garantată
pentru Misiunea 88-90 A
şi 88-90 B (totalul pentru
supravieţuitori): 10.000.000 $
Recompensă ştiinţifică
conferită de Comisie: 8.500.000 $
Total: 18.500.000 $
CREDITUL actual este: 18.506.036 $

* * *

Înăuntru nu există nimic, nici măcar o hologramă.

— Sigfrid! îl strig. Unde dracu' eşti?

Nimeni. Nici un răspuns. Este pentru prima dată când intru în cabinet neanunţat… Acum pot vedea ce era real şi ce era iluzie; şi nu sunt multe reale. Pereţi metalici, suporturi pentru proiectare. Salteaua (reală), dulăpiorul cu băuturi (real), câteva alte mobile pe care aş fi putut să le ating sau să le folosesc. Nu însă şi Sigfrid. Nici măcar scaunul în care stătea de obicei.

— Sigfrid!

Urlu într-una, cu inima zbătându-mi-se în gât şi creierul zguduit.

— Sigfrid!

Răcnesc şi, iată, apare un fel de ceaţă şi un fulger şi apoi chiar el în costumul lui Sigmund Freud, privindu-mă politicos:

— Da, Bob?

— Sigfrid, totuşi am ucis-o! Nu mai este!

— Te văd agitat, Bob. Poţi să-mi spui ce te necăjeşte?

— Agitat!? E mult mai rău, Sigfrid, sunt un om care a ucis alţi nouă oameni ca să-şi salveze pielea! Poate nu „într-adevăr”! Poate nu „intenţionat”! Dar în ochii lor, ca şi în ai mei, i-am ucis!

— Bob, încearcă el convingător, am mai discutat toate astea. Ea continuă să trăiască; de fapt, toţi trăiesc. Timpul s-a oprit pentru ei…

— Ştiu, urlu eu. Nu-nţelegi, Sigfrid? Asta-i! Nu numai c-am ucis-o; *continui s-o ucid!*

— Bob, chiar crezi că ceea ce ai spus este adevărat?

— *Ea* crede că este! Acum şi pentru totdeauna, cât timp voi trăi. Pentru ea nu s-a întâmplat acum ani de zile. Sunt doar câteva minute, care se scurg pe durata întregii mele vieţi. Eu sunt jos, aici, îmbătrânind, încercând să uit, iar acolo sus, în Săgetător YY, este Klara, plutind ca o insectă în chihlimbar!

Mă prăbuşesc, suspinând, pe salteaua din plastic. Încetul cu încetul, Sigfrid a refăcut întregul cabinet, decorându-l ici şi colo. Deasupra capului meu atârnă pinatas şi o holocopie a lacului Garda la Sirmione: bărci, perne de aer, înotători şi surfişti amuzându-se.

— Lasă durerea să iasă din tine, Bob. Las-o afară.

— Ce crezi că *fac?* Mă întorc pe saltea, privind tavanul. Sigfrid, aş fi putut trece peste vinovăţie şi durere, dacă ea ar fi putut. Dar pentru ea nu s-a terminat. Este acolo, încastrată în timp.

— Continuă, Bob, mă încurajează Sigfrid.

— *Continui!* Fiecare secundă continuă să fie cea mai recentă clipă în mintea ei… secunda în care am abandonat-o, pentru a mă salva eu. Voi trăi, îmbătrâni şi muri, înainte ca ea să depăşească secunda aceea, Sigfrid!

— Continuă, Bob. Spune totul.

— Ea se gândeşte că am trădat-o, şi o gândeşte *acum!* Nu pot trăi cu ideea asta!

Urmează o tăcere lungă, foarte lungă, apoi Sigfrid vorbeşte.

— Ba poţi.

— Ce?

Mintea îmi era la o mie de ani-lumină depărtare.

— Trăieşti cu ea, Bob.

— Asta numeşti tu viaţă? pufnesc, ridicându-mă şi ştergându-mi nasul cu una dintre milioanele lui de batiste.

— Răspunzi foarte iute la orice spun eu, rosteşte Sigfrid, şi de aceea uneori cred că răspunsul tău este o contralovitură. Eviţi spusele mele. Ei bine, lasă-mă, o dată, să punctez eu, Bob. Înţelege lucrul ăsta: tu *trăieşti.*

— … Da, aşa cred.

E un lucru adevărat, însă nu foarte satisfăcător.

O altă pauză lungă şi Sigfrid reia:

— Bob. Ştii că sunt o maşină. Ştii, de asemenea, că scopul meu este de a mă ocupa de sentimentele şi emoţiile oamenilor. Eu nu pot *simţi* stările sufleteşti. Însă, le pot reprezenta prin modele, apoi analiza şi evalua. Pot face asta şi în cazul tău. O pot face chiar şi în cazul meu. Pot construi un model prin care să evaluez valorile emoţionale. Vinovăţia? Este un lucru dureros; dar, pentru că este dureros, alterează comportamentul. Te poate influenţa să eviţi acţiuni ce conţin vinovăţie şi asta este bine pentru tine şi pentru societate. Nu o poţi însă utiliza, dacă nu o simţi.

— Dar o *simt!* Iisuse Cristoase, Sigfrid, ştii c-o simt!

— Ştiu, spune el, că acum te laşi s-o simţi. O poţi lăsa să lucreze pentru tine doar în exterior, nu îngropată acolo unde îţi face numai rău. Pentru asta mă găsesc eu aici, Bob. Ca să-ţi scot emoţiile la suprafaţă, unde le poţi folosi.

— Chiar şi sentimentele rele? Vinovăţia, teama, durerea, invidia?

— Vinovăţia. Teama. Durerea. Invidia. Motivatorii. Modificatorii. Calităţile pe care eu nu le am, Bob, decât într-un mod ipotetic, atunci când construiesc un model şi îl studiez.

Urmează o altă pauză. Am o senzaţie ciudată în legătură cu ea. De obicei, pauzele lui Sigfrid au rolul, fie de a-mi lăsa timp să asimilez ceva, fie de a-i permite lui să iniţieze un lanţ complex de argumente referitoare la mine. De data aceasta, mi se pare, însă, că este altceva. Se gândeşte, dar nu la mine. În sfârşit, rosteşte:

— Aşa că acum îţi pot răspunde la întrebare, Bob.

— Te-am întrebat eu ceva? Ce anume?

— M-ai întrebat: „Asta numeşti tu viaţă?” Şi îţi răspund: Da! Este exact ceea ce numesc eu viaţă. Şi, dacă ar fi să ţin seama de reacţia circuitelor mele emoţionale, o invidiez foarte mult.

Sfârşit

Frederik Pohl – un celebru necunoscut

Deşi se numără printre cei şapte „decani” ai science fiction-ului anglo-saxon (alături de Asimov, Clarke, Heinlein, Herbert, Hubbard şi van Vogt), Frederik Pohl este aproape un necunoscut pentru cititorul român. Spun aproape pentru că, totuşi, una dintre cele mai reprezentative nuvele ale sale – *The Tunel under the World (Tunelul de sub lume)* a reuşit să fie strecurată într-una dintre antologiile prerevoluţionare ale genului *(Povestiri ciberrobotice,* 1986). Cartea pe care o ţineţi acum în mână sperăm să reprezinte, aşadar, cel mai bun paşaport pentru noi al unuia dintre cei mai prestigioşi scriitori de science fiction ai lumii.

De fapt, puţini scriitori se pot lăuda astăzi că au influenţat literatura de science fiction în fiecare aspect al său aşa cum a făcut-o Frederik Pohl, a cărui carieră literară, în linii mari, poate fi divizată în şase etape, tot atâţia paşi în dezvoltarea science fiction-ului contemporan.

S-a născut în 1919 în New York şi în domeniul SF a făcut aproape de toate. A fost, succesiv sau chiar simultan, agent literar, redactor şef, recenzent, antologator, critic de film şi, bineînţeles, scriitor de succes, dovedind o vervă satirică exemplară şi o iscusinţă neîntrecută în a exploata o situaţie – sau, în general, o idee SF, până la ultimele ei consecinţe.

Ca fan, la începutul anilor ’30, Pohl s-a dovedit a fi unul dintre cei mai fervenţi şi originali membri ai „Ligii Science Fiction” şi membru fondator al clubului „Futurians”. La începutul anilor ’40, publică primele povestiri SF şi devine editorul a două reviste cunoscute în epocă: „Astonishing Stories” şi „Super Science Stories”. Scrie cu predilecţie povestiri de aventuri sub diverse pseudonime, de fapt, o literatură ce nu se deosebea prea mult de ceea ce se scria şi se citea în epocă.

În timpul şi imediat după al doilea război mondial a scris puţin şi a lucrat ca meteorolog pentru Forţele Aeriene, iar mai apoi ca agent literar (printre „clienţii” săi s-a numărat, pentru o scurtă perioadă de timp, şi tânărul Asimov). În 1953 revine la science fiction cu romanul *The Space Merchants (Neguţătorii spaţiului),* scris în colaborare cu C.M. Kornbluth, o satiră strălucitoare a unei lumi în care reclama domină orice aspect al vieţii, o viziune extrem de credibilă asupra viitorului. De fapt, romanele şi povestirile scrise în această etapă pot fi grupate în subgenul numit „Social Science Fiction”. Împreună cu C.M. Kornbluth mai scrie încă nouă cărţi, printre care: *Gladiator-at-Law,* 1955, *(Era gladiatorilor),* o continuare a satirei din *Neguţătorii spaţiului,* analiza resorturilor intime ale unei societăţi viitoare, degenerate până la dimensiunile unui coşmar, în care violenţa este instituţionalizată. Alte romane memorabile din această perioadă:

Slave Ship, 1957, *(Animale de război)* şi *Woolfbane,* 1959, *(Semnul lupului),* scot la iveală două caracteristici esenţiale ce domină scrisul său: un umor sofisticat şi elegant şi lupta personajelor umane de a câştiga controlul asupra propriilor vieţi, într-o lume în care nu este recunoscută valoarea individului şi nu sunt respectate valorile umane fundamentale. A treia etapă distinctă a carierei sale începe o dată cu anii ’70 şi se va dovedi perioada celui mai mare succes literar al lui Frederik Pohl. Opera sa prezintă considerabile invenţii de stil, structură şi acţiune, aşa cum se va vedea mai ales în *Man Plus* (1976). Romanul povesteşte transformarea unui astronaut într-un cyborg capabil să trăiască pe Marte şi pune în discuţie problema demnităţii umane. Astronautul este considerat mai puţin om şi semenii săi, care însemnaseră ceva pentru el odinioară, sunt acum incapabili să-i înţeleagă noua existenţă.

Man Plus a fost urmat de *Gateway (Poarta),* 1977, romanul cu care Frederik Pohl a câştigat toate premiile majore ale genului.

Asemeni romanului *Rendezvous cu Rama* al lui Arthur C. Clarke, apărut cu câţiva ani mai devreme, şi în romanul *Poarta* este vorba despre descoperirea unui uriaş şi misterios artefact extraterestru. Aici însă se opreşte orice similitudine între cele două romane. Giganticul artefact din *Poarta* este de fapt un astroport, un loc de trecere, punctul terminus al unei vaste reţele de transport de dimensiuni galactice, abandonat din motive necunoscute de extratereştrii Heechee. Astroportul se află în interiorul unui asteroid, numit ulterior „Poarta”, ce se învârte în jurul Soarelui în interiorul orbitei venusiene şi este echipat cu mii de nave ce pot depăşi viteza luminii, fiecare cu programul de zbor dinainte selectat. Dar atât destinaţia cât şi durata călătoriei rămân necunoscute pământenilor.

Odată descoperit artefactul, începe un fel de ruletă rusească intersiderală. Voluntarii se urcă la bordul navelor şi pornesc în necunoscut. Deşi rata eşecurilor este extrem de mare, posibilitatea unor câştiguri fenomenale atrage mulţi doritori de a scăpa de un Pământ superpopulat. Norocoşii se întorc cu obiecte extraterestre ce valorează o avere, dar cei urmăriţi de ghinion fie mor de foame (spaţiul de la bord nu permite luarea de provizii pentru o perioadă de timp mai mare de trei luni), fie sunt înghiţiţi de o gaură neagră.

Personajul principal al romanului este Bob Broadhead, un tip de erou nu prea simpatic, stăpânit de un sentiment puternic de vinovăţie pentru moartea părinţilor. El câştigă la loterie premiul cel mare ce-i asigură evadarea din exploatările de marnă de pe Pământ şi transportul pe „Poartă”. Aici începe marea aventură. Printr-un amestec savant de umor şi compasiune, Pohl explorează condiţia lui Broadhead, pentru a sfârşi cu una dintre cele mai fine definiţii ale umanităţii întâlnite într-o operă literară.

Poarta este, de asemenea, şi o carte aparte structurată: capitolele principale descriu acţiunea de bază, în timp ce capitole secundare, intercalate, o îmbogăţesc prin punctul de vedere al naratorului aflat la persoana întâi. Deşi aceste capitole pot fi sărite de un cititor grăbit, ele adaugă considerabil la deplina înţelegere a romanului. Este un experiment ce demonstrează o dată în plus felul în care Frederik Pohl a asimilat lecţia „Noului Val" din science fiction-ul american, faţă de care atât el cât şi Asimov se declaraseră la început ostili. O dată cu trecerea timpului, însă, Pohl s-a dovedit suficient de înţelept pentru a-i recunoaşte virtuţile şi a învăţa de la el. Deşi la început nu s-a gândit să scrie o continuare la acest roman, Frederik Pohl n-a scăpat tentaţiei (tot mai prezentă în ultima vreme printre marii scriitori de SF sub forma unor cecuri cu cel puţin şase zerouri în coadă) şi a completat aşa-zisa *Heechee Saga* cu alte trei romane: *Beyond the Blue Event Horizon, Heechee Rendezvous* şi *The Annals of the Heechee.* Credinţa lui Pohl în fascinaţia intrinsecă ştiinţei – privită de el drept cel mai spectaculos sport, este evidentă în aceste romane în care transpar multe dintre teoriile asociate cu începutul Universului. În fine, începând cu anii '80 se remarcă o perioadă de consolidare, unele dintre lucrările sale de început sunt revizuite, iar altele extinse. Cele mai importante cărţi ale acestei etape sunt *Syzygy* (1982), un roman modern despre consecinţele eşecului mult trâmbiţatei catastrofe legate de alinierea planetelor, *The Years of the City* (1984) – o istorie viitoare a oraşului New York, *The Coming of the Quantum Cats* (1986) – o aventură într-o lume alternativă asezonată cu mult umor, ca şi în cazul confruntării cu celebrii alieni din *The Day the Martian Came* (1988) şi *The World at the End of Time* (1990), care reia tema din *Land's End* (1988), prezentând întâlnirea unei colonii umane cu extratereştri asemănători zeilor.

În *New Maps of Hell,* Kingsley Amis, unul dintre primii critici profesionişti ai genului, se referea la Pohl ca la „cel mai consistent şi capabil scriitor de science fiction". Contribuţia sa în domeniu a fost enormă, nu în ultimul rând şi datorită muncii asidue de editor. Două dintre cele mai prestigioase reviste de science fiction ale vremii – „Galaxy Science Fiction" şi „If" – au fost conduse de el o bună bucată de vreme; a îngrijit numeroase antologii şi a condus divizia de science fiction a editurilor „Ace" şi „Bantam Books". Într-un cuvânt, se poate spune că Frederik Pohl este una dintre acele figuri impozante ce au reuşit să modeleze substanţial science fiction-ul, crescând o dată cu el, de la copil la părinte şi apoi la bunic al genului.

Mihai Bădescu